
LECTUUR VOOR DE
JEUGD



ONDER REDACTIE VAN
C. VAN OPHEMERT

1 JANUARI 1931

Een korte Nieuwjaarsoverdenking

In den brief van Paulus aan de Efeziërs, lezen we in de twee eerste verzen van het vijfde hoofdstuk: „Zijt dan navolgers Gods, als geliefde kinderen en wandelt in de liefde,elijkerwijs ook Christus ons liefgehad heeft.”

Navolgers van God – ik hoop, dat we dit allen willen zijn in het nieuwe jaar, dat thans weer voor ons ligt. Dat is lang niet altijd gemakkelijk en ik denk, dat er onder jullie zijn, die vragen: „wat moet ik doen om een navolger Gods te zijn?” Een van de antwoorden, die ik op deze vraag zou kunnen geven, staat in dienzelfden brief van Paulus, waar het bevel in voorkomt om een navolger Gods te zijn en wel in het vierde hoofdstuk het twee-en-dertigste vers. Daar lezen wij: „Maar zijt jegens elkander goedertieren, barmhartig, vergevende elkander, elijkerwijs ook God in Christus ulieden vergeven heeft.” Als we ware navolgers van den Heer zijn, zullen we in het jaar, dat voor ons ligt vele gelegenheden vinden om vriendelijk en medevoelend en vergevingsgezind te zijn en als we 't Hem maar telkens weer vragen, zal de Heer ons door zijn heiligen Geest de kracht geven om Hem trouw te dienen. Hij geve, dat we niet alleen dit jaar, maar ons gansche verdere leven Zijn navolgers zijn mogen.

HOE HET UITKWAM

HOOFDSTUK I

HENDRIK EN ELSJE

„Ik geloof, dat ik je voor 't oogenblik geen minuutje langer kan dragen, kleine prul, laten we hier gaan zitten en wat uitrusten. Kom, leg je hoofdje tegen mijn schouder, veeg je oogen af en huil niet langer. Broer zal goed zorgen voor z'n kleine zus en de lieve Heer zal voor ons allebei zorgen.”

De spreker was een lang opgeschoten magere jongen, met holle wangen en vermoeide oogen, oogen waarin men kon zien als in een spiegel, gedachten aan geleden leed en aan komende verantwoordelijkheid, vermengd met de peinzende, lijdende uitdrukking van tegenwoordige vermoeienis en gebrek. Z'n kleine zusje, 'n kind van 'n jaar of zes, schreide droevig, maar nu, terwijl Hendrik in het gras ging zitten en haar naast zich neertrok, droogde ze haar tranen, en met haar gezichtje half verborgen in de plooiën van z'n jasje, was ze al heel gauw in slaap.

Het was een lange en vermoeiende tocht dien ze dien dag hadden gemaakt, de arme kinderen, en eindelijk, toen de schaduwen van den avond begonnen te vallen, viel ook Hendrik, zijn verdriet en z'n honger vergetende in 'n diepen slaap.

Zóó diep was de slaap, waarin de vermoeide reizigers waren verzonken, dat zij niet hoorden hoe voetstappen naderden en zij werden dan ook niet wakker eer een harde hand op Hendrik's schouder werd gelegd, en een luide stem in z'n oor klonk.

„Willen jullie wel eens wakker worden jullie luie vagebonden! Weten jullie niet, dat je op verboden terrein bent? Spreek op, jou groote lummel van 'n jongen, en vertel me eens, hoe je hier in mijn weiland komt. Weet je niet, dat overtreders vervolgd worden?”

Hendrik, verschrikt door de aanraking en de stem, sprong overeind, en het kleine meisje rolde door den schok zijwaarts in het gras, vanwaar ze met groote, verwonderde oogen den vreemdeling bleef liggen aanstaren.

De man was een boer en de eigenaar van het weiland. Hij nam zijn hand niet

weg van den schouder van den jongen en keek hem streng in 't gelaat, terwyl hij sprak. Maar Hendrik was thans van zijn verrassing en schrik bekomen nadat hij zijn versleten pet van z'n hoofd had genomen, keek hij den boer onbevreesd in 't gelaat, terwijl hij antwoordde:

„'t Spijt me vreeselijk, dat we zond toestemming in uw weiland zijn gegaan mijnheer, maar we hebben vandaag zo wat achttien kilometer geloopt, en we waren allebei zóó doodmoe, dat we niet verder konden gaan, en toen we het hooft zagen aan staan gingen we er door, dat het gras er hier zoo zacht en heelema niet vochtig uitzag. Maar we zijn nu uitgerust, en kunnen best weer 'n eind voort.”

Het gelaat van den boer nam een zachtere uitdrukking aan.

„Achtien kilometer!” zei hij, „dat is een lange marsch, zelfs voor zoo'n flits uit de kluiten geschoten jongen als bent; maar de kleine meid kan zo verbaasd eind toch onmogelijk gelooft hebben?”

Het kleine meisje, dat tot dusver in het gras was blijven liggen, sprong bij deze woorden plotseling overeind, terwijl ze den vreemdeling vrijmoedelijk aanzag en haar kleine handje op Hendrik's arm legde, zeide ze met haar aardig kinderstemmetje:

„Ja, ziet u, meheer, Hendrik heeft telkens gedragen als ik moe was, en ik honger had gaf hij me van zijn brood en toen, toen ik zoo verschikkelijk moe was, en 't heusch niet kon helpen, dat ik huilen moest, bracht hij me hierheen, gingen we slapen; en o, bromt u, als u blijft niet op Hendrik, meneer,” voegde het kind er bij, terwijl haar oogen zich weer met tranen vulden, „omdat ik zoo veel van hem houd en hij zoo'n lieve broer van me is.”

Het hart van den boer was ongetwijfeld niet zoo hard als z'n hand, en niet zo hardvochtig als z'n stem, want terwyl z'n oogen die van de kleine smeekster ontmoetten, werd de uitdrukking van zijn gelaat zacht en vriendelijk, en hij antwoordde: „Nou, nou, kind, ik zal niet op hem brommen, maar zeg me eens” — en hij keerde zich weer tot den jongen — „hoe 't komt, dat jullie zoo samen

rondzwerfen; jullie ziet er niet uit als bedelaars!”

Een hoog rood kleurde Hendrik's wangen en hij verhief zich trotsch in z'n volle lengte, „neen mijnheer,” verzekerde hij: „Wij zijn geen bedelaars, maar vader en moeder zijn allebei voor een paar maanden aan de griep gestorven, toen die zoo erg was in ons dorp. Na hun dood heb ik zoo hard gewerkt als ik maar kon, maar genoeg verdienen om ons allebei te onderhouden kon ik niet en daar ik niet wil, dat mijn zusje wordt uitbesteed en ik van haar gescheiden word, ben ik met haar op weg gegaan naar Amsterdam, waar ik heb gehoord, dat je altijd wel werk kunt vinden. Maar we loopen nu al verscheidene dagen en dat valt lang niet mee en nu heb ik van daag m'n laatste dubbelje uitgegeven, en we zijn stellig nog wel 'n paar dagen loopen van Amsterdam af, hoorde ik van 'n vrachtrijder, die ons 'n klein eindje liet meerijden.”

„Ja”, zeide de boer, „jullie bent hier nog 'n heel eind van Amsterdam af, maar m'n jongen, als je je verbeeldt, dat je daar gemakkelijk werk zult vinden, dan vergis je je heel erg, en je zult erg teleurgesteld worden. En wat wou je daar doen? En gesteld, dat je wat werk kreeg, je zoudt toch nooit genoeg verdienen om kostgeld voor jou en je zusje te kunnen betalen. Een flinke jongen als jij, zou er zich in Amsterdam misschien alleen nog doorslaan, maar je zoudt niet weten, wat met dat kind te beginnen.”

De arme Hendrik liet z'n hoofd hangen, de kleur week uit z'n wangen, en hij had de grootste moeite om z'n tranen in te houden. Hij zag niet, dat terwijl de oogen van den boer op de kleine Elsje bleven rusten, deze ook moeite had zijn ontroering meester te blijven en hij merkte ook niet op, dat toen de man weder sprak, zijn stem heesch en beverig klonk, maar hij hoorde de vriendelijke woorden, die gesproken werden, en gedurende eenige oogenblikken kon hij ze bijna niet gelooven.

„Hoor eens, Hendrik, m'n jongen, laat den moed niet zakken. Ik zie, dat



je doodop en hongerig bent, en dat is met de kleine meid ook het geval. Ga nu met mij mee naar huis, dan kunnen jullie wat bij mij te eten krijgen en zullen we er eens over praten, wat er verder gedaan moet worden. Wie weet of er niet bij mij op de boerderij wat werk voor je te vinden is?”

De boer wachtte niet op een antwoord. Zich neerbukkende nam hij het kleine meisje in z'n armen en ging in de richting van het hek, op den voet gevolgd door Hendrik.

Eenmaal op den grooten weg, hadden ze nog maar een korten afstand af te leggen, en al heel gauw stonden ze voor de deur van een ouderwetsch, maar goed onderhouden boerenhuis.

De boer ging naar binnen en in het woonvertrek vond hij zijn vrouw, een omvangrijke boerin, met een goedig, moederlijk gezicht. Ze liet een uitroep van verbazing hooren, toen ze haar man op haar toe zag komen met een klein meisje in zijn armen en gevolgd door een haveloozen jongen.

„Maar, vader, waar ter wereld heb je die zwervers opgediept?” zeide ze met een stem, die veel vriendelijker klonk dan haar woorden.

„Ik vond ze in een van mijn weilanden — de een of ander had het hek niet goed gesloten. Ze waren op verboden terrein, weet je,” zei de boer met een guitigen glimlach, „ik was dus wel gedwongen om ze mee te nemen.”

De goede vrouw keek haar man een oogenschik aan zonder te spreken, toen zeide ze:

„Zeg, vader, ze zijn allebei zoo mooi als ze maar zijn kunnen, en honger hebben ze ook, daar verwed ik wat onder. Geef mij de kleine meid maar hier, en breng jij den jongen op den deel bij de pomp, dan kan hij zich daar wasschen en dan zal ik Jans eens gauw wat melk laten warmen.”

„Ja, doe dat, vrouw, je bent toch een beste!” zeide de boer, terwijl hij zijn groote hand op den schouder van zijn vrouw legde: „aan niemand is 't beter toevertrouwd om voor iedereen en alles te zorgen. Ik heb je nooit anders dan vriendelijk en goedhartig gekend en zoo kwam ik er toe.”

Maar hier werd de boer plotseling in z'n loftuigen gestoord, daar z'n vrouw scheen te vinden, dat 't nu mooi genoeg was. Ze nam tenminste het kind aan de hand en verdween met haar naar boven, terwijl de boer alleen met Hendrik achterbleef.

(Wordt vervolgd)

EEN OUDE NIEUWJAARS- GEWOONTE

Bij sommige oude families in Amerika, die van hollandschen oorsprong zijn, bestaat op Nieuwjaarsdag een Puriteinsche gewoonte, die waarschijnlijk afkomstig is uit Engeland. Het is die om den familiebijbel op goed geluk te openen, en het eerste vers waar het oog op valt tot motto of tekst te nemen voor het



nieuwe jaar. In de dagen toen de religieuze dienst-oefening in ieder wel ordend gezin een vaste gewoonte werd er altijd door den vader uit de bijbel voorgelezen of als hij verhin was, door de moeder, en het personeel was daar altijd bij aanwezig. Het gebed op Nieuwjaarsdag eindigde met de bede: „En nu, o Heer, op dezen eersten dag van het jaar, wil Gij de hand leiden, die eerbiediglijk uw boek zullen raken, opdat zij het openen op de juiste plaats. En leid Gij de oogen die geslaagd worden op de schrift, opdat de te die gevonden wordt, er een zijn moede die een iegelijk onzer helpt, troost geestelijk sterkt in het komende jaar.”

Dan, opstaande van zijn knieën het Boek sluitende, waarop zijn vrouwen handen hadden gerust, zeide vader: „Laat ieder vinden van een vers die zoowel in zijn geheugen als in hart opnemen, bedenkende hoe die elk onzer van invloed kan zijn, op gedrag in de komende twaalf maanden want vergeet niet dit: „Gelijk de mensche denkt, zoo is hij.”

Dan opende ieder der aanwezigen het Boek, vond de tekst, en sloot het op en gaf het door. De verzen en hoofdstukken werden door den vader opgeschreven en de lijst werd later bestudeerd met behulp van commentaren. De familie-dienst werd besloten met zingen van 't een of ander opwekkend gezang en dan maakte men zich gereed tot het brengen of ontvangen van Nieuwjaarsbezoeken.

BLADVULLING

Heb een doel voor het nieuwe jaar. Bedenk wat je in de twaalf maanden die voor je liggen, volbrengen wilt en zet je er dan toe om dat te bereiken, vraagt geen onmogelijkheid van jezelf want dat is ontmoedigend. Als je de een of andere gewoonte hebt, waarvan je heel goed weet ze slecht is, zet je er dan toe om ze te overwinnen. Als je je in 't een ander zwak voelt, zet je er dan toe om je in die richting te ontwikkelen en sterker te worden. Heb een doel en houd het voor oogen,

LECTUUR VOOR DE JEUGD



ONDER REDACTIE VAN
C. VAN OPHEMERT

HOE HET UITKWAM

(Vervolg van blz. 44.)

KOMAAAN, mijn jongen", zeide hij, opgewekt, „ga mee naar den deel en boen je eens goed af; Jans zal je een kom met warm water brengen en zeep en een handdoek."

Wat vond Hendrik het een genot en een weelde toen Jans hem het warme water en de zeep en den handdoek bracht, en zoodra de boer hem had verlaten, begon hij zich met zooveel ijver te wasschen, dat je na eenige minuten in dit frissche, schoone, opgewekte gezicht, met moeite het vermoeide, stoffige uiterlijk van den haveloozen slaper in het weiland zou herkend hebben.

Toen hij in de keuken, die tevens als woonvertrek gebruikt werd, terugkeerde, vond hij daar den boer en zijn vrouw en ook z'n kleine zusje, die al volkomen op haar gemak scheen en vroolijk honderd uit babbelde. De tafel was spoedig gedekt en voorzien van allerlei heerlijks. Wat deden de twee vermoeide kinderen zich te goed aan de versche melk en eieren en aan het eigen gebakken brood en de goudgele boter, die hun zoo gastvrij werden voorgezet!

Toen hun honger ten laatste gestild was, keerde Boer Koopers (want zoo was zijn naam) zich tot Hendrik en zeide: „En nu, m'n jongen, moet je mijn vrouw en mij eens wat meer van jezelf vertellen, en dan moeten we eens bedenken, wat er voor je gedaan kan worden."

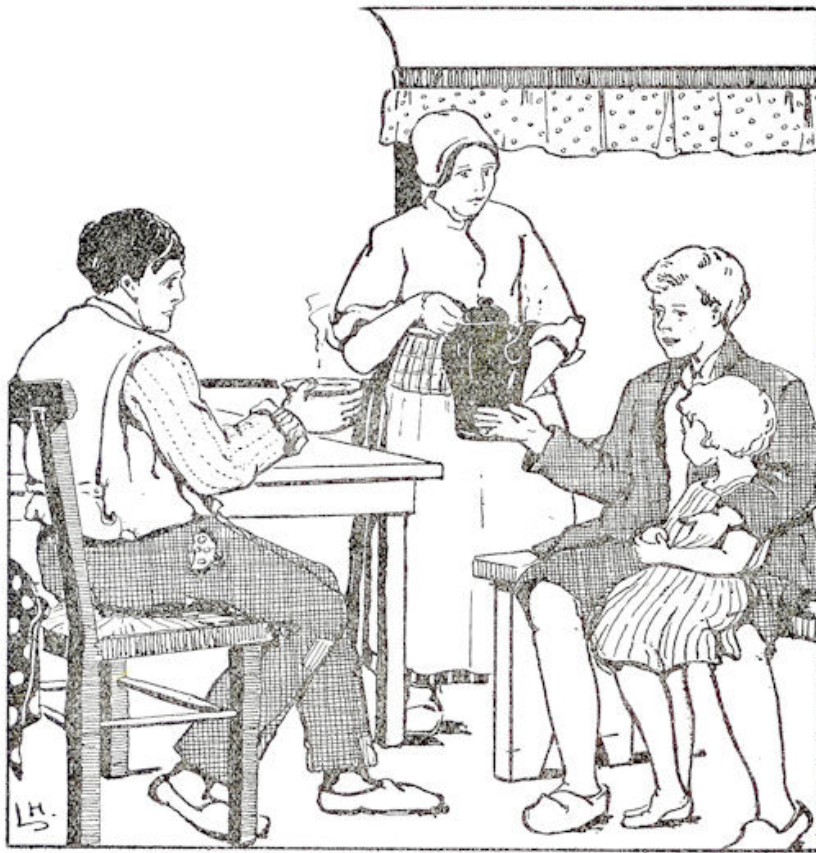
Het zou ons te veel plaats nemen om het gansche gesprek, dat Boer Koopers met Hendrik voerde, hier neer te schrijven, maar in 't volgende hoofdstuk willen we in 't kort vertellen, wat Hendrik aan zijn gastheer en vrouw mededeelde over zijn levensgeschiedenis tot dusver.

HOOFDSTUK II

WAT HENDRIK VERTELDE

Hendrik en Elsje van der Mijl waren de kinderen van oppassende, godvreezende ouders. Jan van der Mijl, Hendriks vader, was de eenige timmerman van het dorp Hoevendal en hij had werk genoeg om zijn kleine gezin ruimschoots van al het noodige te voorzien en bovendien nog een flinke som op te sparen voor de opvoeding van Hendrik en Elsje. Maar dit met hard werken verdiende geld zou nooit gebruikt worden voor het doel, waarvoor Jan van der Mijl het bestemd had.

Toen de timmerman op zekeren avond terugkeerde uit de stad, waar hij een paar dagen voor een karwei heen was geweest, kwam hij tot de ontdekking, dat de knecht, die hem in de werkplaats hielp, er vandoor was gegaan met medeneming van zijn beste gereedschappen. Alles werd in 't werk gesteld om den dief op te sporen en 't verloren eigendom terug te krijgen, doch tevergeefs. En dat een ongeluk zelden alleen komt, moest ook de arme Jan van der Mijl ervaren. Kort nadat de knecht met zijn gereedschappen verdwenen was, kreeg hij bericht, dat de bank waaraan hij zijn spaarpenningen had toevertrouwd, haar betalingen had gestaakt en dat zijn geld reddeloos verloren was. Maar Jan van der Mijl ging niet bij de pakken neerzitten. Hij toog met vernieuwden moed aan 't werk om te probeeren nogmaals wat op te sparen. Hendrik was inmiddels veertien jaar geworden en van school gekomen, en nu nam zijn vader hem bij zich in de werkplaats om den



Tien dagen na den dood van zijn vrouw werd ook hij grafwaarts gedragen en bleven Hendrik en Elsjie als weezen in de eenzame woning achter.

Hendrik deed zijn uiterste best om werk te krijgen van welken aard ook, en om het huis in orde te houden en zijn zusje te verzorgen. In normale tijden zou ongetwijfeld menig een in 't dorp de kinderen in huis hebben willen nemen en zouden ze op allerlei manieren voortgeholpen zijn, maar thans nu er bijna in alle gezinnen zieken waren of dooden te betreuren, waren de kinderen vrij wel aan hun lot overgelaten. Na verloop van eenige weken zag Hendrik in, dat hij

jongen op te leiden in zijn vak. Lang echter voor de jongen zich de noodige bekwaamheid in het timmermansvak had kunnen eigenmaken, kwam er nieuwe beproeving over het gezin.

Een griep-epidemie, die overal in 't land veel slachtoffers maakte, deed haar intrede ook in het dorp Hoevendal.

In het gezin van der Mijl was het Elsjie, die het eerst de gevreesde ziekte kreeg. Haar moeder omringde haar met de teederste zorgen dag en nacht. Maar toen het kind ongeveer beter was, werd de moeder ziek. Uitgeput als ze was door den doorgestanen angst en het vele waken had ze geen weerstandsvermogen, ze kon de hooge koortsen niet doorstaan en ruim een week nadat zij ziek was geworden, overleed zij in de armen van haar man, die bijna geen oogenblik van haar ziekbed geweken was, niettegenstaande hij voelde, dat ook hij de ziekte al onder de leden had.

nooit alleen voor Elsjie zou kunnen zorgen en daar hij niet van haar gescheiden wilde worden, vatte hij het wanhopige plan op om met het kind naar Amsterdam te gaan en te zien daar werk te vinden, dat daar, naar de onervaren jongen meende, in overvloed te krijgen was.

En dus op zekeren dag, ruim een maand na het overlijden van zijn vader, nam Hendrik zijn zusje bij de hand en met hun kleeren in een bundel gepakt, toog hij met haar op weg naar Amsterdam. Ze gingen te voet om zooveel mogelijk geld te sparen. Daar Hendrik aan niemand op het dorp had durven vertellen wat hij van plan was, uit vrees, dat men hem verhinderen zou Elsjie mee te nemen, had hij ook zijns vaders gereedschappen en hun weinige meubels niet kunnen verkoopen. Hij had dus maar heel weinig geld in zijn bezit, maar hij hoopte, dat het voldoende zou zijn,

om zijn zusje en hem gedurende den langen tocht en de eerste dagen in Amsterdam van het noodige te voorzien.

De eerste dagen ging het den jongen reizigers naar wensch. Zoo lang hij geld had, kon Hendrik eten krijgen in de herbergen en boerderijen en nachtlogies betalen. Maar het geld raakte veel gauwer op dan hij had kunnen denken en ten slotte was het laatste dubbeltje uitgegeven en het laatste stukje brood gegeten, en het was op dat wanhopige oogenblik, dat onze geschiedenis begint met de gelukkige ontdekking van de uitgeputte reizigers door Boer Koopers in zijn weiland.

Lang nadat Hendrik en Elsje naar bed waren gegaan en vast sliepen (Hendrik in een afgeschoten ruimte boven in een ouden, ongebruikten stal, Elsje in een aardig klein kamertje, dat uitkwam in de slaapkamer van den boer en zijn vrouw) zaten Boer en Boerin Koopers nog bij een in hun keuken, druk te praten over hun jeugdige gasten en plannen te maken voor hun naaste toekomst.

„Dat kleine meiske lijkt wonderveel op onze Hanneke, die naar den hemel is gegaan”, zeide de goede vrouw Koopers, terwijl ze, met een punt van haar boezelaar, de tranen uit haar oogen wegveegde. „De kleertjes van ons kind zouden Elsje juist passen, en ik heb zoo'n vast gevoel vader, dat als onze lieveling ons kon zeggen wat haar wensch was, dat zij ons dan zou vragen om dit arme weeskind tot ons te nemen. We zijn niet arm, we kunnen 't best betalen, is 't niet zoo?”

„Ja, vrouw”, antwoordde de boer, „we kunnen 't dubbel en dwars betalen, en met wat je zegt ben ik 't volkomen eens maar laten we niet vergeten, dat we van deze kinderen niet meer afweten, dan wat ze ons zelf verteld hebben. Hoe kunnen we stellig weten, dat de jongen in alle opzichten de waarheid heeft gezegd? Bedenk het goed vrouw, hoewel ik niet geloof, dat hij ons iets op de mouw heeft willen spelden, zoo hebben we toch geen enkel bewijs van de waarheid van zijn woorden.”

Vrouw Koopers zat eenige oogenblikken na te denken, toen zeide ze: „Hoor eens, Gerrit, waarom zouden we ze niet op proef nemen? We behoeven ons voorloopig nog tot niets te verbinden.

Jij hebt al meer dan eens gezegd, dat je er best nog een flinken, stevigen, sterken jongen bij zoudt kunnen gebruiken om op de boerderij te werken onder Hannes Beukels, en ik zou het kleine meisje zoo heel graag om mij heen hebben, haar aardig gebabbel zou zoo'n heerlijke afleiding voor mij zijn. Met het eens een poosje met hen te probeeren, kunnen we toch niets geen kwaad, vind je niet, vader?”

Boer Koopers glimlachte en zei: „Tegen zooveel welsprekendheid kan ik niet op! 't Zal gebeuren zooals je zegt, vrouw. We zullen ze een kans geven; en als we zien, dat ze 't verdienen, dan mogen ze blijven.”

Den volgenden morgen, na het ontbijt, nam de boer Hendrik apart, en vertelde hij hem wat hij van plan was voor hem en zijn zusje te doen. Terwijl de goede man sprak had Hendrik de grootste moeite om zijn zelfheerschings te bewaren. Het voorstel was zóó verrassend en zóó heerlijk. Tranen van blijdschap en dankbaarheid sprongen hem in de oogen en hij kon bijna geen woorden vinden om te zeggen met hoeveel vreugde hij het aanbod aannam.

„Je begrijpt, Hendrik”, ging boer Koopers voort, „dat je in den eersten tijd op proef bent en je dus vooreerst alleen kost en inwoning krijgt en de noodige kleeren. Als ik dan na verloop van eenige maanden zie, dat je de soort van jongen bent, dien ik noodig heb, dan zullen we eens over een vast weekloon met elkaar praten.”

Zoo werd dit dan afgesproken, en Hendrik begon nog dienzelfden dag aan het werk, dat de boer voor hem bestemd had, onder de leiding van den jongen knecht Hannes Beukels, wien de boer opdroeg den nieuwen jongen alles te wijzen en te leeren wat noodig was en hem zooveel mogelijk voort te helpen.

Inmiddels had vrouw Koopers de kleine Elsje wat van de kleertjes van haar eigen, overleden dochtertje aange trokken en terwijl ze druk bezig was met haar gewone, dagelijksche bezigheden, genoot ze van het geluid van de trippelende voetjes en het lieve stemmetje van haar aangenomen dochtertje.

(Wordt vervolgd)

DE GOUDEN VISCH

Een Russische legende

In een klein hutje, op het strand van een eiland, woonden heel, heel lang geleden een arme visscher en zijn vrouw. Door hard te werken kon de man juist genoeg verdienen om hen beidjes in 't leven te houden, terwijl hij ook iederen dag juist genoeg visch ving voor hun middagmaal.

Op zekeren dag toen hij zijn net inhaalde, zag hij tot zijn verbazing, dat er maar één heel klein vischje in was, en dat van een soort als hij nog nooit te voren had gezien. Maar als hij verbaasd was bij het eerste zien van het vischje, zijn verbazing steeg ten top, toen de kleine visch zijn bek opendeed en zeide —

„Houd me niet, oude man, ik smeekek het u, laat me weer vrij, en ik zal u alles geven wat u verlangt.” De visscher was goedhartig. Wat zou hij er ook aan hebben om dat mooie kleine vischje dood te maken? Hij nam het dus uit het net, en wierp het weer in de zee terug, en ging daarna weg naar zijn nederig hutje.

„Zeg”, vroeg zijn vrouw, toen ze hem zag, „wat heb je vandaag gevangen man?”

„Ik heb maar één visch gevangen,” antwoordde hij langzaam. „'t Was 'n klein goudvischje, zooals ik nog nooit gezien heb, en het smeekte zoo dringend of ik het niet wilde dooden, waarvoor het mij een belooning beloofde, dat ik het opnam en weer in de zee terug wierp. Ik — ik heb echter vergeten om de belooning te vragen.”

Daar werd zijn vrouw vreeselijk boos over.

„Domoor, hoe kon je zoo'n kans verloren laten gaan,” schreeuwde ze. „Je had ten minste om brood kunnen vragen. We hebben haast geen kruimel meer in huis.” En ze bromde, en bromde, en bromde.

Eindelijk kon haar man het niet langer aanhooren, en, zijn huis verlatende, ging hij weer naar het strand om te probeeren nog eens zijn geluk te beproeven.

Hij ging vlak bij de zee staan en riep: „Vischje, vischje, hoor mijn beë. En kom nog eens uit de zee.”

Een schittering van goud, een glanzend geel plekje in blauwe golven, en daar voor hem wachtte de gouden visch!

„Wat is er van uw verlangen, oude man?” vroeg het.

„Helaas!” antwoordde hij, „mijn vrouw doet niets dan op mij brommen, en nu ben ik gekomen om te vragen of ge mij wilt beloonen, door ons brood te geven.”

„Ga naar huis, u zult hebben, wat u wenscht,” antwoordde de visch.

Dus strompelde de oude visscher weer terug naar zijn hut, en daar vond hij brood in overvloed.

„Komaan, nu hebben we genoeg,” zei hij opgewekt tegen zijn vrouw.

„O, ja”, antwoordde ze, „dat is zoo, maar terwijl je weg waart, heb ik een gat gestooten in de tobbe, waar ik mijn wasch in doe. Je moet regelrecht naar de visch teruggaan en vragen of hij ons een nieuwe wil geven.”

De oude man ging weer gedwee op weg, en nadat hij de visch precies op dezelfde manier had geroepen als den vorigen keer, vroeg hij om een nieuwe tobbe voor zijn vrouw.

„Ga naar huis, en u zult er een vinden”, antwoordde de visch.

Het was volkomen waar — bij zijn thuiskomst stond zijn vrouw aan een prachtige nieuwe waschtobbe. Maar zoo dra ze hem zag, zeide ze —

„Je moet weer terug gaan. Onze armoedige hut is niet langer geschikt om in te wonen, vraag aan de visch om ons een nieuwe te geven.”

De oude man was zoo goed niet of hij moest terug naar het strand en de visch weer uit de zee roepen.

„Helaas, mijn vrouw is in een vreeselijk slecht humeur en zegt, dat onze hut niet geschikt is om langer in te wonen,” zeide hij. „Zij heeft mij gestuurd om u te vragen ons een nieuwe te willen geven.”

„Ga naar huis, en u zult vinden, wat u verlangt,” antwoordde de visch.

Terug ging de visscher, en toen hij zijn huis naderde, kon hij zijn eigen oogen bijna niet gelooven. Daar in plaats van de ellendige hut, stond een allerliefst landhuisje. Zijn oude hart werd vervuld van trots en dankbaarheid, maar zijn vrouw kwam hem schreiende tegemoet geloopen.

„Jij arme, onnoozele, ouwe dwaas, je lijkt wel niet wijs om blij te zijn met zoo'n simpel landhuisje. Ga regelrecht terug naar de visch, en zeg hem, dat ik een aartshertogin wil zijn met een massa bedienden!”

Doodmoe en teleurgesteld ging de arme oude man weer op weg, en op het strand komende, riep hij nogmaals,

„Vischje, vischje, hoor mijn beë,
En kom nog eens uit de zee.”

„Mijn vrouw laat me niet met rust,” jammerde hij „ze wil nu niet langer een gewone visschersvrouw blijven, maar een aartshertogin zijn.”

„Welnu, ga naar huis,” zei de visch, „ze zal hebben, wat ze verlangt.”

Toen hij de plaats bereikte, waar het lieve landhuisje had gestaan, vond de arme, verbaasde visscher nu een reusachtig huis, drie verdiepingen hoog. Bedienden liepen af en aan, hier en daar en overal; en bevelen gevende van af een verhevenheid in een der groote zalen, zat zijn vrouw, gekleed in zilver en goudbrocaat.

„Dag, vrouw,” zeide haar man.

Maar zij zag slechts van uit de hoogte op hem neer, en zich tot een van de bedienden keerende, beval zij: „Brenge dien clown weg, en geef hem een pak slaag tot straf voor zijn brutaliteit.”

De arme stakkerd werd naar buiten gesleept en geslagen, en daarna moest hij als portier dienst doen. Hij at in de keuken, en moest hard genoeg werken om zijn kost te verdienen.

„Helaas! Helaas!” mompelde hij bij zichzelf, „wie zou ooit hebben gedacht, dat mijn eigen vrouw mij zoo onvriendelijk zou behandelen?” En hij liep af en aan en veegde en werkte en werkte en veegde.

Eindelijk liet zijn vrouw hem op zekeren dag bij zich roepen.

„'t Verveelt me om langer aartshertogin te zijn,” zeide ze, „ga naar de visch, en zeg, dat ik Koningin wil zijn.”

Dus wederom ging de arme oude visscher op weg naar het strand. Zoodra hij riep, verscheen de visch, en hij vertelde hem, wat z'n vrouw verlangde. Hij antwoordde: „Ze zal hebben, wat ze wenscht!”

Nog eens weder had een merkwaardige verandering plaats. Inplaats van het mooie huis stond er nu een schitterend paleis met een dak van goud. In een uitgestrekt park, défileerden troepen soldaten, en op een balkon stond de Koningin, omringd door edellieden. Er weerklonk muziek, en een menigte van onderdanen wuifde en juichte de koningin toe.

De oude visschersvrouw zou nu eindelijk toch zeker tevreden zijn? Geen denken aan! Hoe meer ze had, hoe meer ze hebben wou. Na korten tijd verveelde het haar om Koningin te zijn, en ze gaf bevel, dat de oude man, van wien niemand wist, dat hij haar echtgenoot was, bij haar gebracht zou worden. Eerst kon niemand hem vinden. Officieren en edellieden zochten overal in de grootste verlegenheid, en eindelijk werd hij ontdekt in zijn woning — een kleine hut achter het paleis.

„Luister,” riep z'n booze vrouw, „ga weer naar den visch, en zeg hem, dat ik nog meer macht wil hebben dan nu. Zeg hem, dat ik moet regeeren over den oceaan, over al de zeeën en over al de visschen, die er in wonen.”

Bij haar woorden, stond de oude visscher als door den bliksem getroffen. Hoe kon hij gehoorzamen?

„Vooruit!” riep z'n vrouw, „of je hoofd gaat er af!”

Toen keerde de arme, oude ziel zich om, en ging nog eens weder naar het strand en riep:

„Vischje, vischje, hoor mijn beë
En kom nog eens uit de zee.”

Eensklaps werd de lucht pikzwart, de donder rolde, er stak een vreeselijke storm op. Plotseling zag hij de gouden visch voor zich.

„Wat is er van uw verlangen, oude man?” vroeg hij.

„Mijn vrouw is niet tevreden,” antwoordde hij; „ze zegt dat ze moet regeeren over alle zeeën, en over iederen visch, die er in zwemt.”

De gouden flikkering verdween, de glanzende, gele plek was niet meer te zien!

De oude man wachtte geduldig, wachtte tot hij er doodmoe van was, toen keerde hij bedroefd om, en liep langzaam terug, uitgeput en beschaamd.



Plotseling keek hij verbaasd om zich heen. Was hij verdwaald? Was hij in gedachten verdiept voorbij het paleis geloopt? Hij stond stil en keek verward in de rondte. Aha! Eindelijk zag hij iets bekends.

Op de plek, waar ze altijd had gestaan, stond z'n oude hut, en in de deuropening zat z'n vrouw, weer in haar armoedige plunje gekleed!

Het oude leven was teruggekomen, en de oude visscher begon weer met dagelijks hard te werken om zijn vrouw en zichzelf van het allernoodigste te voorzien.

En dit is een legende of sprookje van Russischen oorsprong. Evenals dit met vele oude legenden en sprookjes het geval is, ligt er een diepe betekenis in verborgen.

BIJBELVERTELLINGEN VOOR DE KLEINSTEN

(Vervolg op de Bijbelvertellingen in den vorigen jaargang.)



ligt. Wat beduidt dit alles? Dat zal ik jullie vertellen. De naam der oude vrouw is Naomi. Zij hoort thuis in Kanaän, maar zij heeft haar vaderland jaren geleden verlaten om in het land van Moab te gaan wonen. Het was een lange reis, maar daar gaf zij niet om, want haar man en haar twee zoons waren bij haar. Een tijdlang voelden zij zich allen heel gelukkig in hun nieuwe vaderland. Haar twee zoons trouwden met twee mooie meisjes. De een heette Orpa en de andere Ruth. Na een poosje stierven Naomi's

„Vandaag heb ik jullie een mooie geschiedenis te vertellen, kinderen,” zei moeder, toen zij zich bij haar viertal neerzette in haar gezellige zitkamertje. Henk, Ben, Nellie en Miekie keken verlangend tot haar op.

„Waar is 't over?” vroeg Nellie.

„Luister maar! We zullen beginnen met eens goed het plaatje te bekijken. Daar zien we drie vrouwen op staan. Twee van hen zijn mooi en jong, maar de derde is oud en kijkt heel bedroefd. Zij wijst naar de stad, die achter haar

man en haar twee zoons en ze bleef alleen achter met haar twee schoondochters. Ze voelde zich erg eenzaam na den dood van hen, die ze zoo lief had gehad, en ten slotte nam zij het besluit weer naar haar vaderland Kanaän terug te keeren. Ze maakte dus de noodige voorbereidselen om op reis te gaan. Ruth en Orpa hadden hun schoonmoeder lief, en zij gingen met haar op reis, maar Naomi drong er op aan, dat zij naar hun familie terug zouden keeren. Ze was bang dat zij het stille, eenzame leven in



Kanaän op den duur niet zouden kunnen uithouden en teveel zouden gaan verlangen naar hun eigen vaderland en familie.

Orpa luisterde naar haar schoonmoeder en op het plaatje is zij op het punt haar vaarwel te kussen. Maar Ruth, die geknielid ligt, zeide dat ze niet terug wilde gaan, want zij had Naomi zoo lief, dat zij altijd bij haar blijven en haar God dienen wilde. Ruth zeide: „Want waar gij zult heen gaan, zal ook ik heengaan, en waar gij zult vernachten zal ik vernachten; uw volk is mijn volk en uw God is mijn God.” En zoo keerde Orpa naar haar land en familie terug, maar Ruth verliet alles om met Naomi mee te gaan.

Toen Naomi met Ruth in Kanaän terug kwam was het juist oogsttijd en Ruth ging naar het veld van Boaz, die familie was van Naomi, om aren te lezen. Toen Boaz, Ruth zag, vroeg hij aan één van de opzichters over de maaiers wie zij was. Het antwoord was, dat zij een vreemdeling en een weduwe uit een ander land was, en dat zij meegekomen was met de moeder van haar man, omdat zij het niet over zich kon verkrijgen, haar schoonmoeder op haar ouden dag aan haar lot over te laten. Toen Boaz dat alles hoorde, voelde hij groote belangstelling voor de jonge vrouw en toen hij ook nog vernam, dat zij het zeer arm hadden, beval hij den maaiers dat zij telkens een handvol gerst op het land moesten laten liggen, zoodat Ruth veel zou hebben om te verzamelen.

„Dat was erg vriendelijk van dien man hè moeder?” zei Nellie.

„Ja”, antwoordde moeder, „en na een poosje toen hij haar beter had leeren kennen en wist hoe lief en godvreezend Ruth was vroeg hij haar om met hem te willen trouwen.”

„Ze werd beloond omdat ze haar land en familie had verlaten om bij haar schoonmoeder te blijven, is 't niet moeder?”

„Ja, Nellie, een goede daad brengt meestal z'n eigen belooning mee. Ruth's vriendelijke man zorgde ook goed voor Naomi en zonder twijfel hadden ze allen samen een gelukkig leven,” zei moeder.

„Toen Ruth en Boaz een tijdje ge-

trouwd waren, gaf God hun een lief klein zoontje, dat zij Obed noemden, wat beteekent: „Gezegend zij de Heer.”

„Werd hij een beroemd man, moeder?” vroeg Henk.

„Er wordt in den bijbel niets van hem verteld, behalve dat hij de vader van Jesse was en Jesse was de vader van David. Hij was dus Davids grootvader en Christus was, zoo als jullie weten uit het huis Davids.”

„O,” riep Nellie uit, „Christus stamde dus af van dien kleinen jongen?”

„Ja, Nellie, Obed was de over, over, o, ik weet niet hoe dikwijls overgrootvader van Christus.”

„Dat was 'n mooie geschiedenis, moeder” zei kleine Miekie, „ik zal nooit vergeten, hoeveel Ruth van haar schoonmoeder hield.”

EEN KOSTBAAR PALEIS

Een der kostbaarste paleizen van de wereld is het paleis te Willems Höhe nabij Kassel, dat eenmaal aan den Duitschen exkeizer behoorde, die er gaarne vertoefde.

Aan dit paleis hebben twee duizend man veertien jaar gewerkt. Het werd gebouwd door Frederik II keurvorst van Hessen en betaald met geld ontvangen van George III van Engeland. Dit geld was George III verschuldigd als huur voor zeventien duizend Hessen. Er werden in de tuinen reusachtige broeikassen gebouwd, ook waren daar tempels van Apollo en Mercurius, verder watervallen, volières, vijvers en wat toen de grootste fontein van de wereld was. Deze fontein kon het water opspuiten tot op een hoogte van honderd negentig voet. Het hoogste punt in den lusthof was bijna veertien honderd voet boven den beganen grond. Op dien heuvel stond een vreemdsoortig gebouw van achtkantigen vorm, van waaruit een aantal watervallen afvielen door bassins naar wat genoemd werd de „Grot van Neptunus”, waar men een wondervolle verzameling aantrof van allerlei *curiosa* uit de waterwereld.

Hoewel de papieren betreffende bouw en kosten niet meer bestaan, heeft men toch berekend, dat dit paleis met z'n tuinen en gronden bijna vijf-en-twintig miljoen gulden moet hebben gekost!

DE VRIEND DES HUIZES

MAANDSCHRIFT VOOR HET CHRISTELIJK HUISGEZIN

HOOFDREDACTEUR Ds. H. KLUIN TE NEERBOSCH
SECRETARIS VAN DE REDACTIE P. MONS TE NEERBOSCH

MEDEWERKERS: H. DE BRUIN, TOM DE BRUIN, A. L. GERRITSEN, H. GORDEAU Jr., JAN H. DE GROOT, A. L. VAN HULZEN, Ds. J. H. C. KAMSTEEG, DIET M. KRAMER, MEVR. HENDRIKA KUYPER-VAN OORDT, K. LANTERMANS, WILLEM DE MÉRODE, H. TE MERWE, P. H. MULLER, O. RUYSCH, C. RIJNSDORP, MEVR. M. A. M. RENES-BOLDINGH, MEVR. G. SEVENSMA—THEMMEN, GREETH SMITSKAMP, J. VIJVERBERG, MEVR. J. M. WESTERBRINK WIRTZ.

UITGAVE VAN NEERBOSCH' BOEKHANDEL EN UITGEVERIJ TE NEERBOSCH
VERSCHIJNT GEREGLD DEN VRIJDAG VOOR ELKEN EERSTEN ZONDAG DER MAAND
A B O N N E M E N T S P R I J S F R A N C O P E R P O S T F l . 2 5 0 P E R H A L F J A A R O F F l . 5 . — P E R J A A R
T U S S C H E N T I J D S B E D A N K E N I S N I E T G E O O R L O O F D M E N T E E K E N T I N V O O R E E N K A L E N D E R J A A R G I R O N U M M E R 5 2 0 0 0

MAART 1931

AFLEVERING 3

JAARGANG 49

MAARTSCHE BUIEN

Maart jaagt wilde vlagen langs de vesten,
over dooden winters weggedooiden praal;
takkebossen staan de boomen, ruig en kaal,
kruin aan kruin bekroond met kraaiennesten.

Grijze buien trekken uit het Westen
regenslierten zwieren door de bruin-egaal
uitgevroren lanen van 't plantsoen, waar vaal
de aasgedierten leven op de resten.

Plotse pauzen breken in 't orkaangeweld —
Lente luistert, aarzelt, nadert — en ontsnelt
bloesemloos de valsche hagelvallen.

Dan bestormt de zon de grauwe wallen,
kantelende wolkentorens steekt ze in brand,
nevelen doet ze vluchten over 't land!

A. J. D. VAN OOSTEN

LECTUUR VOOR DE JEUGD



ONDER REDACTIE VAN
C. VAN OPHEMERT

HOE HET UITKWAM (Vervolg)

HENDRIK voelde zich bij de eerste kennismaking heelemaal niet aangetrokken tot Hannes Beuksels, en naarmate de tijd vortging, bleef de eerste indruk hem bij. Hendrik was door zijn ouders godsvruchtig grootgebracht. Hij vreesde God en had Hem lief, en al de moeilijkheden en het verdriet, die hij in den laatsten tijd had ondervonden, hadden hem, jongen als hij nog was, tot veel nadenken gebracht en zijn vertrouwen op God verdiept. En nu maakte het hem heel bedroefd en ongelukkig als hij Hannes vele dingen zag doen en hoorde zeggen, die hem waren geleerd als strijdig met Gods wil en gebod te beschouwen.

Om mee te beginnen was Hannes een ontzettende vloeker; als er maar het minste of geringste gebeurde, dat hem niet aanstond of prikkelde, was een vloek de eerste uitroep, waarmede hij aan zijn gevoelens lucht gaf. Dit hinderde Hendrik niet weinig, en op een keer waagde hij het er tegen Hannes een aanmerking op te maken; maar Hannes ontstak onmiddellijk in vreeselijke drift, schold Hendrik uit voor alles wat leelijk was, en was dagen lang zoo onvriendelijk, ja, onhebbelijk tegen hem, dat de jongen zich dood ongelukkig voelde.

Maar Hendrik kwam er al heel gauw achter, dat vloeken slechts één, en misschien niet eens de ergste van Hannes' slechte eigenschappen was. Telkens en telkens weder bemerkte Hendrik, dat de knecht loog en bedroog; ook wat zijn werk betrof was hij absoluut onbetrouwbaar. Als hij bijvoorbeeld met de paarden naar den smid moest om ze te laten beslaan, bleef hij dikwijls zóó lang weg, dat de boer er niets van begreep en Hendrik vaak het werk moest af-

maken, dat Hannes ongedaan had gelaten. Bij zijn thuiskomst wist Hannes den boer dan de een of andere aannemelijke verontschuldiging op de mouw te spelden.

Een paar keer was 't ook al voorgekomen, dat Hannes van een dezer tochten was thuisgekomen, nu wel niet bepaald dronken, maar toch in zijn gedrag en spreken duidelijk blijken gevende, dat hij meer gedronken had dan hij verdragen kon. Op de een of andere manier had hij boer Koopers altijd uit den weg weten te blijven als hij in een dergelijken toestand verkeerde. Ook vermoedde boer Koopers niet, dat verscheidene van de beste uren van den dag af en toe werden doorgebracht in de Bruine Beer, een ellendig, klein kroegje, halfverwege de boerderij en de smederij.

De tijd waarop boer Koopers Hendrik op proef had genomen, begon op een eind te loopen, en de jongen begon zijn plichten beter te begrijpen, en plezier in zijn werk te krijgen. De boer van zijn kant, die Hendriks gangen gedurende zeven weken, nauwlettend was nagegaan, begon tot zichzelf te zeggen, dat hij een wijs ding had gedaan met den jongen in zijn dienst te nemen, daar hij inzag, dat Hendrik mettertijd een zeer bruikbaren en betrouwbaren knecht zou kunnen worden. Het leven van den jongen zou heel gelukkig zijn geweest als Hannes er maar niet geweest was. Maar hoe meer Hendrik zijn kameraad leerde kennen, des te meer groeide zijn afkeer van en zijn wantrouwen in den knecht aan.

Met allerlei leugens wist Hannes den boer altijd om den tuin te leiden, als deze verklaring vroeg van dingen, die hem in het gedrag van den knecht niet



aanstonden. Hendrik had dus geen andere keus, dan zwijgend zijn eigen plicht te doen, daar hij het niet waagde tegen Hannes op te treden. Hij deed zijn best zooveel mogelijk op voet van beleefdheid met hem te verkeerem, daarbij allè vertrouwelijkheid vermijdende. Hij hoopte, dat de boer zelf tot de ontdekking zou komen, hoe zijn knecht hem bedroog, hij zelf wilde daar liever niet de hand in hebben.

HOOFDSTUK III

EEN RAADSELACHTIG GEVAL

„Hendrik, m'n jongen”, zeide boer Koopers op zekerem avond, terwijl hij langs de kippenren liep, terwijl de jongen bezig was om het kippenhok voor den nacht te sluiten, „Hendrik, ik wou graag, dat je zoo dadelijk in de keuken kwam om de eieren in te pakken voor de markt morgen; de vrouw voelt zich niet goed en kan het niet, zooals gewoonlijk, doen en Hannes is met de

kar naar 't dorp. Er zijn honderd twintig eieren, pak ze zorgvuldig in hooi, en maak de mand dicht; ik ga morgen ochtend bijtijds weg, en zal ze meene men.”

„Ja, baas”, antwoordde Hendrik gewillig, „ik zal het dadelijk gaan doen;” en naar het huis gaande, begaf hij zich naar de bijkeuken, na eerst den sleutel van het kippenhok op z'n gewone plaats achter de deur te hebben gehangen. Even later was hij bezig, de eieren met groote zorg in te pakken. Hij legde juist de laatste laag hooi boven op de mand, toen Hannes binnen kwam en naast hem ging staan.

„Waar ben je daar mee bezig?” vroeg Hannes op ruwen toon; „als ik van de vlakte ben, verzijn je altijd wat nieuws te doen, waar je niks mee te maken hebt!”

„Ik pak alleen maar de eieren voor de markt van morgen in”, antwoordde Hendrik vriendelijk; „de boer droeg het mij op, omdat de vrouw zich niet

goed voelt en 't niet doen kan, en jij waart met de kar naar 't dorp.”

„O, zoo!” mompelde Hannes; „maar je moet niet denken, dat ik je niet doorzie, mannetje: je staat altijd klaar om alles en nog wat te doen, of 't je eigen werk is of niet, alleen om bij den baas in de gunst te komen; maar daar zal je gauw uit zijn, of m'n naam is geen Hannes Beukers.”

„Ik zou niet weten, waarom ik niet bij den boer in de gunst zou blijven”, antwoordde Hendrik verontwaardigd, terwijl zijn wangen zich vuurrood kleurden van boosheid. „Ik wil niets anders doen dan wat goed is en daar wil ik m'n best voor doen; en als ik boer Koopers ooit kan toonen, dat ik hem dankbaar ben voor al zijn vriendelijkheid voor mij en Elsjé, dan zal ik dat heel zeker doen.”

„Ja, daar twijfel ik geen minuut aan”, zeide Hannes op spottenden toon, en terwijl hij z'n handen in z'n zakken

stak, maakte hij aanstalten om de keuken te verlaten, toen hem plotseling een gedachte scheen in te vallen, en hij vroeg: „Heb je de eieren geteld, Hendrik? Weet je nog hoeveel er zijn?”

„Ja”, antwoordde de jongen; „de baas heeft ze eerst geteld, en heeft me gezegd, dat er tien dozijn waren, en ik heb ze nageteld en 't is zoo, er zijn er honderd twintig.”

„Zoo, zoo”, zeide Hannes; „nou, ik zeg je g'n avond. Ik ga naar huis, want ik moet morgen vroeg op; ik ga met den boer naar de markt.”

Hendrik was den volgenden morgen ook vroeg op; maar, o wonder, Hannes Beukers was ditmaal nog vroeger bij de hand dan hij.

„Ik heb alles wat mee naar de markt moet, vast wat bij elkaar gezet”, zeide hij in antwoord op Hendrik's uitroep van verbazing, dat hij er al was. „Ga jij je mand met eieren nu maar uit de bijkeuken halen, dan kan ik die met de andere dingen in de brik zetten, dan is alles klaar en in orde om dadelijk na het ontbijt te kunnen weggrijden.”

Hendrik gehoorzaamde, hij haalde de groote ronde mand voorzichtig uit de bijkeuken, en begaf er zich mee naar den stal, waar Hannes bij de brik stond.

Juist toen hij de mand aan Hannes overgaf, zoodat die hem in de brik kon zetten, viel z'n oog op het deksel van de mand. Tot z'n verbazing zag hij, dat het touw, waarmee hij het deksel had vastgemaakt, hier en daar los was.

„O, Hannes!” riep hij uit, „kijk eens, het deksel van de mand is hier en daar los, en toch weet ik zeker, dat ik het er gisteren avond heel secuur met een paknaald op vast geregen heb. Hoe ter wereld kan het touw hier en daar los zijn geraakt!”

„Hoe zou ik dat kunnen weten?” zei Hannes ongeduldig. „Je hebt het natuurlijk niet zoo goed gedaan als je met je eigenwijsheid denkt. Je bent er niet aan gewend om eieren in te pakken en dat zal je nog moeten leeren, zooals zooveel andere dingen.”

Hendrik zag, dat Hannes in een van z'n prikkelbare stemmingen was, en dat het 't verstandigst wat hij doen kon was om te zwijgen. Hij knoopte dus

de losse eindjes touw weer dicht en ging aan zijn andere werk. Na een vroeg ontbijt reden de boer en Hannes weg naar de markt, die te Zuideringen, de dichtst bijzijnde stad, gehouden werd.

Hendrik stond erbij toen ze wegreden en keek ze een oogenblik na, toen toog hij weer met ijver aan 't werk in 't vaste voornemen het hem opgedragen werk zoo goed mogelijk te verrichten en klaar te hebben als de boer terugkwam. Om de waarheid te zeggen, was het een ware opluchting voor hem, om voor eenige uren verlost te zijn van Hannes Beukers, in wiens gezelschap hij zich nooit op z'n gemak voelde, en wiens gedrag en gewoonten hem tegenstonden.

Al werkende overdacht hij zijn tegenwoordig lot. O, wat was het veel beter en hoopvoller dan hij had durven verwachten; en terwijl hij dacht aan Gods goedheid voor hem en z'n kleine zusje, vloede zijn hart over van dankbaarheid.

De dag ging verder heel prettig voorbij.

(Wordt vervolgd)

CHINA EN DE CHINEEZEN

China is misschien het meest wondervolle land van de wereld. Reizigers, die dat land bezoeken, vertellen ons, dat het een land is van onmetelijken rijkdom; dat de Chineezen hard werken en dat zij geen veranderingen wenschen in hun manier van leven. Dit verbaast ons niet als wij bedenken, dat de Chineezen een geschiedenis hebben van duizenden en duizenden jaren terug, ja China kan zich beroepen op een geschiedenis, langer dan van welk land ter wereld ook.

De Chineezen zijn heel anders dan wij, in alle opzichten, in uiterlijk en in levenswijs, in hun werk en in hun spel. Duizenden jaren lang hebben zij het land bewerkt om de menschen van voedsel te voorzien. In een laag gelegen gedeelte van het land wordt rijst verbouwd, waar de Chineezen buitengewoon veel van houden. Op de heuvels zijn theeplantages; de thee wordt omstreeks de maand Maart gezaaid, en in het volgend jaar worden de planten uitgezet in rijen, op vier voet afstand van elkaar. Als de planten drie

jaar oud zijn, worden de bladen verzameld en gedroogd en een gedeelte van de oogst wordt naar Europa uitgevoerd.

Maar China brengt niet alleen thee en rijst voort. Diep in de aarde zijn enorme hoeveelheden steenkool. Naar men zegt is er in China steenkool genoeg om er de aarde vijf duizend jaar van te voorzien. Behalve steenkool is er een overvloed van ijzer en lood, en koper en goud, maar men is ternauwernood met de ontginning van al die mijnen begonnen. Sedert de laatste tientallen jaren zijn er in het groote rijk vele fabrieken geopend, en de fabrieken van Shanghai — een der voorname havens, — zijn voorzien van de meest moderne machinerieën. Hier wordt katoen gefabriceerd, en de katoenen goederen beloven die van Indië te evenaren, die reeds zoovele jaren beroemd zijn.

Wat voor soort van menschen zijn de Chineezzen? Zij zijn lichamelijk sterk en kunnen zware lasten dragen — heel kleine jongens dragen zelfs al lasten van veertig pond. En zij zijn niet alleen lichamelijk sterk, zij houden heel veel van boeken, want, zooals we weten, hebben hun grootste mannen — zooals bijvoorbeeld Confucius — hun vele wijze dingen geleerd.

De Chineezzen hebben een groote dorst naar kennis, en hoewel ze niet vlug leeren, rusten ze niet eer ze hetgeen ze weten of kennen willen, in hun macht hebben. Vergeleken bij Japan heeft China heel weinig scholen of instellingen van onderwijs, feitelijk bijna geen. Van de twintig kinderen die den schoolleeftijd hebben bereikt, ontvangt er slechts één onderwijs. De Chineezzen doen erg hun best om Engelsch te leeren. Een reiziger vertelt ons van een Chineesch jongen, die met behulp van een dictionaire iederen morgen een paar Engelsche woorden probeerde te leeren. Daar de Chineezzen hun boeken van achteren naar voren lezen begon hij met Zebra, Zephyr enz.

Er valt voor ons wel 't een of ander van de Chineezzen te leeren. Zooals we reeds zagen neemt hij niet vlug iets in zich op, maar daarentegen is hij in zijn werk volhardend en secuur, en dit zijn twee

hoedanigheden, die Hollandsche jongens en meisjes wel eens vergeten. En geen werk is hem te min, hij neemt alles terhand. Een vermakelijk voorbeeld hiervan zag een reiziger onlangs boven een winkel te Shanghai waar hij las: „Hier reparaert men ovens en parapluies en alles wat verder wordt aangeboden.”

De bewoners van het Westen spreken dikwijls met zekeren angst van de Chineezzen, en noemen hen „het gele gevaar”, wat een nu niet bepaald vriendelijke toespeling is op de kleur hunner huid. Laten we hopen, dat wanneer het streven van den Volkenbond overal meer en meer ingang vindt, alle volken, waarbij dus ook de Chineezzen, vriendschappelijk met elkander zullen omgaan.

OM TE ONTHOUDEN

Stel het u tot een plicht van iederen dag, om het leven van den een of ander wat gelukkiger te maken.

Bid en werk.

Een dag zonder gebed is een dag zonder zegen.

Wie alleen aan zichzelf denkt, moet niet verbaasd zijn als anderen hem vergeten.

DE TOREN VAN PISA

De zoo welbekende scheeve toren van Pisa is volgens de geleerden bestemd om over 300 jaar om te vallen. Onzen tijd houdt hij het dus nog wel uit. Ik heb hem gezien en vond hem nog veel scheever dan op de plaatjes, bepaald een beetje griezelig. Onlangs hebben eenige mannen van de wetenschap een tienjarige studie voltooid, die ze van den toren hebben gemaakt. In dien tijd is de toren, die zestien voet uit het lood staat, ruim $\frac{1}{3}$ c.M. scheever gezakt. Volgens de wetten van de zwaartekracht kan de toren nog één voet verder op zij zakken zonder om te vallen. Door den aard van den grond waarop hij gebouwd is, is de toren scheef gezakt. De toren is 160 voet hoog.

KLEINE VERTELSLS VOOR DE KLEINSTEN



VAN EEN HYACINTH, DIE UITGELEEND WERD.

De hyacinth behoorde aan Paulientje. Ze groeide in een slank hyacinthenglas, dat licht roze gekleurd was. De kleine bol lag bovenin en als je door het glas naar de lange wortels keek, die in het water tot op den bodem hingen, dan vond je die bijna even mooi en sierlijk als de bloem, die boven het glas uitkwam. Wat was die bloem mooi, met al die kleine roze kelkjes die dicht op elkaar tegen de stengel stonden geplant — zóó dicht, dat ze, zooals Paulientje zeide, met haar ellebogen tegen elkaar kwamen.

Op zekeren dag, terwijl Paulientje haar hyacinth stond te bewonderen en ze den heerlijken geur insnoof, kreeg ze een idee. „Ik doe het!” zei ze ineens zoo hardop, dat Minette, de poes er wakker van werd en van schrik een hoogen rug zette. Paulientje ging moeder opzoeken en vertelde haar, dat ze van plan was, haar hyacinth te gaan uitleenen aan menschen en kinderen, die zelf geen hyacinthen hadden. Moeder vond het

een pracht plan en beloofde Paulientje bij de uitvoering te zullen helpen. Dienzelfden middag nog brachten moeder en Paulientje de mooie roze hyacinth naar de oude vrouw Beukels, die stijf van de rheumatiek in haar bed lag. Als de roze hyacinth een beetje verbaasd of uit haar humeur was over dat uitleenen, dan liet ze daar toch niets van blijken, maar bloeide en geurde even liefelijk op vrouw Beukels' houten schoorsteenmantel als op Paulientje's marmereen. En vrouw Beukels lag er naar te kijken tot dat de tranen langs haar magere bleeke wangen liepen. Maar die tranen kwamen

niet van de pijn in haar rheumatieken rug — heelemaal niet! Dat was alleen maar vrouw Beukels' manier van blij zijn.

En heelen langen dag troostte en verblijdde de hyacinth vrouw Beukels en toen kwam ze te staan op Henkie Mulder's zolderkamertje en troostte hem. Henkie lag ook in bed al maanden en hij werd nog maar altijd niet beter. Hij lag den heelen dag te kijken naar de wolken, die voorbij het kleine zoldervenster dreven, maar terwijl de hyacinth bij hem was keek hij er ternauwernood naar. Hij zuchtte diep en huilde een klein beetje toen het heerlijke bezoek tot 'n eind kwam, maar nog dagen daarna verbeeldde hij zich, dat hij de heerlijke geur van de bloem in zijn zolderkamertje kon ruiken. En toen ging ze naar Marie Laan, die den heelen dag voor een winkel moest zitten naaien en toen naar een klein meisje, dat haar beentje gebroken had en toen naar den ouden Bertus Tilders, die te oud was om te werken. Aan al die menschen en kinderen bracht de hyacinth een bezoek.



Het laatste bezoek, dat ze bracht was in een lange, vroolijke zaal, waar aan weerszijden kleine, witte bedjes stonden. En o, hoe dikwijls keerde zich een hoofdje op de kleine, witte kussens in de richting van de hyacinth en werd voor een oogenblik alle pijn vergeten, de hyacinth was dan ook zóó mooi en zóó heerlijk om naar te kijken!

Eindelijk kwam de hyacinth weer thuis bij Paulientje en nam haar oude plaatsje weer in tusschen de marmeren pendule en de kostbare oud-blauwe vaas. En moeder en Paulientje vonden, dat ze lekkerder rook en er mooier uitzag dan ze nog ooit gedaan had en zelfs Minette, de poes, scheen het daar mee eens te zijn.

UIT EEN JEUGDDIENST

In een Jeugddienst zond de predikant uit naam van de jongens en meisjes het volgende gebed op: —

„Geef mij reine handen, reine woorden, en reine gedachten. Help mij om pal te staan voor het moeilijke goed tegenover het gemakkelijke kwaad. Bezwaa mij voor slechte gewoonten. Leer mij om even hard te werken en even eerlijk te zijn als Gij alleen het ziet, dan wanneer ieders oog op mij was. Vergeef mij als ik onvriendelijk was, en help mij hen te vergeven, die onvriendelijk waren tegen mij. Help mij om bereid te zijn anderen te helpen, ook al kost het mij zelfverloochening. Geef mij kansen om iederen dag iets goeds te doen, en zoo te volgen in Christus' voetspoor.”

Ja, nietwaar, dat willen wij allen—volgen in Jezus' voetspoor! Het voetspoor van Hem, die bereid was te lijden en te sterven, opdat anderen zouden leven.

Bidt dan allen het bovenstaande gebed mede, gij jongens en meisjes, wien het ernst is, het moeilijke pad te gaan, dat naar Boven leidt.

UITSLAG RAADSELWEDSTRIJD TWEEDE HELFT 1930

Twintig kinderen, waaronder vier broeders en zusterparen, zonden de oplossingen der raadsels in. Van de een was 't werk al eens wat beter verzorgd,

dan van den ander, maar over 't algemeen heb ik er niets dan lof voor. Vooral de met roode en zwarte inkt geschreven oplossingen waren keurig en 't was bepaald een genoegen om die na te kijken! Het lijkt mij, dat ik de raadsels in het vorige halfjaar nog al gemakkelijker heb gemaakt, tenminste de grootste helft van de kinderen hebben alle raadsels weten op te lossen. Ik zal nu maar weer eens wat moeilijker raadsels maken, vinden jullie ook niet? Des te meer eer, als je ze allen kunt oplossen. Er waren 42 raadsels op te lossen. Zij die dus in het onderstaande lijstje het getal 42 achter hun naam vinden staan, hebben een eersten prijs en mogen uit den Catalogus van Neerbosch, die daar op aanvraag gratis verkrijgbaar is, een boek kiezen van f 1, zij die 41 raadsels oplossen mogen een boek van f 0.75 en zij, die minder dan 41 goede oplossingen inzonden een, boek van f 0.50 kiezen.

En nu wensch ik jullie allen geluk met je prijs, en hoop, dat jullie 't volgend half jaar weer zult inzenden.

Annie de B. Raamsdonkveer	41
Truus H. Rotterdam	40
Tjitsche de J. Oudeschoot	42
Dora en Truus de K. Groot Ammers	38
Cornelis v. L. Monster	42
Anna v. L. Monster	42
Jelle N. Akkrum	42
Koop P. Giethoorn	42
C. A. R. Ld. Willemstad	42
Rens en Albertus R. Doesburg	42
Jacob R. Amsterdam	42
Bertus en Willemien S. Nieuwlande	42
Lijntje S. Fijnaart	42
Nelly v. d. S. Bilthoven	41
J. T. Nijverdal	42
Emma en Coba V. Glanerbrug	41

ONZE BRIEVENBUS

Koop P. te Giethoorn. Je bent jaren lang een trouw oplosser van de raadsels geweest en daarom wil ik, nu je als 17 jarig jongeling afscheid van onze rubriek gaat nemen een enkel woordje aan je schrijven. Ik hoop, dat het je in je verder leven goed zal gaan, Koop! Wat ga je worden? Moge je met Gods hulp een nuttig lid van de maatschappij worden. Ik vind het heel aardig als je elfjarig zusje

in 't vervolg de oplossingen van de raadsels gaat inzenden. Ze moet mij dan maar eens schrijven hoe je 't maakt. Nu, dag Koop — 't ga je goed.

Rens en Albertus R. te Doesburg. Gelukkig, dat jullie in de nieuwe woonplaats gauw hebt kunnen wennen en het prettig vindt op de nieuwe school. Heerlijk zal 't echter zeker zijn, om van den zomer in Friesland te gaan logeeren en al 't oude bekende terug te zien.

Annie B. te Raamsdonkveer. Ik ben blij, dat je 't prettig vindt om de raadsels te raden. Je zult dus zeker wel trouw blijven inzenden.

Lijntje S. te Fijnaart. Je hebt al de raadsels goed opgelost en moogt dus een prijs van f 1.— kiezen. Daar ben je zeker wel blij om. Een mooi boek is zulk een genot. Blijf maar trouw de oplossingen inzenden.

Anna v. L. te Monster. De catalogus moet niet bij mij, doch bij Neerbosch Boekhandel worden aangevraagd.

Bertus en Willemien S. te Nieuwlande. Jullie had al de raadsels goed. Een paar oplossingen verschilden wel iets van de mijne, maar zoo héél streng ben ik niet, als ik een oplossing even voor goed kan rekenen, doe ik het. Aardig dat jullie het zoo prettig vindt om de raadsels op te lossen. Ik vind het maken van de raadsels ook altijd een gezellig werkje. Blijft maar trouw meedoen.

Tijtsche de J. te Oudeschoot. Je hadt al de raadsels goed, dus je moogt weer een prijs van f 1.— kiezen. Ik hoop voor je, dat je keus op 'n even mooi boek zal vallen als den vorigen keer.

Emma en Coba V. te Glanerbrug. Jullie hadt al de raadsels goed opgelost, doch er ontbrak één raadsel. Wisten jullie dat niet of vergeten het op te schrijven? Jammer, want nu hebben jullie een tweeden prijs.

Truus H te Rotterdam. De vele uurtjes, die je, zooals je schrijft, aan het oplossen van de raadsels hebt besteed, zijn niet vergeefs geweest. Want behalve de prettige bezigheid van het oplossen zelf, krijg je ook nog een prijsje. Ga maar ijverig voort met oplossen, aldoende leert men en een volgende maal heb je misschien alle raadsels goed.

Dora en Truus de K. te Groot Ammers. Aardig, dat jullie altijd de Vr. des H. hebt gelezen en dat jullie grootmoeder nog oude jaargangen heeft. En jullie moeder loste dus vroeger ook raadsels op en werd haar naam eervol vermeld! Nu, jullie moet haar voorbeeld dan maar volgen. Hoe meer je je oefent in 't oplossen van de raadsels, hoe beter slag je er van krijgt, zoodat ten slotte ook jullie naam eervol wordt vermeld!

Jacob R. te Amsterdam. Abonnementen moeten niet bij mij, doch bij de Adm. te

Neerbosch worden besteld. Ik heb nu echter het adres van je tante maar opgegeven en komt dat wel in orde. Ik hoop, dat ze lange jaren de Vr. des H. met genoegen zal lezen.

Aan alle kinderen en hun ouders die mij een gelukkig Nieuwjaar toewenschten, zeg ik hartelijk dank en wensch hun in 1931 wederkeerig „alles goeds" toe.

DE JEUGDREDACTRICE.

BLADVULLING

Hoop draagt ontzachelijk bij tot de levensvreugde en wie de kunst verstaat om altijd het beste van iemand of iets te hopen is gelukkig te prijzen. Eigenlijk kost het niets meer moeite te hopen, dat er morgen iets goeds zal gebeuren dan iets kwaads te voorzien. Als we de gewoonte aannemen om altijd bezorgd in de toekomst te zien, krijgt het leven een somber aanzien en benemen we het veel van z'n vreugde.

Wie hoopt kan veel meer volbrengen, dan wie dit niet doet. Als we den dag van morgen zonder hoop afwachten, dan is vandaag ook niet veel voor ons waard. Wakkert dus de hoop aan, èn omdat hopen geluk beteekent èn omdat de hoop onmisbaar is, als we werkelijk iets tot stand willen brengen.

BLADVULLING

Een bekend astronoom zeide onlangs, dat als de maan maar van één punt op den aardbodem te zien was, de menschen groote reizen zouden maken om haar te zien. Maar nu we haar allen iederen nacht aan den hemel kunnen zien staan, nemen we nauwelijks de moeite om naar haar te kijken. Wat waar is van de maan, is waar van vele dingen. Schoonheid en wonderen zijn zulke alledaagsche zaken in ons aller leven, dat we het ternauwernood een gedachte schenken. Velen onzer zullen nooit de beroemdste plaatsen der aarde zien, de Yosemite vallei, de Alpen, de Golf van Napels; maar er is niemand, die niet genieten kan van de maan, van de schitterende sterren, van een wondermooien zonsondergang en de kleurenpracht van den regenboog.

LECTUUR VOOR DE JEUGD



ONDER REDACTIE VAN
C. VAN OPHEMERT

HOE HET UITKWAM

(Vervolg van blz. 151)

HIJ hielp vrouw Koopers, die gelukkig weer beter was, bij het kaas maken, deed behalve z'n eigen werk nog 't een en ander van Hannes' bezigheden, en eindelijk, toen de werktijd om was, nam hij Elsje mee voor een wandeling door de mooie, groene weilanden.

Ze waren hier juist van thuis gekomen, toen de brik het erf kwam opgereden, en boer Koopers en Hannes van de bok sprongen.

Onmiddellijk zag Hendrik, dat er iets niet in orde was, want de boer, inplaats van hem zooals gewoonlijk met z'n hartelijk: „Zoo Hendrik, m'n jongen, alles in orde thuis en op de boerderij?” te begroeten, wierp hem nu alleen maar de teugels toe, en zonder een woord te spreken liep hij het huis binnen.

„Misschien is het op de markt vandaag niet meegeloopen met de prijzen”, dacht de jongen, terwijl hij het paard bij den teugel over het erf leidde, „of misschien voelt hij zich niet erg goed.” Maar hij zeide niets tegen Hannes, die hem langzaam volgde om hem te helpen bij het uitspannen en de brik in het koetshuis te bergen en het paard op stal te zetten.

Hannes, van zijn kant, scheen even weinig lust tot praten te hebben, maar zijn gezicht droeg een onaangename uitdrukking van voldoening en slecht verborgen triomf, waarover Hendrik nog meer verwonderd dan geërgerd was.

Na de deuren van den stal en het koetshuis gesloten te hebben, ging Hannes naar huis, want hij woonde in het dorp op ruim een kwartier afstands, en Hendrik, nadat hij, zooals hem was opgedragen, overal had rondgelopen, om te zien of alles in orde was, ging juist

het huis binnen, toen hij hoorde, hoe de stem van den boer hem riep van uit de kleine opkamer. Hendrik begaf er zich dadelijk heen, en vond boer Koopers alleen. Hij zat met z'n ellebogen op de tafel en zijn hoofd in z'n handen, en gedurende de eerste oogenblikken, nadat de jongen was binnengekomen, bewoog hij zich niet.

Eindelijk keek hij op, en terwijl hij een onderzoekenden blik op Hendrik vestigde, zeide hij: „Vertel mij eens, Hendrik, hoeveel eieren heb ik gezegd, dat ik geteld had, eer ik jou opdroeg om ze in de mand te pakken?”

„Honderd twintig, baas”, antwoordde Hendrik, zonder een oogenblik te aarzelen, terwijl hij zijn meester recht in de oogen keek.

„En welk getal kreeg jij, toen je ze overgeteld hebt?” vroeg de boer.

„Ik kreeg precies hetzelfde getal, baas, — honderd en twintig”, en ik weet het heel zeker, want ik pakte ze in tien lagen van ieder twaalf.”

„Heb je de mand gisterenavond met touwtjes vastgemaakt of van morgen?” vroeg de boer, terwijl zijn streng gelaat een iets zachtere uitdrukking aannam, toen hij in de oprechte, eerlijke oogen van den jongen keek.

„Ja baas, wat zal ik u zeggen, het gekke is, dat ik 't én gisterenavond én van morgen deed. Zooals ik dacht, maakte ik de mand heel secuur gisterenavond dicht, en toch toen ik hem van morgen in den brik wilde zetten, was er een eind van het touw los, en was het dekzel aan één kant heelemaal open. Ik zag het dadelijk en maakte er Hannes attent op.”

„Mijn reden om je al deze vragen te



doen", zeide boer Koopers, op vriendelijke toon: is deze. „Toen ik op de markt kwam en de eieren verkoopen wilde, kwam ik tot de ontdekking, dat de mand slechts honderd eieren bevatte, inplaats van honderd twintig, zooals ik had gedacht, en ik begrijp er niets van, hoe ze hebben kunnen verdwijnen. Heeft iemand de mand aangeraakt behalve jij?"

„Nee, baas", antwoordde Hendrik, „niet dat ik weet, want ik liet de mand gisterenavond niet alleen, eer ik 'm met een touw had dicht gemaakt en ik droeg 'm van morgen zelf naar de brik."

„Vreemd, héél vreemd!" zeide de boer peinzend, terwijl hij zijn gelaat weer in z'n handen begroef; na een poosje keek hij echter op, en ziende hoe bekommerd Hendrik keek, zeide hij vriendelijk: „Tob jij maar niet, m'n jongen, — ik verdenk je van niets oneerlijks; ik ben alleen maar verwonderd en weet niet, wat ik er van denken moet. Ga nu naar de keuken, de vrouw zal de boterhammen wel klaar hebben, maar ja, wacht nog eens even, ik moet je nog wat vragen!" riep de boer uit. „Vertel me eens, was er een van de arbeiders in de buurt, toen je de mand uitpakte, of toen je van morgen beneden kwam?"

„Nee, baas; Hannes Beukels was de eenige, dien ik gisterenavond zag, en de eerste van morgen, en ik geloof niet, dat er iemand anders iets van de eieren afwist."

Na dit gezegd te hebben, verliet Hendrik het opkamertje met 'n bekommerd hart. Vrouw Koopers was in de keuken, en ze was erg verbaasd, en eigenlijk ook een beetje ongerust, dat Hendrik niet zoo'n honger had als gewoonlijk, ja, je kon duidelijk zien, dat hij moeite had om z'n boterhammen, die er anders in vlogen, naar binnen te werken. En toen ze hem vroeg, wat er aan scheelde, vertelde hij haar de heele geschiedenis.

„Tob er maar niet over, Hendrik, m'n jongen," zeide ze, op haar vriendelijke, moederlijke manier, „het zal alles wel terecht komen. Ga jij maar door met nauwgezet te doen, wat je denkt, dat je plicht is, en God zal verder wel zorgen."

En zoo ging Hendrik eenigszin: getroost naar bed, maar niet nadat hij in het gebed tot zijn hemelschen Vader was gegaan, en Hem gevraagd had, alle dingen ten goede te willen beschikken.

HOOFDSTUK IV

Laster aan 't werk

Hendrik was bezig het kippenhol schoon te maken, op zekeren morgen een paar dagen na den gedenkwaardiger markttag, toen Elsje op hem kwam toegevoegen, haar wangen vuurrood var drift, terwijl haar borst op en neer ging van verontwaardigde snikken: „O, Hendrik! Hendrik!" riep ze uit, terwijl ze met haar beide handen, een van haar broeders armen omvatte, „het is niet waar, vast niet! ik weet, dat 't niet waar is! Jij zou zoiets nooit doen, daar ben je veel te goed voor!"

„Stil, Elsje, bedaar kindje!" zeide de jongen, terwijl hij de handjes van het kind zacht losmaakte en haar in z'n armen nam en haar betraande gezichtje kustte. „Kom, doe je best eens om me kalm te vertellen, wat dit alles beduidt; en houdt op met huilen, dan ben je een beste meid."

Elsje deed haar best om haar tranen te bedwingen en haar snikken baas te worden en slaagde er toen in om te zeggen:

„Ik huil . . . ik huil, omdat die akelige Hannes Beukels heeft gezegd, dat ik . . . dat ik niet van je houden mag, omdat je geen goede jongen bent, omdat je een dief bent! maar o, Hendrik, je bent geen dief! is 't wel? neen, je bent geen dief!” en de kleine armen sloten zich vaster om Hendrik's hals en de tranen kwamen weer tevoorschijn en 't kind snikte om er medelijden mee te krijgen.

„Hallo, wat is hier voor vreeselijks gebeurd? Elsje, klein vrouwtje-lief waarom huil je zoo?”

Het was de boer, die juist het erf was opgekomen, en nu verwonderd voor Elsje en Hendrik bleef stilstaan.

Hendrik keek op met een rood gevlakt gelaat en deed zijn best om zoo kalm mogelijk te zeggen:

„O, 't is niets ergs, baas; Elsje had ergens verdriet over en kwam naar mij geloopt; maar maak u niet ongerust, ze zal wel dadelijk ophouden met huilen als 'n groote meid, is 't niet Elsje?”

Bij deze geruststellende woorden wilde de boer zich afwenden, maar Elsje maakte zich los uit de armen van haar broer, pakte de hand van den boer beet en zeide, terwijl ze driftig met haar kleinen voet stampte:

„Ik zal u zeggen, waarom ik huil, omdat 't zoo gemeen is, en omdat 't niet waar is, Hendrik is geen dief, is hij wel?” en het kind sloeg haar handen in elkaar en keek wanhopig op in het gelaat van den goeden man.

„Wat!” zei de boer, „een dief zeg je? 't Is me nog al iets! en vertel eens, wie was het, die Hendrik een dief noemde?”

„'t Was Hannes, die akelige, akelige Hannes!” riep Elsje uit, terwijl ze weer snikte van drift. „En ik haat hem, zoo erg als ik maar kan, ja, dat doe ik, dat doe ik.”

„Bedaar eens wat, Elsje, zoo mag je niet praten”, vermaande Hendrik. „Haten mag je niemand, al handelt hij ook nog zoo verkeerd tegen je.” Heelemaal uitgeput door haar driftbui en haar snikken, zeide Elsje niets meer, maar ze leunde met haar hoofdje tegen haar broeders arm en terwijl er af en toe een paar

tranen langs haar wangen vloeiden, luisterde zij naar zijn kalmeerende woorden.

(Wordt vervolgd)

GEHEIMEN VAN DE ZEE

Niettegenstaande al de verbeteringen der moderne wetenschap, heeft de zee toch nog altijd vele geheimen, geheimen, die ze zorgvuldig bewaart, die nooit worden opgelost. Het lijkt in onze dagen bijna onmogelijk, dat een groote oceaanvaarder zoo volkomen op zee kan verloren gaan, dat er noch van de boot, noch van de bemanning ooit meer iets wordt vernomen. Maar het is een vaststaand feit, dat in de laatst afgelopen vijftig jaren meer dan tien duizend menschen op die wijze zijn verdwenen. Tien duizend menschen onder gegaan naar de diepte van de zee, zonder een spoor achter te laten.

Wat kan de oorzaak zijn geweest van deze vreeselijke rampen? Geen levende ziel zal het ooit weten. Sommige dier trotsche schepen hebben zich wellicht te pletter geloopt op ijsbergen, of zijn gestooten op wrakken. Misschien heeft een wervelwind het schip opgenomen midden in den oceaan en het in een waterkolk doen omkomen, het kan in tweeën gereten zijn op een gezonken rots, of wellicht de vreeselijkste ramp van allen, het kan ten slachtoffer gevallen zijn aan dat ontzettende altijd dreigende gevaar van een brand op zee. Volgens betrouwbare statistieken zijn in één enkel jaar (1899) negen-en-twintig zeilschepen en vier-en-twintig stoomboorten verdwenen zonder dat er ooit ook maar het minste van gehoord werd.

Een van de meest merkwaardigste verdwijningen is die van de „President”, een van de allereerste reuze-stoomschepen, dat den oceaan oversteken zou. Iedereen was even trotsch op het schip toen het in Maart 1841 de haven van New York verliet. Er waren een aantal bekende personen aan boord. In April begonnen er berichten uit Liverpool te komen, dat de boot over tijd was, en gedurende het gansche voorjaar en den vroegen zomer, verkeerde men aan beide zijden van den Atlantischen oceaan in de grootste spanning. Van de

boot werd echter nooit meer iets vernomen.

Er zijn verschillende gevallen bekend van verloren schepen, die veel overeenkomst hebben met dat van de „President”. Zoo vertrok bijv. in Maart 1854 de „City of Glasgow”, een 1600 ton boot met 480 passagiers, en er werd nooit meer iets van gehoord. Ook „de City of Boston”, een schip, dat in Januari 1870 de reis aanving verdween spoorloos. Het was een mooi schip in uitstekende conditie, maar 't laatste dat men van het schip zag of hoorde, was toen het met 191 man aan boord de haven verliet. De „Burvie Castle” verdween tusschen Londen en Plymouth, en geen spoor van bemanning of passagiers werd ooit terug gezien. In de wateren van Oost-Indie ging de „Lady Nugent” onder, hier of daar, jaren geleden, en met het schip 367 soldaten en de bemanning. Het voer van Culcutta op Rangoon, maar het doel van de reis werd nooit bereikt. En een bijna eindeloos aantal van dergelijke gebeurtenissen zou opsomd kunnen worden. Een aantal jaren geleden, schreef iemand, wiens geloofwaardigheid boven aller twijfel is verheven, een bijna ongelooflijk verslag van de plotselinge verdwijning van een schip. Het wonderlijke voorval had plaats toen de schrijver den Atlantischen oceaan overstak in een schip met Halifax tot bestemming. „We waren meer dan duizend mijlen van het land verwijderd, schrijft hij, toen op een helderen avond, even voor donker, we aan den horizont een stoomboot naar ons toe zagen komen, die een signaal gaf, waarvan wij niets begrepen. Even na donker werd er een blauw licht aangestoken, dat wij beantwoordden, terwijl we koers naar het schip zetten, al ons best doende te begrijpen wat het van ons verlangde. Toen het ongeveer een mijl van ons vandaan was, verdween het plotseling; niet in de duisternis of in een nevel, want het was een prachtige, heldere, door maan en sterren verlichte nacht, er waren geen wolken en de horizont was overal scherp afgeteekend, maar het was alsof het uitgevlakt was. Als het een spookschip was geweest, dan zou het niet meer volkomen hebben kunnen verdwijnen.”

De plek werd zorgvuldig afgezocht, maar alles tevergeefs, er was niets om er op te wijzen, dat er iets buitengewoons gebeurd was. De schrijver verzekert dat — „het was prachtig weer, en de zee bijna zoo glad als een spiegel, geen geluid al den tijd behalve het zachte murmelende geklots van het water tegen ons schip, terwijl het langzaam voortgleed, en het bijna onhoorbare geritsel van onze zeilen, terwijl we elkander naderden, maar van het andere schip drong geen enkel geluid door, hoewel het stoomde.” Wat voor een schip het geweest kon zijn, is altijd een raadsel gebleven.

Een opmerkelijk geval van een schip, dat al verloren was opgegeven was dat van de „Arattunore,” dat in 1876 strandde op Het Apostel Eiland met een bemanning van acht-en-dertig en een passagiersaantal van vijftig. Van de acht-en-tachtig menschen aan boord werden er negen-en-veertig gered. Van Juli tot Januari kreeg men vier schepen in 't zicht, maar de wanhopige signalen van de overlevenden werden niet opgemerkt. Tenslotte bracht een Amerikaansche walvischvaarder redding.

Een geval veel lijkend op dit is dat van de „Princess of Wales”. Op de lange reis om de Kaap de Goede Hoop, stootte het schip op de rotsachtige uitloopers van de Crozets, een groep verlaten eilanden 200 mijlen ten Zuid-oosten van de Kaap. De bemanning slaagde er in, in twee booten te ontkomen, maar zij bereikten het land, op twee plaatsen, die zóó gelegen waren dat ze geen verbinding met elkaar konden krijgen. Van Maart tot December bleven ze gescheiden, maar tegen het eind van het jaar werden ze door een gelukkig toeval vereenigd. De tijd sleepte zich voort zonder uitzicht op redding. Ook in dit geval werden ze ontdekt door een Amerikaansche walvischvaarder, en teruggegeven aan hun bloedverwanten en vrienden, die allang alle hoop vaarwel gezegd hadden, ze ooit terug te zullen zien. Nu zou men denken, dat er nou goed een eind is gekomen aan gevallen zoo als hierboven werden verteld, sedert de schepen met krachtige radio-toestellen zijn uitgerust. Maar dit blijkt niet het geval te zijn. Zoo zond bijvoorbeeld in

1923 de Monceuzio een S. O. S. uit van een punt van 500 mijl van de Virgenie Kaap gelegen. De reddingsboot „Tampa” ging in zee om te helpen, maar vond geen spoor van het schip of de bemanning. Later kwam de stoomboot „John Worthington” op de plaats van waar de rampzalige „Monceuzio” het laatste draadlooze bericht had uitgezonden, maar alles wat ze vonden was slechts een weinig drijfhout. En zoo zouden er nog vele voorbeelden te noemen zijn, ook uit den laatsten tijd, van schepen, die nimmer de haven hunner bestemming bereikten en die verdwenen zonder een enkel spoor achter te laten.

PAASCHHAZEN

WE weten, dat de eieren, die met Paschen worden gegeten, dienen om te symboliseren hoe Jezus levend kwam uit het gesloten graf, evenals het kuiken levend komt uit het levenloos schijnende ei. De reden echter waarom hazen met Paschen in verband worden gebracht is niet zoo duidelijk. Onze heidensche voorvaderen geloofden, dat de haas aan de maan behoorde. Nu is Paschen altijd een verschuifbaar feest geweest. Het wordt niet gevierd op denzelfden dag van een zelfde maand, maar op den eersten Zondag na de eerste volle maan na een en twintig Maart. En daar de

haas het teeken van de maan was, werd hij in verband gebracht met Paschen. In verscheidene landen van Europa vertelt men aan de kinderen, dat, als ze het heele jaar zoet en gehoorzaam zijn geweest, er in den nacht vóór Paschen een witte haas komt, om gekleurde eieren voor hen te verbergen. Dit bedenkfel is afkomstig van het oude heidensche denkbeeld, dat de haas, het teeken was van de maan, die den datum van Paschen bepaalde.

Konijnen en hazen lijken zóóveel op elkaar, dat het niets verwonderlijk is, dat in streken waar geen hazen zijn, de menschen spraken van een Paasch konijn. En hoewel we er nu zoo aangewend zijn om Paaschhaasjes te zien op briefkaarten en van suiker en chocolade en karton, ja, waarvan al niet, hebben we er misschien toch nooit over gedacht, waarom we die Paaschhaasjes hebben. Nu weten we dat het is omdat de haas, het heidensche teeken van de maan was.

HET JAPANSCH FEEST VAN DE LAMPIONS

Van al de mooie feesten, die de Japanezen vieren, is er misschien geen enkel zoo liefelijk als het feest, dat zij *Bommatsuri* noemen, of, zooals wij het vertalen zouden, het feest van de Lampions. Dit feest wordt ieder jaar door het gansche keizerrijk gevierd op den vijftienden Augustus, en is feitelijk ter eere van de dooden, wier geesten dan worden verondersteld terug te keeren, om gedurende drie dagen, hen, die ze op aarde liefhadden te bezoeken. Dit vinden wij natuurlijk een wonderlijke gewoonte, maar de manier van de feestviering is zóó, dat iedere vreemdeling er verrukt over is.

Den dag vóór het feest van die dagen, is iedereen vol opgewektheid bezig met het versieren van de kleine altaren en schrijnen, die men in al de woningen vindt, met strooien matwerk (dat speciaal voor de gelegenheid geweven wordt. Deze matten worden op de altaren en voor de schrijnen uitgespreid, en er op worden kleine, gelakte tafeltjes van ongeveer een voet hoog, geplaatst. Op die tafeltjes worden smakelijke scho-



tels neergezet met rijst, vruchten, taarten en andere levensmiddelen. Maar nooit zult ge er eenige etenswaar bij vinden, waarvoor een dier gedood moest worden, dus nooit vleesch of visch. De tafels en de altaren worden verder versierd met bloemen, gekleurd papier en groene takken.

Als de avond aanbreekt, worden de mooie gekleurde lampions, die we allen kennen, aan ieder huis gehangen om tot gids te dienen voor de dooden, en zij worden ook aangebracht op de graven, waar de rouwdragenden wierook branden en bidden. Als de derde dag van het feest zijn einde nadert, en de wonderschoone avond van Japan is aangebroken, worden als teeken van liefde, die men de afgestorvenen toedraagt en als begeleiding naar het onbekende land, kleine booten van stroo te water gelaten. Deze bootjes zijn volgeladen met etenswaren en geschreven woorden van liefde, en hebben ieder een brandende lampion aan den boeg. Naarmate het donkerder wordt op de stroomen en rivieren en meren, ziet men steeds meer lichtjes op het water gloeien en er zich in weerkaatsen. Ook op al de heuvels zijn lampions aangestoken ter eere van de weer vertrekkende geesten. Waar en hoever men ook zien kan, overal ziet men lichtjes zwaaien en flikkeren, en zelfs de ongeloovigen worden ontroerd door de schoonheid van de gedachte, die aldus z'n dooden eert.

EEN ANDERE MOEDER

Zonder er eigenlijk veel bij te denken, had Bettie de gewoonte aangenomen om steeds allerlei kleine aanmerkingen op haar moeder te maken.

„Ik wou, dat moeder niet altijd zoo precies was op alles wat ik doe!” zei Bettie op zekeren middag, terwijl ze in 'n stoel hing en lusteloos steken zat uit te halen in een kelim-werk kussen, dat ze voor haar vaders verjaardag maakten. Nu moet ik warempel, dat heele stuk, dat ik gisteren werkte, uithalen, omdat ik hier en daar een steek den verkeerden kant uitwerkte, en 't laat er koud, dat er een massa andere dingen zijn, die ik van middag liever zou doen dan

aan dat vervelende kussen te zitten frun-
nikken. Moeder geeft er niets om, dat ik het ellendig vind, als ze me dingen laat doen, waar ik geen zin in heb. Als ik tegenspartel, helpt 't me geen zier. Ze zegt niets terug, maar glimlacht maar zoo'n beetje, en doen moet ik het toch. Geen een van m'n vriendinnen heeft zoo'n hopeloos strenge en ouderwetsche moeder als die ongelukkige ik!”

„Waarom zie je geen andere moeder te krijgen?” vroeg tante Nettie, tot wie de toespraak gericht was, „als je vindt dat deze zooveel gebreken heeft?” Tante Nettie sprak op haar gewone kalme manier, en Bettie keek in snelle verbazing op.

„Een andere moeder! Maar tante Nettie, wat zegt u nou? Ik verlang geen andere moeder. U weet toch wel hoe dolveel ik van moeder houd!”

„Maar ze heeft zooveel gebreken en laat je allerlei dingen doen, die je niet aanstaan”, ging tante Nettie op dezelfde bedaarde manier voort, „Ik zou zoo denken, dat je erg blij zou zijn met een andere moeder, die al die gebreken niet had”.

„Maar tante Nettie!” zeide Bettie, bijna op 't punt van te gaan schreien, „ze is de liefste moeder van de wereld, ik zou haar voor niemand anders moeder willen ruilen! Ik begrijp niet hoe u er toe komt om te zeggen, dat ze zooveel gebreken heeft”.

„Ik verbeeldde me, dat ik je daar zelf een oogenblik geleden over hoorde klagen, Bettie”, zeide tante Nettie in de grootste verbazing. „Ik dacht vast, dat ik je allerlei aanmerkingen op je moeder hoorde maken, maar ik schijn me dan vergist te hebben”.

Bettie's wangen waren zoo rood als pioenrozen, en er blonk iets vochtigs in haar oogen, toen ze oprecht en moedig antwoordde „Nee, tante Nettie, u hebt u niet vergist. Ik maakte aanmerkingen op mijn moeder, op de beste en liefste moeder van de wereld. Maar ik dacht er niet bij, hoe dat wel klincken moest, en u zult het me niet meer hooren doen. Een andere moeder? Ik zou nog liever!”

Zijn jullie als Bettie? Maken jullie ook gedachteloos aanmerkingen op vader en moeder, zonder er bij te denken hoe

dat klinkt en zodoende anderen aanleiding gevend om de vraag te stellen, die aan Bettie werd gedaan?

ZIJN VERDIENDE LOON

Onder de regeering van koning Gustaaf III van Zweden — in het eind der achttiende eeuw — was er in Stralsund een burgemeester, die bij de bevolking zeer gehaat was. Geen wonder waarlijk, want hij wilde geen rede verstaan en alles met den stok dwingen.

Er bestond in dien tijd nog geen straatverlichting en nu vaardigde de burgemeester deze verordening uit: „Ieder, die na zonsondergang zonder lantaarn wordt aangetroffen, zal in hechtenis genomen worden en op de hoofdwacht vijf stokslagen ontvangen”.

De Stralsunders verschenen nu met lantaarns, maar in geen enkele lantaarn brandde een kaars.

Toen volgde een tweede bevel: „In elke lantaarn moet een kaars zijn.”

Het bevel werd opgevolgd, maar de Stralsunders staken de kaarsen niet aan.

De burgemeester, woedend, vaardigde nu het bevel uit, dat de kaarsen ook moesten branden.

De Stralsunders gehoorzaamden, maar droegen de lantaarns voortaan onder hun mantels.

Een nieuwe verordening gelastte, de lantaarns zichtbaar te dragen.

Nu vonden de Stralsunders er weer iets op. Ze plaatsten héél kleine kaarsjes in hun lantaarns.

De burgemeester was ten einde raad en vroeg den koning, wat hij moest beginnen.

„De burgerij met vriendelijkheid in plaats van met stokslagen willen regeeren en vertrekken”, was 's konings antwoord.

BLADVULLINC

Van het gevaarlijkste gezelschap, dat jullie hebben kunt, hebben sommigen van jullie geen besef.

Het tijdschrift, dat een vriend of vriendin je gaf en dat je niet mee in de huiskamer durfde brengen, maar gauw

boven in je kast ging wegstoppen, omdat moeder en vader bezwaar tegen het plaatje op den omslag zouden maken, kan je een kwaad toebrengen, dat je niet teboven kunt komen, al word je ook nog zoo oud.

In den vroegeren tijd, riepen de melaatschen: „onrein” als iemand hen naderde. Zij mochten niet met de gezonden in aanraking komen. Toch brengen veel jongens en meisjes hun tijd door met boeken en tijdschriften, die gevaarlijker gezelschap zijn dan een melaatsche.

BEHEERSCH JE HUMEUR

Menig kind troost zichzelf over zijn slechte humeur met de verontschuldiging, dat hij of zij nu eenmaal zoo geboren is en neemt het als vanzelf sprekend aan, dat zij die gemakkelijk in den omgang zijn met een beminlijk humeur geboren werden. Weinig menschen komen in de wereld zonder humeuren, die als men ze niet bedwong, het leven moeilijk zouden maken voor henzelf en anderen.

Het verschil tusschen jezelf en den jongen en het meisje van wier humeur je nooit iets merkt is vermoedelijk een kwestie van zelfbeheersching. Zij werden, evenals jij geboren met een humeur, dat ook heel dikwijls lastig en moeilijk kan zijn, maar zij beheerschen het en jij niet.

OM TE ONTHOUDEN

Spreekt altijd de waarheid, al kost het ook de grootste moeite.

Bij geven is altijd sprake van mogen, nooit van moeten.

Wie een dier met opzet pijn doet, kan geen goed mensch, geen goed kind zijn.

Gebed en zelfbeheersching zijn de middelen om onze fouten te overwinnen.

Er is niets schooner op aarde dan menschen gelukkig te maken.

Het vele is niet altijd goed, maar wel het goede is immer veel.

vinden in haar geschiedenis en het luidt: Leid mij van het onwaarachtige in het werkelijke, van de duisternis in het licht, van de dood in de onsterfelijkheid. Dit gebed lijkt op het gebed van de rivier, die, in al zijn kabbelingen en golfslagen, slechts vraagt uit te mogen stroomen in zee. De mensch is nimmer in staat geweest om dit ware gebed te leeren kennen; de waarheid, dat God de Vader van al het geschapene is en ofschoon we wel bereid zijn met de mond dit te erkennen en hem Vader noemen, spreken onze daden onze woors

den tegen, zoowel in ons persoonlijk als in ons gemeenschappelijk leven als volk. Daarom moeten wij dit andere gebed leeren bidden: „Gij zijt onze Vader. Laat ons geweten ontwaken voor de waarheid, dat Gij onze Vader zijt, en dan, geef dat wij voor U buigen.”

Men ziet het — de geest die uit deze dingen spreekt is die, die Stanley Jones heeft genoemd, de geest van „bijna”. Diep religieus, maar zonder daads werkelijke overgave.

HET VOLKSLIED

Het is dezelfde stem; die zong:
„Egidius waer bestu bleven?”
Klaagt: „Zone Gods, Gij zijt verheven!
En ik ben bloode en nog zeer jong.”

Lang zweeg het hart, maar eindelijk wrong
De kreet zich op: „al moet ik sneven
Door beulshanden, 'k zal met U leven.
Ontvang mijn bloed dat tot U sprong.”

De krijgspalm dreunde en daarna deinsde
De zang terug; soms, even, peinsde
Een eenzaam schepsel overluid
Hoe hij verlost werd van zijn zonden.
Maar nog heeft 't volk geen stem gevonden
Die al zijn liefde en leed ontsluit.

WILLEM DE MÉRODE

LECTUUR VOOR DE JEUGD



ONDER REDACTIE VAN
C. VAN OPHEMERT

HOE HET UITKWAM

(Vervolg van blz. 203)

Inmiddels liep Boer Koopers het erf over en ging den stal binnen waar Hannes Beukels aan 't werk was. Hem bij zich roepende, zeide hij: „Hannes ik verkies niet, dat je van iemand, die in mijn dienst is, dingen zegt, zoo als je zoo juist over Hendrik van der Mijl hebt gezegd. Volgens mijn meening is iemand altijd onschuldig, zoo lang niet *bewezen* is, dat hij schuld heeft; en ik heb nog geen enkel bewijs tegen Hendrik en wat meer is, ik denk niet, dat ik het ooit krijgen zal, ook. Je hebt de kleine meid leelijk van streek gemaakt, met je dwaze woorden, en ik waarschuw je in 't vervolg niet weer iets van dien aard te zeggen.”

Hannes keek op met een loerenden blik en zei: „Nou Baas, als uw vertrouwen in dien jongen geen schok heeft gekregen, door die geschiedenis met die eieren, 't mijne dan wel. Maar natuurlijk, als u 't niet hebben wil, zal ik er niets meer van zeggen; maar let op m'n woorden, 't zal nog wel eens *bewezen* worden, dat die vagebond van 'n jongen, een leugenaar en 'n dief is.”

„Houd je mond, en maak dat je weer aan je werk komt!” zei de boer ongeduldig; en zonder een woord meer verliet hij den stal.

Hannes volgde hem met z'n oogen, en terwijl hij bij zichzelf mompelde: „k Zal 't toch klaarspelen!” ging hij weer aan 't werk.

De twee maanden, die Boer Koopers had gesteld als proeftijd voor Hendrik waren voorbij, en de jongen begon nu een geregeld weekloon te ontvangen. Hij werkte altijd met grooten ijver en nauwkeurigheid, en Boer Koopers, opmerkende hoe degelijk en betrouwbaar

de jongen in al zijn doen en laten was, hechte zich steeds meer aan hem. En wat kleine Elsje betrof, ze was als een eigen kind voor de goede vrouw Koopers, die nooit zoo gelukkig was, als wanneer ze de vroolijke kinderstem door het huis hoorde klinken of de vlugge voetjes het huis in en uit hoorde trippelen.

Inmiddels door niemand bemind en zelf altijd grieven hebben tegen iedereen, deed Hannes Beukels zijn dagelijksch werk, waarop de boer zich nog al eens verplicht zag een aanmerking te maken. De loerende uitdrukking verdween eigenlijk nooit meer van zijn gezicht, en geen enkel bewijs van gunst dat de boer aan Hendrik bewees, ontsnapte ooit zijn aandacht.

De jongen wist het niet, maar Hannes verloor hem den ganschen dag door eigenlijk nooit lang uit het oog. Op die wijze was hij volkomen op de hoogte gekomen van al Hendriks doen en laten, en de manier waarop hij het hem opgedragen werk verrichtte.

We herinneren ons zeker wel, dat Boer Koopers, Hendrik bij zijn komst onder Hannes' opzicht had gesteld om door hem op de hoogte van het werk te worden gebracht. Maar de boer zag na verloop van eenigen tijd in, dat de jongen met zijn vlug begrip nu genoeg van den gang van 't werk afwist om zelfstandig te kunnen werken. Hij stond hem dus toe naar zijn eigen inzicht te arbeiden, terwijl hij alleen aan den boer zelf verantwoording schuldig was.

Het geheimzinnige geval van het verdwijnen van de eieren was nooit opgehelderd, maar de boer had opgehouden zich daarover te bekommeren, en niets stond het vertrouwen in den weg, dat



hij stelde in de eerlijkheid en waarheidsliefde van zijn jongen knecht.

Hendrik had altijd een groot verlangen gehad om wat meer te leeren, zich verder te ontwikkelen. Op school had hij natuurlijk leeren lezen en schrijven en onderwijs gehad in andere vakken van het lager onderwijs; maar dat voldeed hem niet, en hij had dikwijls verlangd naar de voorrechten, die zooveel jongens hebben, die er vaak niets om geven.

Het was dus niet te verwonderen, over leeren denkende zooals hij deed, dat hij, toen de boer hem zijn eerste maandloon uitbetaalde, heel verheugd tot zichzelf zeide: „O, wat heerlijk, nu kan ik een paar boeken koopen!”

Zoo gauw hij er den tijd toe had, ging hij naar de naburige stad en kocht bij een tweedehands boekverkooper eenige boeken, waaronder een taalkunde, een rekenboek en een paar geschiedenisboeken.

Hoe rijk voelde Hendrik zich, toen

hij met zijn schat, den ladder hokje opklom naar het kleine hokje boven in de schuur, waar hij nog altijd sliep en de boeker opbergde in een kleine houten kist, die hij in verlorene oogenblikken voor dat doel in elkaar getimmerd had.

Iederen avond eer hij naar bed ging zat Hendrik een uur te leeren, zoo hard hij maar kon. Hoe genoot hij dan van de rust en de stilte in zijn eigen kamertje — nederig als het was, en hoe dankbaar was hij voor de gelegenheid, die hem geschonken was, om zich eenige nuttige kennis eigen te maken.

Hannes Beukels sloeg al deze handelingen van Hendrik met een opmerkzaam maar nu niet bepaald goedgunstig oog gade. Op een keer toen Hendrik uit was had hij zelfs de brutaliteit gehad om in de schuur den ladder naar Hendriks kamertje op te klimmen en in het vertrekje rond te gluren, hij was zelfs zoover gegaan om het deksel van de houten

kist, die in een hoek stond, op te beuren.

„Maar half vol!” mompelde hij bij zichzelf, terwijl hij er inkeek; „plaats in overvloed, als ik het maar klaar kan spelen!”

Na een oogenblik in gedachten verzonken te hebben gestaan, sloot hij de kist weder, sloop toen onhoorbaar den ladder af en ging weer aan zijn werk met een valsche, onaangename uitdrukking op zijn gezicht.

HOOFDSTUK V

De valsche beschuldiging

Het was ongeveer drie weken na Hannes' eenzaam bezoek aan Hendriks kamertje, dat Hendrik, juist nadat hij van zijn ontbijt was opgestaan en aan zijn werk wilde gaan, door Boer Koopers werd geroepen om even bij hem in de opkamer te komen.

„Kun je ook een verklaring bedenken, jongen”, begon de boer, „hoe het komt,

dat we maar zoo'n klein aantal eieren van onze kippen krijgen? Ik heb mijn boek eens nagekeken en heb gezien, dat we verleden jaar in dezen tijd van het jaar veel meer eieren hadden. Maar jij hebt de algeheele zorg over alles wat de kippen betreft, weet je dus iets, wat de kippen verhindert te leggen? Zijn er ook zieken onder? Betrap je ze er soms op, dat ze te ver afdwalen en hun eieren verloren leggen?"

„Nee, baas”, antwoordde Hendrik; „als er kippen ziek waren, zou ik het u dadelijk gezegd hebben en verloren leggen doen ze ook bijna nooit. Ik heb mijzelf al dikwijls afgevraagd, hoe 't komt, dat we den laatsten tijd zoo weinig eieren hebben, en ik weet niet, wat ik er van denken moet. De eieren brengen nu juist zoo'n goede prijs op, dat ik het zoo jammer vind, dat we er niet meer hebben om te verkoopen.”

De boer keek snel op; dat Hendrik den geldelijken kant van de zaak zoozeer op den voorgrond bracht, deed hem onaangenaam aan, hij zou zelf niet hebben kunnen zeggen, waarom. Eensklaps — hoewel hij zich in 't zelfde oogenblik er een verwijt van maakte — kwamen de woorden van Hannes Beukels met pijnlijke duidelijkheid in zijn geheugen terug: „Let op m'n woorden, baas, de dag zal aanbreken, waarop het uitkomt, dat die vagebond, een leugenaar en een dief is!”

Iets van wat er in hem omging vertoonde zich ongetwijfeld een oogenblik op het geslaet van den boer, want toen Hendrik zijn baas in de oogen keek, voelde hij zich vuurrood worden, en zich in zijn volle lengte oprichtende, zeide hij ferm en beslist:

„Als u denkt, baas, dat het aan de een of andere fout van mij ligt, dat er zooveel minder eieren zijn, dan wil ik dadelijk de zorg voor de kippen en alles wat daarbij hoort, opgeven. Ik heb m'n best gedaan, maar misschien heb ik er niet genoeg verstand van. Misschien kan Hannes 't beter dan ik.”

„Onzin, Hendrik!” riep de boer uit; „ik wil volstrekt niet, dat jij in 't vervolg niet langer de zorg van de kippen zult hebben; ik vroeg je alleen maar naar de eieren, in de hoop, dat jij de een of andere verklaring zoudt weten te geven, dat er maar zoo weinig zijn.”

„Ik wou dat ik 't kon doen, baas”, antwoordde Hendrik. En hiermede eindigde het gesprek.

In den middag van dienzelfden dag zeide de boer tegen Hannes: „Hoor 's Hannes, laat 't werk, waar je ook aan bezig bent, dadelijk liggen, Hendrik kan 't wel afmaken. De vrouw weet gewoon geen raad van de kiespijn, span dus de oude bruine merrie voor 't Utrechtsche wagentje en rijd naar de stad naar den tandarts, dan kan ze de kies laten trekken.”

De boer was naar den stal toegelopen, waar Hannes aan 't werk was. De boerin had kou gevat en leed al een paar dagen aan kiespijn, maar nu was 't zóó erg, dat de boer er op stond, dat ze onmiddellijk naar den tandarts zou gaan. Als ze voortmaakte en Hannes reed wat aan, dan konden ze nog juist voor donker weer thuis zijn.

(Wordt vervolgd)

DE MOEDER VAN ABRAHAM LINCOLN

Ruim honderd jaar geleden werd in een grensdorpje in het westen der Ver- Staten van Amerika een eenvoudige moederlijke vrouw ter ruste gelegd, na een leven van veel werken en ontberingen. Er was in dat dorpje geen predikant om te spreken bij de begrafenis, die dan ook even eenvoudig was als de vrouw zelf.

Ongeveer tachtig jaar later werd een indrukwekkend monument op dat graf opgericht en bij de onthulling waren vele vooraanstaande mannen des lands tegenwoordig. Het was een wel wat late erkenning van innerlijke groote waarde en trouwen dienst, maar er werd opgemerkt, dat als Nancy Hanks de plechtigheden zelf had kunnen bijwonen, ze bovenmate verrast zou zijn geweest, en meer dan verbaasd dat zulke onverwachte eerbewijzen werden betoond aan de nagedachtenis van iemand als zij.

De voornaamste reden bestond hierin, dat deze nederige vrouw, de moeder was van Abraham Lincoln, maar zou het niet dichter bij de waarheid zijn om te zeggen, dat deze eerbewijzen een schatting waren, betaald aan het trouwe moederschap, dat dit jonge leven vormde voor

toekomstige grootheid? Zij had nooit een verheven positie in de maatschappij op het oog gehad voor den jongen van tien jaar, dien zij achterliet, maar zij wist wat haar plicht van moeder was, zij waakte over hem in die weinige jeugdjaren, en deed alles wat in haar vermogen was voor de vorming van het kind, wiens roem in later jaren haar eigen naam over de gansche wereld bekendheid zou geven.

Al de groote dingen, die zijn gewrocht in de eeuwenlange geschiedenis van deze oude wereld van ons, rusten op een fundament van ongeacht werk, dat sterke trouwe handen hebben volbracht, zonder lof en bijna zonder te worden opgemerkt. Hoe geheel anders zou de geschiedenis van Israel zijn geweest, als Jochebed's liefhebbende, geduldige vingers zich nooit bezig hadden gehouden om het biezen kistje te maken! Wij hooren nooit meer van haar, haar naam wordt niet meer genoemd, maar wie kan in zijn verbeelding den opmarsch van een gansch volk naar vrijheid en grootheid bijwonen, zonder te beseffen, dat haar zwakke vrouwenhanden een rol speelden in de gewichtige gebeurtenis?

Het grootste gedeelte van jullie leven en het mijne zal worden doorgebracht met dat soort van werk, waar buiten onzen eigen kring niemand op let. Maar al trekt ons werk, hoe goed en nauwkeurig we het ook doen, geen aandacht van de groote wereld daarbuiten — wat zou dat? God ziet het werk onzer handen en is het verricht naar ons beste vermogen, niet alleen uit liefde voor het werk zelf, maar ook uit liefde voor Hem, dan zal Hij het, hoe nederig het mischien ook zij, zegenen. En wat wil men meer?

TONGEN

De fabeldichter Aesopus vertelt ons, dat zijn meester hem naar de markt zond, om spijzen in te koop voor zijn gasten, en dat hij hem beval, de tafel van de beste gerechten te voorzien. Aesopus gehoorzaamde, en toen de deksels van *de schalen werden afgenomen bevonden zich daarin niets dan tongen.*

Aesopus' meester was heel boos en vroeg wat dat te beduiden had. Aesopus antwoordde: „U hebt mij bevolen het beste wat op de markt was te koop; en er is niets op de wereld, dat zoo goed is als een tong.”

„Dan”, zeide zijn meester, „moet ge een volgend maal voor ons 't slechtste koop!” Eenigen tijd later werd er weer een feest aangericht, waarvoor Aesopus wederom de spijzen moet inkoop. De gasten kwamen, en Aesopus' meester zag tot zijn groote ergernis, dat wederom iedere schotel met tongen was gevuld. In woede ontstoken liet hij Aesopus ontbieden en vroeg wat dat te beduiden had. Aesopus zeide: „U hebt mij bevolen de slechtste spijzen voor u in te koop en dus heb ik u tongen gegeven.” „Maar”, zeide de meester: „onlangs hebt ge gezegd, dat dat het beste op de wereld was”. „Zoo is het ook,” was het antwoord. „Tongen zijn het beste en het slechtste, naarmate ze gebruikt worden. Uit denzelfden mond klinkt lofzang en gevloek.”

BLADVULLING

De nuttige menschen in deze wereld zijn niet alleen zij, die spoorwegen bouwen, fabrieken besturen, en gewichtige wetenschappelijke ontdekkingen doen. Ja, al hun werken zou eigenlijk van weinig belang zijn, als de menschen er niet waren, die in de wereld geluk om zich heen verspreiden. Sommige menschen hebben de gave van vreugde te brengen. Waar zij komen verdwijnen spanning en angst, op bezorgde gezichten verschijnt een glimlach, bekommerde harten komen tot rust.

Voeg bij de plannen voor uw verder leven ook dit: te trachten iemand te zijn, die geluk en vreugde verspreidt. Stel u ten doel, dat iederen dag van uw leven, iemand God zal danken, dat gij op de wereld zijt. Stel u ten doel, dat iederen dag uw medeleven en vriendschap het leven gemakkelijker voor iemand zullen maken.

BIJBELVERTELLINGEN VOOR DE KLEINSTEN



„Kinderen”, zei moeder, „vandaag wil ik jullie vertellen van een ouden man, die Eli heette en ook van den kleinen Samuël. Eli was een goede, oude man. Hij was richter over Israël; dat wil zeggen, hij moest de Israëlieten onderrichten wat goed was en wat niet goed was. Eli had twee zonen. Zij heetten Hofni en Pinehas. Toen ze klein waren had Eli ze niet goed opgevoed, en toen de jongens tot mannen waren opgegroeid, deden zij zooveel verkeerde dingen, dat God zeer vertoord over hen was. En het was hun niet genoeg zelf slechte dingen te doen, maar ze maakten, dat anderen ook verkeerde dingen deden.

Hun vader vermaande hen wel eens, dat zij niet goed handelden, maar zij stoorden zich niet aan zijn woorden. Toen zond God den kleinen Samuël in Eli's huis.

„Wie was de kleine Samuël?” denken jullie zeker. Samuël was een kleine jongen, dien God aan een zekere vrouw,

genaamd Hanna, had gegeven, in antwoord op haar gebed. Zij had beloofd, dat als God haar een zoon gaf, zij dien zoon zijn leven in Gods dienst zou laten besteden. Dus zoodra Samuël groot genoeg was, bracht zij hem naar het huis van Eli, en liet hem daar. Eli, de oude man, was zoowel een priester als richter, en God sprak dikwijls met hem. Op zekeren nacht inplaats van tot Eli sprak God tot Samuël. Samuël had nooit Gods stem gehoord en hij wist niet wat het betide. Hij dacht dat Eli hem riep en hij stond dus haastig op en ging naar de kamer, waar Eli sliep en vroeg wat hij wilde. Maar Eli zeide: „Ik heb u niet geroepen, keer weder, leg u neder”; en dus ging Samuël weer naar bed. Maar even later hoorde hij weer dezelfde stem, die riep: „Samuël, Samuël!” Hij liep weer haastig naar Eli en zeide: „Zie, hier ben ik, want gij hebt mij geroepen”. Eli antwoordde weder: „Ik

heb niet geroepen, keer weder en leg u neder”. Nu kende Samuël Gods stem niet en wist niet, dat het God was, die hem riep; dus toen de stem wederom riep: „Samuël, Samuël!” dacht hij weder dat het Eli was, die hem riep en ging nogmaals naar hem toe.

Toen begreep Eli, dat het God was, die trachtte tot het kind te spreken, en hij zeide tot Samuël: „Als ge de stem weder hoort, antwoord dan: „Spreek, Heere, want uw knecht hoort”. Toen God dus weder sprak, antwoordde Samuël hem, zooals Eli hem bevolen had. Toen zeide God tot Samuël, dat hij Eli zou gaan straffen, dat hij zijn kinderen niet goed had opgevoed.

Toen Samuël den volgenden morgen opstond zag hij er vreeselijk tegenop om aan Eli te vertellen wat God tegen hem had gezegd, en gij ging aan zijn dagelijksche plichten en zeide niets. Eli echter, ziende dat het kinds iets had, dat hem hinderde, riep den jongen tot

zich en zeide: „Samuël, wat is het woord, dat God tot u gesproken heeft, verberg het toch niet voor mij?” En toen vertelde Samuël aan Eli, alles wat God tot hem gesproken had. Toen Samuël zweeg, zeide Eli: „Hij is de Heere, Hij doe wat goed is in Zijne oogen!”

Op zekeren dag werd er een groote slag geleverd tusschen de Israëlieten en hun vijanden de Filistijnen. In dien slag werden Eli's twee zonen, Hofni en Pinehas, gedood en de ark Gods viel in de handen der vijanden.

Toen de oude Eli die vreeselijke tijdingen hoorde, viel hij van den stoel waarop hij zat en brak zijn nek.

Samuël groeide op tot een goed man en richtte Israël in Eli's plaats.”

„En dit is de geschiedenis voor vandaag”, eindigde moeder, „maar ik wil er nog bijvoegen: „Kinderen, weest blij, als jullie ouders hun best doen jullie goed op te voeden en te wijzen op het verkeerde dat in je is, terwijl je nog jong bent. En luistert altijd naar de stem van je geweten, als die je zegt, dat iets niet goed is. God heeft ons een geweten gegeven als een gids om ons te helpen het goede te doen.”

HET VENETIË VAN HET NOORDEN

Stockholm, de hoofdstad van Zweden, wordt dikwijls het Venetië van het Noorden genoemd, daar zij gebouwd is op de verschillende eilanden, die door een menigte bruggen met elkander verbonden zijn.

Op sommigen der eilanden zijn de gebouwen eigenaardig en oud — zóó oud, dat het lijkt of ze van groote vermoeden tegen elkaar leunen. Verscheidene der straten zijn niet breeder dan trottoirs, zachte purperen schaduwen hangen in diepe portieken, en trappen zijn afgesletten door den tred van ontelbare voeten in den loop van vele jaren.

Op de andere eilanden zwaait de moderne tijd zijn scepter. Overal treft men parken vol bloemen aan. De zonnige boulevards met lange rijen boomen geplant en aan weerszijden breede trottoirs doorkruisen de stad naar alle kanten. Dan is er verder een modern handelskwar-

tier, waar de menschen zich als 't ware verdringen.

Langs de oevers van de talrijke kanalen, die in de stad worden aangetroffen, liggen rijen van kleine bootjes gemeerd, die ongeduldig trekken aan de touwen, die ze vasthouden.

Als gevolg van het vele water om en in Stockholm, hebben een menigte bewoners motor- en zeilbooten, die ze gebruiken als ze een uitstapje willen maken.

MOEDERS DAG

Of we het willen of niet, onze levens grijpen in elkaar door ons schoolleven, onze bezigheden, en ons maatschappelijk — en gezinsleven. In het laatste echter is het verband ons het liefst. Het woord van de Schrift is nog even waar als het altijd zijn zal: „Want niemand onzer leeft zichzelf, en niemand sterft zichzelf.” In het geheiligd verband, waaraan wij thans denken, is er sprake van twee, van uzelf en van uw moeder. Ik zou er graag een derde bij noemen en wel uw hemelsche Vader, omdat hetgeen gij voor uw moeder doet wordt gedaan in Zijn naam.

Moeders Dag roept ons niet alleen de kinderkamerrijmpjes van onze prille jeugd in de herinnering en de lieve slaapliedjes, die zij voor ons zong, maar zij roept ons ook menige ernstige poging voor den geest om het goede te doen en vooruit te komen in de wereld. Doordat hij een moeder had, die weduwe was, heeft menig zoon het ver gebracht, ter wille van zijn moeder overwon hij moeilijkheden en streed hij tegen velerlei verzoeken. Op Moeders Dag moet er niet alleen worden gedacht aan wat moeders hebben gedaan voor hun kinderen, maar ook aan hetgeen, waartoe moeders, de kinderen in staat stelden, voor zichzelf te doen.

Laat ieder onzer, die nog zoo gelukkig is een moeder te bezitten haar op Moeders Dag wat bloemen, of een

klein geschenk geven of een hartelijke brief schrijven. Dat zal voor haar een zonnestraal zijn. Voor hen, die dit doen zal Moeders Dag een dag van vreugde zijn. Laten we ons het mooie er van niet laten ontgaan.

In een verhaaltje, dat ik onlangs las, werd verteld, hoe op een warmen dag in een trein, die een lang traject moest afleggen, twee menschen tegenover elkaar zaten. 't Waren een oude dame en een mooi jong meisje. De reis was lang, de banken van de derde klasse waren hard en ze waren beide heel vermoeid. Op een zeker oogenblik had de trein een kort oponthoud op een groot station, waar een restauratie op het perron was. De oude dame keek verlangend uit het raampje, maar ze was te stijf en te moe en te warm om uit de coupè te gaan om iets te gaan gebruiken.

Dadelijk stond het meisje, dat tegenover haar zat op, verliet den wagen en kwam even later terug met een geurige kop koffie en een stuk cake. „Moeder”, vroeg ze, „zoudt u geen trek hebben in een kopje koffie?”

De oude dame keek haar aan en terwijl de tranen haar in de oogen sprongen, zeide ze: „Kindlief, hoe kom je er toe om mij „Moeder” te noemen? Lijk ik op je moeder?”

„Neen,” antwoordde het meisje, „u lijkt niet op mijn moeder, maar u bent toch stellig iemands moeder, en ik dacht, dat een kopje koffie u goed zou doen op zoo'n langen vermoeienden rit.”

Met die woorden overhandigde ze 't kopje aan de oude dame, die zeide: „Mijn handen beven zoo, ik kan 't kopje niet vasthouden”.

„'t Doet er niet toe, moeder, dat zal ik wel voor u doen”, antwoordde het meisje.

Toen 't oudje haar kopje leeg had, bracht het meisje het naar de restauratie terug en betaalde voor de koffie en de cake. Ze kwam in de coupe

weerom met een glimlach op haar gelaat en zeide: „Ik hoop, dat 't u goed gedaan heeft, moeder!”

De oude dame kon slechts antwoorden met een glimlach, maar die sprak meer dan vele woorden. Toen het jonge meisje eenige stations verder, den trein ging verlaten, nam de oude dame haar bij de hand, trok haar naar zich toe en fluisterde: „Ik weet uw naam niet, maar God zegene u en Hij zegene ook uw moeder, ter wille van wie gij aan mij gedaan hebt, wat ook Jezus gedaan zou hebben.”

Zullen we dus niet, hetzij wij genoemd worden om groote dingen in het leven te volbrengen, hetzij om een nederige taak te vervullen, het alles doen zoo goed wij kunnen, ter wille van moeder? En ook om harentwil, zooveel wij vermogen, liefde en vriendelijkheid en blijdschap brengen in het leven van anderen, zooals zij het deed in het onze?

Als wij de bladzijden omkeeren in het oude familiealbum en staren op dat geliefde gelaat of opzien tot haar portret, dat in ons huisvertrek hangt, dan denken we op Moeders Dag ook heel in 't bijzonder aan de moeders, die niet meer met ons zijn. Vele jaren zijn wellicht verlopen, sedert wij haar ter ruste legden op dat stille plekje van het kerkhof, maar toch fluistert haar stem ons in de ooren en rust haar oog op ons, waar het leven ons ook heenvoert.

VOOR DAT HET TIJD IS

Wanneer gij iets heel moeilijks moet doen, iets dat gij vervelend vindt, iets waar gij tegen op ziet, zie dan, het te doen voordat de tijd u dwingt. Het is dwaas een moeilijke taak uit te stellen. Zet het No. 1 op uw programma, en doe het zoo gauw mogelijk.

BRIEVEN UIT INDIË

BANDJIR

DOOR M. A. M. RENES-BOLDINGH

HET is noodweer geweest in Silindoeng, en ver daar buiten; op de wijde hoogvlakte en in de lage landen der Oostkust en in het gebergte naar het Westen toe, overal heeft het noodweer gewoed en zijn sporen achtergelaten in den vorm van vernielde wegen en droevig verwoeste rijstvelden. En de bergen aan de overzijde van ons dal vertoonen vele ruwe wondeplekken, waar de razende bandjirs het grijsroode gesteente hebben blootgelegd.

Ja, het was noodweer, nu enkele weken geleden. Zulke aanhoudend grijsgrauw noodweer, dat bij een mensch allerlei ontstellende gedachten op doet komen, waarvoor in het drukke leven van den dag gewoonlijk niet zooveel plaats is; b.v., dat de mogelijkheid tot allerlei ongedacht, verwoestend gebeurtenis altijd blijft bestaan, voor ons even goed als voor alle streken van deze raadselachtige aarde, en dat er een catastrofe kan komen, waarbij de mensch absoluut machteloos is. Ook dat alles, wat bij ons leven en onze liefde behoort, toch in den grond slechts een zeer wisselvallig bezit is, en dat slechts hij door het catastrofale gebeuren heen kan komen voor wien „God” de aller-grootste realiteit is geworden.

Achter de verre bergranden flitste onophoudelijk fel onweerslicht, doch slechts nu en dan gelukte het een heviger donderslag door het regenge-druisch heen, den weg naar onze ooren te vinden. Want het regende. Het regende, zooals het bij den zondvloed geregend moet hebben. Vast aaneengesloten bundels water stortten zich loodrecht, en om zoo te zeggen doelbewust, omlaag op de aarde. Ze bombardeerden met oorlogsgeweld de zinken plaatdaken der huizen, ze sprongen op in de dakgoten, buitelden over den rand heen, in een wijden boog naar beneden en sloegen gaten in den grond,

waar ze neerkwamen. In minder da geen tijd werden gras en bloemperke in een moeras herschapen en ware onze afhellende bergwegen en watergooten tot snelle kolkende stroompjes geworden, waarop afgerukte sinaasappelen en losgeweekte graszoden haastig voortdobberden.

Mensch noch dier vertoonde zich buiten. Alleen een paar vogels vlogen een tijdlang waanzinnig schreeuwend nog rond in de betooverde luchten, totdat ze plotseling wegschoten onder den vooruitstekenden kap van een huis — in behouden haven.

Onze kleine jongens hadden zich op hun lage stoeltjes voor de vensters geposteerd en juichten hun opmerkingen de kamer in.

„Watej! watej! och, och! jegen! watt jegen hé?”

„Goot kapot! o! goot kapot! O Jan Wiwwe kijk es! Mamma! kijk es goot kapot!”

Totdat een plots feller bliksemgeflits en een heftiger gerommel, ze dieper de kamer in dreef.

Ko, de oudste, tusschen vaders knieën en Jan Willem, zoo vlug z'n 1½ jarig beentjes hem dragen konden, naar moeder schoot. „Bobbob! Bobbob! op j soot! ikke op soot!” klonk 't ontdaer en een paar verschrikte oogjes en een trillend mondje wezen zoo duidelijk op paniektoestand, dat hij onmiddellijk werd opgeheschen naar het gewenschte plekje, waar hij letterlijk wegdook in veiligheid.

„Bobbob”! Het kleine, eigenwijze hondje Bobbie van onze Hollandsche bureu, zal het nooit weten, dat hij onzels nu nog achtervolgt met zijn drukte Zijn gekef, altijd 's avonds om tien uur moet wel indruk op onze Kootje gemaakt hebben, dat nu nog alle schrikverwekkende geluiden met den naam „Bobbob” worden aangeduid. „Och, dat is immers Bobbie maar”, was ons troostgezegde,

LECTUUR VOOR DE JEUGD



ONDER REDACTIE VAN
C. VAN OPHEMERT

HOE HET UITKWAM

(Vervolg van blz. 255)

HANNES keek op: „'k Zou natuurlijk gaan, baas”, zei hij, „maar hoe 't precies gebeurd is, weet ik niet, maar ik heb van morgen m'n linkerpols verrekt en ik ben bang, dat 't niet vertrouwd is om mij te laten rijden. Zou u Hendrik niet kunnen laten gaan, baas? Hij kan even goed rijden als ik.”

Een woord van lof van Hannes aan 't adres van Hendrik was zóó iets ongewoons, dat de boer den knecht een oogenblik verbaasd aanstaarde, eer hij antwoordde:

„Ja, hoor's Hannes, als je je hand niet heelemaal tot je beschikking hebt, kun je natuurlijk niet rijden, en zal ik het Hendrik opdragen, de vrouw naar de stad te rijden.” De boer ging weer naar het huis terug, terwijl Hannes, z'n verrekte pols in aanmerking genomen, met ongeloofelijke handigheid het paard voor het Utrechtsche wagentje begon in te spannen.

Het speet Hendrik te hooren, dat Hannes z'n pols verrekt had, wat hem, zooals hij dacht, zeker erg veel pijn deed, maar hij vond 't prettig om met de goede boerin Koopers naar de stad te mogen rijden. De goede vrouw behandelde de kleine Elsje met zooveel moederlijke liefde en ook voor Hendrik was ze zóó goed en zorgzaam, dat de jongen hartelijk veel van haar hield en altijd alles deed wat hij maar verzinnen kon om haar van dienst te zijn, om haar zodoende zijn afhankelijkheid en dankbaarheid te toonen.

Op weg ging het Utrechtsche wagentje, het oude paard zette er voor zijn doen een vluggen pas in, bestuurd door den zorgzamen Hendrik, die nooit zoo

gelukkig was als wanneer hij de teugels in z'n handen had.

Boer Koopers bleef aan de deur staan, tot het wagentje uit het gezicht was; toen keerde hij in huis terug en was al gauw verdiept in het nazien van een aantal prijscouranten van landbouwwerktuigen, die hij had laten komen, omdat hij 't een en ander op de boerderij noodig had. Hij mocht hier zoo ongeveer een half uur mee bezig geweest zijn, toen er op de deur getikt werd.

„Binnen!” riep de boer en Hannes Beukels trad binnen, terwijl hij de deur zorgvuldig achter zich sloot.

„Zoo Hannes, hoe kom jij hier zoo, wat heb je?” vroeg boer Koopers, „maak wat haast met wat je te zeggen hebt, want ik ben druk bezig.”

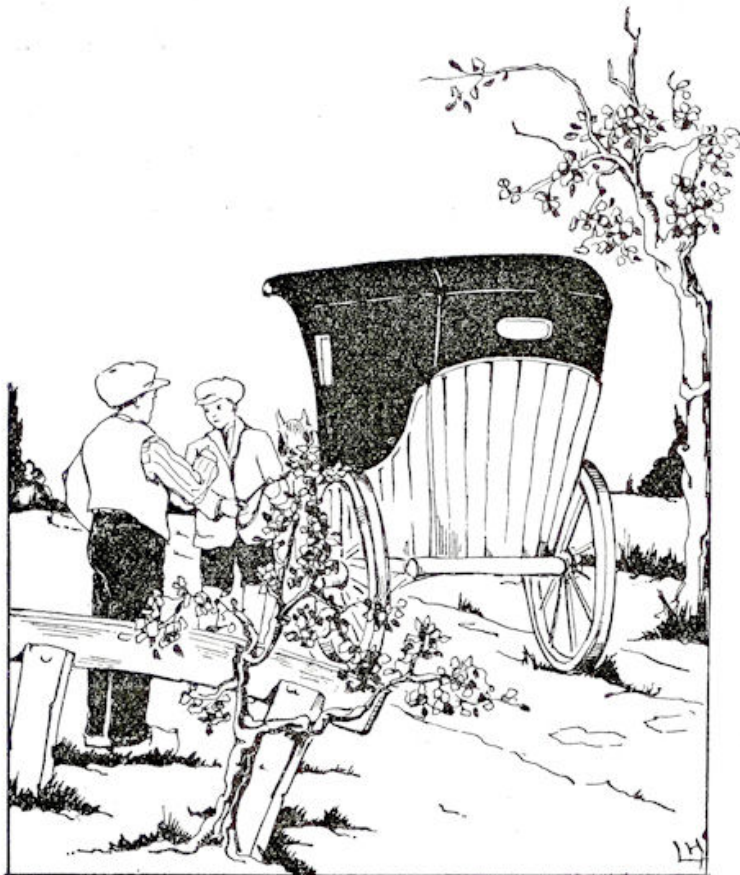
„Ik zal u niet lang ophouden, baas”, zei Hannes, met een uitdrukking van groote geheimzinnigheid en bekommernis op z'n gezicht, „herinnert u u wat ik een tijdje geleden over Hendrik van der Mijl gezegd heb? Dat u nog wel eens tot de ontdekking zoudt komen, dat hij een dief en een vagebond was — tot niets goeds nut!”

„Ja, dat herinner ik me heel goed”, zei de boer, „en ook, dat ik jou toen het zwijgen heb opgelegd.”

„Dat daargelaten”, ging Hannes voort, „u hebt toen ook gezegd, dat u nooit iets kwaads van Hendrik van der Mijl wilde gelooven, voordat u een bewijs hadt.”

„Ja dat is zoo, dat herinner ik me, maar waarom kom je daar nu mee aan?”

„Omdat ik nu eindelijk 't bewijs heb”, zei Hendrik. „Ik heb al zoo lang 't gevoel gehad, dat ie 'n stiekemer was, maar ik kon hem nooit op iets verkeerd



betrappen; maar nou heb ik 'm eindelijk!" En Hannes kon ternauwernood de vol- doening verbergen, die hij voelde nu hij deze woorden kon uitspreken.

„Wat heb je dan voor verkeers van Hendrik ontdekt, Hannes?" vroeg de boer op verdrietigen toon.

„Dat zal ik u vertellen, baas", ant- woordde de jonge man.

„Ik kwam toevallig juist voorbij het kippenhok, toen Hendrik net klaar was met 't schoon te maken. Toen hij mij zag aankomen, nam hij haastig maar toch voorzichtig z'n pet op, die vol was met iets zwaars. Toen verdween hij in de schuur en ging den ladder op naar z'n kamertje, met een gezicht zoo rood als m'n zakdoek hier. En Hannes haalde 'n vuurrood exemplaar uit z'n zak, en liet dat uitwapperen, alsof dat een belangrijk deel van de beschuldiging was.

Boer Koopers antwoordde niet en Hannes ging triomfantelijk voort: „Als u 't mij vraagt, baas, dan geloof ik vast,

dat als wij dien ladder ook eens opgaan en in dat kamertje rondkijken, we bewijs genoeg zullen vinden, dat Hendrik een dief en een leugenaar is, en 'n gewiksten op den koop toe, ook."

De boer vloog op van z'n stoel met zoo'n bruuske be- weging, dat Hannes er van schrikte en een paar stappen achteruit ging.

„Laten we dadelijk gaan!" zeide hij, met heesche stem, en zonder een woord meer, verliet hij de kamer, gevolgd door Hannes.

Den ladder op gingen zij en traden het kleine vertrekje binnen. Niettegenstaande de stemming waarin hij ver- keerde, was de boer getrof- fen, door de orde, die er in het kamertje heerschte en de gezelligheid, waarmee het was ingericht. De oude meubels, die hij hier en daar op zolder voor Hendrik bij elkaar had gezocht, waren zóó geschikt, dat ze op hun voordeeligt uitkwamen, en in een van de hoeken stond de kist, die

Hendrik voor z'n boeken had getimmerd en waar Hannes onlangs eens 'n kijkje in had genomen.

„Als ik u was, zocht ik alles eens even na, baas", deed Hannes aan de hand, „ik ben er zeker van, dat die pet vol hier of daar verstopt is."

„Als jij daar zoo zeker van bent, moest je maar liever zelf den boel nakijken", zei de boer op scherp toon. „Op m'n woord, je ziet er uit, alsof je niets liever zou doen." Met die woorden ging hij op een tabouret aan het voeteneind van 't bed zitten en Hannes, die niets liever wilde dan wat de boer hem opdroeg, begon in alle hoeken en gaatjes rond te snuffelen, terwijl hij met opzet begon te zoeken in den hoek, die het verst ver- wijderd was van de houten kist.

Terwijl hij voortging met zoeken en niets vond, wendde hij voor daar blij om te zijn en zeide een paar maal: „Lieve tijd, baas, wat spijt 't mij, dat ik u al die moeite om dien ladder op

te klauteren voor niets heb bezorgd — per slot van rekening schijnt er toch niets verdachts te vinden te zijn. Misschien heb ik mij vergist, en is de jongen toch geen dief.”

„Houd je mond”, zeide de boer ten slotte, „en ga voort met waarmede je bezig bent. God weet, dat het mij een lief ding waard is, als 't blijkt, dat hij geen schuld heeft.”

Na deze woorden van den boer, zeide Hannes niets meer, totdat hij al zoekende bij de houten kist was aangeland. Toen hij het deksel optilde, liet hij een uitroep hooren, en de boer stond van zijn zitplaats op.

„Daar heb je ze!” riep Hannes uit, „eieren! al de grootsten uit de nesten — een, twee, vier, zes, acht, tien, twaalf! lieve help, wat 'n hoop! Nou, baas, is dit een bewijs, of is 't geen bewijs!”

„Neem de eieren uit de kist, doe het deksel er op, en ga mee naar beneden!” zeide de boer op scherp toon, „en ga dan dadelijk aan je werk!”

„Heel best, baas!” antwoordde Hannes; en terwijl hij de eieren voorzichtig in een handdoek bond, die over een stoel vlak bij hem stond, volgde hij den boer den ladder af, en na zijn last op de keukentafel te hebben neergelegd, ging hij terug naar den stal, en vatte met loome bewegingen zijn werk weer op.

„Ziezoo”, mompelde hij, terwijl hij zijn arbeid staakte, om z'n pet af te zetten, en het zweet, dat in groote dropfels op zijn gezicht stond, af te vegen, „ziezoo, met mijn aandeel in 't zaakje ben ik nu zoowat klaar, het briefje, dat van avond komt zal 't verder in orde maken en vagebond Hendrik wordt morgen de laan uitgestuurd, of mijn naam is geen Hannes Beukels! En 't is niets dan z'n verdiende loon voor z'n opstoken van den boer tegen mij om voor zichzelf een wit voetje bij hem te krijgen en voor zijn gepreek tegen hen, die beter zijn dan hij zelf is!”

HOOFDSTUK VI

Weggezonden

Om 's avonds ongeveer zeven uur kwam het Utrechtsche wagentje uit de stad terug en hield stil voor de deur. De boerin stapte uit, blij dat zij de

tocht naar den tandarts had ondernomen, die haar van haar pijnlijke kies had bevrijd. Zij begroette haar man met opgewektheid, maar toen, de sombere uitdrukking van zijn gezicht ziende, vroeg ze eensklaps bezorgd:

„Wat scheelt er aan, Jacob? Wat is er gebeurd? Is er iets niet goed?”

„Ja vrouw, er is iets in 't geheel niet goed!” antwoordde de boer op ernstigen toon, en terwijl hij z'n vrouw meenam naar de keuken, vertelde hij haar van de ontdekking in Hendriks kamertje, en hoe, hetgeen Hannes gezien had, aanleiding had gegeven tot het onderzoek.

Boerin Koopers was erg ontdaan en ze was nog bezig de zaak met haar man te bespreken, toen Elsje kwam binnengeloopen met een briefje in haar hand.

(Wordt vervolgd)

DE SLEUTEL TOT HET GELUK

Een sprookje

Een langen tijd geleden leefde er een prinses, die erg ongelukkig was, en toch had zij alles wat een klein meisje maar wenschen kan. Zij had speelgoed, poppen, een prachtig poppenhuis en nog veel meer. Maar niets maakte haar gelukkig en zij had een ontevreden gezichtje.

De koning en de koningin vroegen raad aan de grootmoeder van het prinsesje. Deze was heel oud en ook heel verstandig.

„Natuurlijk is zij ongelukkig”, riep zij uit, nadat zij alles gehoord had. „Er bestaat een sleutel tot het geluk, en dien moet zij vinden.”

„Laten wij dien voor haar koopen”, smeekte de koningin.

„Onmogelijk”, riep grootmoeder uit, „zij moet dien zelf vinden.”

Toen de grootmoeder vertrokken was, vertelde de koningin alles aan de prinses.

„Heel goed”, zeide deze gewillig, „wanneer er zoo iets is als een sleutel tot het geluk, dan zal ik dien vinden”, en zij ging heen.

Dien middag liep de prinses alleen rond te dwalen. Na een tijdje kwam ze

voorbij een klein huisje, waarin ze hoorde zingen. Zij belde aan en een jonge vrouw deed de deur open, zij had een klein kindje op haar arm, dat zij probeerde in slaap te zingen.

„Heeft u den sleutel tot het geluk?” vroeg de prinses.

„Ja, dien heb ik”, antwoordde de vrouw terwijl ze naar haar kindje in haar armen keek. „Mijn geluk is te werken en te zorgen voor mijn man en voor mijn baby, ik heb geen tijd om aan andere dingen te denken”, en zij begon weer te zingen.

De prinses was een beetje teleurgesteld, maar zij liep nog een eind verder, en kwam toen een jongen tegen die floot.

„Waarom fluit je?” vroeg ze.

„Omdat ik gelukkig ben”, antwoordde hij.

„Heb jij dan den sleutel tot het geluk? O, geef hem mij, alsjeblieft.” Maar de jongen lachte alleen maar en zei: „Ik ben blij, dat ik werk heb om voor moeder te kunnen zorgen, er is geen sleutel voor noodig.”

De prinses was niet tevreden, ze liep dus nog wat verder, en kwam uit de schaduw van de boomen op een stoffigen weg. Hier stond een klein hutje, waaruit geen gezang klonk maar het geschrei van kinderen.

„Arme kinderen”, dacht de prinses, „ik zal eens zien wat er te doen is.” Ze klopte op de deur, en daar niemand de deur open deed, ging zij naar binnen. Er lag een vrouw ziek in bed, en op den grond zaten twee kinderen te huilen.

„Neemt U mij niet kwalijk”, zei de prinses, „maar ik kwam zien of ik helpen kon.”

De vrouw knikte. „Ik ben zóó ziek,” zei de zij, „en niemand is er om voor de kinderen te zorgen. Zij hebben honger en slaap en moeten ook worden gewasschen.”

„Maak u maar niet bezorgd”, troostte de prinses, „ik zal alles wel doen.” Ze deed de kinderen in bad en gaf hun boterhammen en melk. Ze lagen gauw toegestopt in bed en sliepen als rozen. Toen nam de prinses een kom met water en wachte het gezicht en de handen van de moeder; ze zette een kopje thee en roosterde een stukje brood, en gauw viel de moeder ook in slaap, en toen zij wakker werd voelde zij zich veel beter.

„Hè, ik ben zooveel beter, omdat jij zoo lief voor me geweest bent”, zei de moeder.

Toen de prinses weg ging, werd het buiten al donker en ze moest een heel eind loopen. Maar ze zong terwijl ze hard voortliep. Toen zij in het bosch kwam dicht bij het paleis kwam zij een ouden man tegen die een bos hout droeg. In eens herinnerde ze zich dat ze naar den sleutel van het geluk zocht. „Hij ziet er erg oud uit”, dacht de prinses, „ik zal het hem vragen.” Maar eerst ging zij naar hem toe en hielp hem de zware bos dragen. Toen zij aan de plek kwamen, waar ze ieder een anderen kant uit moesten, zei de prinses: „U is heel oud, en weet natuurlijk alles, kunt U mij ook zeggen, waar de sleutel tot het geluk is.” — De oude man keek haar eens aan, zij zag er vroolijk uit en vroeg: „Ben jij dan niet gelukkig?”

„Ja”, zei de prinses, „van avond voel ik mij gelukkig.”

„Dan moet jij dien sleutel al gevonden hebben, want hoor eens naar dit versje:

Dit is de sleutel tot 't Geluk:
Aan *andren* steeds gedaan
Wat gij zoudt willen, dat zij U
Ook hadden aangedaan.

De kleine prinses dankte hem en liep vroolijk naar huis, naar de kamer waar haar vader en moeder zaten.

„Ik heb den sleutel van het geluk gevonden”, riep ze. „Een kleine oude man zei mij, waar hij was, maar toen had ik hem al. Ik hoef er nooit weer naar te zoeken!”

ANDERE BETREKKINGEN

Vele jongens en meisjes zien uit naar een betrekking wanneer zij van school gaan; en zij hopen allen dat zij een goed figuur in die betrekking zullen maken. — Maar zij denken er niet aan, dat zij nu al een betrekking hebben; de school is hun baan of betrekking op 't oogenblik, en het is jammer als zij nu hun tijd niet goed gebruiken om naderhand in hun betrekking te slagen.

KLEINE VERTELSLS VOOR DE KLEINSTEN

WAT HENKIE DEED

Hier volgt een waar gebeurd verhaal van twee broers, die buiten op een boerderij woonden.

Hoewel Cornelis meer dan twee maal zoo oud was als Henkie, was hij zeer zeker niet twee maal zoo goed. Ja feitelijk was hij heelemaal niet goed en een heel slecht voorbeeld voor zijn zooveel jonger broertje. Want Cornelis was een wreede jongen, zoo een, die de vleugels uit een vlieg trekt en stomme dieren plaagt, alleen voor de grap om ze boos te zien worden.

Nu was Henkie heelemaal niet zoo, hoewel Cornelis z'n best deed, z'n broertje te doen gelooven, dat het manlijk was om zulke dingen te doen.

Op zekeren dag zag Henkie toevallig hoe z'n groote broer steenen gooide naar jonge eendjes, die in den vijver zwommen, en genoot van den angst der arme moedereend, terwijl ze wanhopig haar best deed om haar kroost buiten gevaar te brengen.

Op het oogenblik dat Henkie bij den vijver kwam, lagen er al twee gele donsachtige eendjes dood.

„O, wat wreed! Ik zal 't aan vader vertellen! Ik zal 't aan vader vertellen!” riep hij.

„Als je dat *durft!*” riep Cornelis woedend terug, terwijl hij den steen, dien hij in zijn hand had, vallen liet. „Als je dat *durft*, zul je van mij 'n opstopper krijgen, die je heugen zal!”

Arme kleine Henkie wist maar al te goed, dat Cornelis z'n woord zou houden en dus, hoewel hij zich heel ongelukkig voelde, toen hij zijn vader hoorde zeggen, dat hij twee van de jonge eendjes dood had gevonden, hield hij zijn mond.

Een paar dagen later vroeg Cornelis aan Henkie of hij met hem mee ging wandelen. Gewoonlijk zei Cornelis, dat Henkie te klein was om met hem te wandelen en liep hij zonder hem weg; maar op dezen dag scheen hij zijn kleine broertje mee te willen hebben en Henkie vroeg zich verwonderd af, waarom dat

zijn zou. Hij zou het gauw weten.

Eer ze een kwartiertje geloopt hadden, fluisterde Cornelis, Henkie toe, dat hij heel stil moest zijn. Toen ging hij aan den kant van de laan loopen, stak zijn hand in de heg en boog voorzichtig een paar takken van elkaar. Plotseling vloog er een vogel op, die een eindje boven Cornelis hoofd almaar in de rondte vloog en daarbij scherpe verschrikte kreten uitstootte.

Cornelis sloeg er geen acht op. Hij was druk bezig om uit een gat in de heg een nestje te halen, waarin vijf, mooie kleine eitjes lagen.

„Kijk eens!” zei Cornelis, „'t is een nest van een goudvink. Wat een bof, dat ik dat gevonden heb! En weet je, waarom ik jou heb meegenomen? Om dat nest naar huis te brengen. En *voorzichtig*, hoor! Je verstopt het maar in de schuur tot ik thuiskom — begrepen? En als je 't laat vallen of aan iemand laat zien, dan zit er wat voor je op, als ik thuiskom!”

„Maar waar ga je heen? Ik ga veel liever met jou mee”, wierp Henkie tegen.

„Ik ga verder — o, nog een heel eind — veel te ver voor jou om te loopen;



dus vooruit, naar huis!" En met die woorden ging Cornelis er van door, Henkie met het nest in zijn hand achterlatende.

Het kleine ventje keek bekommerd eerst naar de mooie eitjes toen naar den armen wanhopigen moeder=vogel!

Wat zou hij doen? Hij vond het vreeselijk om wreed te zijn, en toch, hij was zoo vreeselijk bang voor Cornelis.

Op dat oogenblik keek Cornelis om, om te zien of zijn broertje van plan was zijn bevel op te volgen.

„Kom, ga dadelijk naar huis!" riep hij.

„Ik ga al!" antwoordde Henkie, en deed een paar stappen in die richting. En al dien tijd vloog de moeder=vogel boven zijn hoofd in de rondte, roepende en roepende.

Het leek Henkie toe, dat de vogel riep: „Henkie, hoe kun je dat doen! Hoe=kun=je=dat doen!"

Plotseling bleef Henkie staan.

„Ik kan het niet!" zeide hij hardop, „en ik wil het niet!" Hij voelde zich nu heel moedig, want Cornelis was een hoek omgegaan en uit het gezicht verdwenen.

„Hoe=kun=je=dat=doen=dat=doen=hoe kun=je!" meende Henkie den wanhopigen vogel weer te hooren roepen.

„Wees maar gerust!" riep Henkie, „je krijgt het nestje met de eitjes terug."

Hij keerde haastig om, en vond al heel gauw het gat in de heg, waaruit zijn broer het nest had genomen. Hij boog zich voorover en bracht het weer voorzichtig op z'n plaats en trok er zorgvuldig een paar takjes overheen om het te verbergen.

Toen ging hij aan den overkant van de laan achter de heg zitten om te zien wat er gebeuren zou.

Henkie behoefde niet lang te wachten eer de moeder=vogel had ontdekt, dat haar nest terug was, en heelemaal niet beschadigd. Toen vloog ze naar beneden en zat na een paar minuten weer op het nest, alsof er niets was gebeurd.

Henkie gaf een zucht van verlichting.

„'t Kan me niks schelen of Cornelis me slaat", dacht hij, „ik ben niet van plan langer te doen wat hij zegt."

„Zoo, heb je 't nest veilig thuis gebracht?" vroeg Cornelis toen hij terug kwam.

„Neen, dat heb ik niet," antwoordde Henkie onbevreesd.

„Je wilt toch niet zeggen —" begon Cornelis.

„Ik wil zeggen, dat ik het nest op z'n oude plaats heb terug gebracht," zei Henkie; „en als je me aanraakt" — want Cornelis had z'n arm al opgeheven om te slaan — „als je me aanraakt, zal ik er vader alles van vertellen en meteen wie de eendjes met steenen heeft dood gegoid."

„Dat zul je niet doen, Henkie; dat *durf* je niet!"

„Dat *durf* ik wel!" riep Henkie, terwijl zijn blauwe oogen schitterden. „Ik ben niet langer bang voor je! Je bent een lafaard!"

En Cornelis vond het maar 't verstandigst om niet verder op de zaak in te gaan.

HET KEUREN VAN BOEKEN

De openbare leeszaal van een der steden van de Staat New York deelt kaarten uit, waarop de volgende vragen staan, waarop men letten moet, voordat men een boek koopt.

Is het goed gedrukt? Is het in goed Engelsch geschreven? Is het naar het leven geteekend? Vermeerdert het uw kennis? Helpt het U bij uw werk? Is het rein? Verrijkt het uw leven? Houdt gij er van als van een vriend? Zijt gij er trotsch op het te bezitten?

Wanneer alle boeken op deze manier gekeurd werden, zouden vele bibliotheeken ontzettend slinken.

Meestal koopt een jongen of meisje een boek zonder er lang vooruit over te denken; iemand heeft gezegd, dat het prachtig is, en daarom zal men het maar nemen.

Het is heel verstandig dat men er op let of het boek goed gemaakt is, want, heel veel dingen in huis komen en gaan, maar een boek is iets voor het heele leven. Slecht gebonden boeken, waarvan de bladen dadelijk los gaan zitten zijn een wanhoop voor hun eigenaars. Koop dus een stevig boek, dat goed gedrukt is, want, ontzie uw oogen!

Dat het boek in zuiver Hollandsch moet geschreven zijn, is ook van zeer veel belang, want ook onze

manier van spreken moet dit zijn en heel veel jonge menschen spreken slordig en incorrect omdat zij dit thuis hebben geleerd, en omdat de boeken die zij lezen, slordig geschreven zijn. Een schrijver, die zich niet de moeite geeft correct te schrijven, zal U ook verder niet veel bijbrengen. — Het is niet gemakkelijk, vooral voor jonge menschen om te weten of een boek naar het leven is geteekend, maar prachtig mooie heldinnen, die op de laatste bladzijde zich als gravinnen ontpoppen zijn toch tamelijk onwaarschijnlijk! Niet ieder boek kan uw kennis vermeerderen of U helpen bij uw werk, maar toch moet ieder werkelijk goed boek u iets geven en u opheffen. Het is niet de moeite waard een boek te koopen dat u niet verder brengt op den levensweg, het behoeft geen preek te zijn, maar er moet iets van uit gaan, het moet U eene aansporing zijn het goede te zoeken. Wanneer gij U schaamt voor het boek dat gij leest is het ineens veroordeeld; integendeel, steeds moet gij vol trots kunnen zeggen: ik lees dit of dat boek.

EEN HANDEL IN OUDE KLEEREN

Geen Amerikaansche handelaar in oude kleeren heeft zulk een uitgebreide en merkwaardige handel als Hymans in Londen. Bij hem krijgt men de wonderlijkste costumes, en allerlei uniformen en officieele kleederdrachten worden uitgevoerd naar de Oost of Afrika. Zelfs de aftredende burgemeesters van Londen zijn langzamerhand zijn vaste klanten geworden, en de gepluimde hoed, de jas met gouden kant en de korte broek, waarnaar men met ontzag en bewondering in de optocht van den burgemeester heeft gekeken, wordt het volgend seizoen de trots van den een of anderen Afrikaan.

Mijnheer Hymans zeide mij, dat hij de meeste Oostersche bazars heeft bezocht en toegekeken als de goederen verkocht werden. Mannen liepen daar rond die hun vesten op den rug hadden toegesnood, en zij droegen onbewust vrouwenkleeren, die vaak zoo nauw waren, dat men niet begreep hoe zij er in hadden kunnen komen, en het leek gewoon

onmogelijk, er zonder kleerscheuren weer uit te komen.

De prins van Jaensville, ontving eens op zijn schip, dat dicht bij de kust van Gabon lag, een deftige visite van twee opperhoofden, vader en zoon, die zeker ook klanten van Mr. Hymans waren. Men noemde hen de Groote en de Kleine Denis, en beide droegen bij feestelijke gelegenheden een uniform. Groote Denis was in de uniform van een Fransch generaal gestoken, waarin zijn vrouwen hem met moeite geheschen hadden, en Kleine Denis had een huzaren uniform aan, maar hij kon niet terecht met de ingewikkelde garneering van riempjes, knopen en gespen, en hij stuurde een boodschap naar het schip om hem te helpen, en een paar schaterende adelborsten kleedden hem aan en brachten hem aan boord. Zij hadden alle sluitingen zoo stijf aangetrokken dat het jonge opperhoofd, in zijn veel te nauwe kleedij bijna stikte van benauwdheid en van hoogmoed en ijdelheid.

Hij kon dan ook slechts door alles kapot te knippen uit zijn uniform verlost worden!

Het is echter nog gekker als een wilde eenige verschillende onderdeelen als een geheel samen aantrekt! Een bejaard, eerwaardig Afrikaansch opperhoofd ontving zijn Europeesche gasten in een ouderwetsche avondcape van rosegebloemd satijn, die hij als een boezelaar om zijn middel had gebonden, terwijl hij op zijn witte haren een helm droeg. Een ander voerde belangrijke besprekingen met een paar onderzoekers, terwijl hij op zijn hoofd een enorme dameshoed droeg, aan zijn voeten een paar rijlaarzen en om zijn hals een groote ketting glinsterende ornamenten, zooals wij aan den Kerstboom hangen.

ONZE BRIEVENBUS

De oplossingen der raadsels over de eerste helft van 1931 worden voor 1 Juli ingewacht bij Neerbosch' Boekhandel te Neerbosch.

DE JEUGDREDACTRICE.

LECTUUR VOOR DE JEUGD



ONDER REDACTIE VAN
C. VAN OPHEMERT

HOE HET UITKWAM

(Vervolg van blz. 311)

JANS gaf me dit om aan u te brengen", zei het kind, terwijl ze het briefje aan vrouw Koopers overhandigde, „ze zegt, dat 't net is gekomen en dat een kleine jongen 't bracht."

„Best kindlief én ga nu maar weer naar Jans", zei de boer, terwijl zijn geest een zachtere uitdrukking aannam en z'n stem vriendelijker klonk, terwijl hij met 't kind sprak, „moeder en ik hebben samen iets te bespreken."

Elsje deed wat haar bevolen werd en verliet dadelijk de keuken; toen scheurde vrouw Koopers de enveloppe open, haalde het briefje er uit en begon te lezen.

„O, Jacob", riep ze uit, nadat ze een paar regels gelezen had, „lees eens met me mee, het is verschrikkelijk!" De boer keek over z'n vrouw's schouder en las met haar samen 't volgende briefje:

„Zeer geachte vrouw Koopers,
't Zal u stellig verbazen een brief te ontvangen van iemand, die u in 't geheel niet kent, maar ik kan niet zoover loopen als uw huis en daar mijn driewieler naar de stad is om gerepareerd te worden kan ik ook daarmee niet komen; anders zou ik u opgezocht hebben om u te vertellen, wat ik nu genoodzaakt ben te schrijven.

Eenigen tijd geleden belde een jonge man bij mij aan, Hendrik van der Mijl genaamd, hij had een mandje met versche eieren bij zich, die hij mij te koop aanbod. Ik houd zelf geen kippen, dus kocht ik de eieren, die iets goedkooper waren dan de gewone marktprijs. Van af dien tijd kwam hij iedere week, soms bracht hij mij een dozijn, soms wel twintig eieren, maar altijd tegen mindere

prijs dan de markt. Tenslotte begon ik dit toch een beetje vreemd te vinden, en deed hem een paar vragen, die hij echter vlot beantwoordde. Hij zeide mij, dat hij bij uw man, Boer Koopers, in betrekking was, en dat die hem altijd met buitengewone vriendelijkheid behandelde, hem onder meer toestond wekelijks wat eieren te verkoopen waar van hij dan de opbrengst voor zichzelf mocht houden, om boeken te koopen, waar hij erg op gesteld was.

Toch was ik niet volkomen gerustgesteld, en ik verweet mij zelf, dat ik van hem zoo lang beneden den marktprijs had gekocht en daardoor misschien een oneerlijke handelwijze in de hand gewerkt had. Ik kon dat gevoel niet van mij afzetten en toen hij den laatsten keer bij mij was, zeide ik tegen hem: „Hoor eens, Hendrik van der Mijl, wat je mij vertelt kan ik toch niet goed aannemen, ik ben dus van plan morgen aan vrouw Koopers te schrijven, om zoodoende achter de waarheid te komen.

Wilt u zoo vriendelijk zijn mij een paar regeltjes te schrijven om mij te zeggen hoe deze zaak in elkaar zit, of nog liever, wilt u even bij mij komen om er samen over te praten. In ieder geval hoop ik u binnenkort te bezoeken, zoodra ik mijn driewieler weer tot mijn beschikking heb.

Geloof u mij, met hoogachting,

Uw dienstwillige
MEVROUW VAN RETELVELD
geb. DE ROOS."

„Wie is die Mevrouw van Retelveld, geb. de Roos?" vroeg vrouw Koopers, terwijl ze den brief opvouwde en in haar zak stak.



„Ze is de weduwe van een predikant, en ze is voor een paar maanden hier komen wonen”, antwoordde de boer. „Ze is, geloof ik, heel arm, en ze heeft voor bijna niets dat kleine landhuisje aan den anderen kant van 't dorp, dat zoo lang heeft leeggestaan, je weet wel, van den baron van 't Huis, in huur gekregen. Hij moet nog heel in de verte familie van haar zijn, en zooals ik heb hooren vertellen, heeft hij haar ook dien driewieler gegeven, omdat ze zoo moeilijk loopt. Ik heb haar een paar keer op den straatweg gezien, maar gesproken heb ik haar nooit.”

„O, zoo”, zeide vrouw Koopers, „maar, o, Jacob, wat moeten we nu met dien armen jongen doen?”

„Doen?” antwoordde de boer. „Er is

maar één ding met hem te doen, hij moet morgen vertrekken. Ik was eigenlijk al volkomen overtuigd van zijn schuld na mijn bezoek aan zijn kamertje; maar dit briefje heft iederen twijfel op. Ja, vrouw, hij moet hier morgen vandaan.”

„Maar Elsje toch niet!” riep de goede vrouw uit, zich plotseling herinnerend, dat haar aangenomen kind Hendrik's zusje was. „O, vader, Elsje toch niet; ik moet het kind houden, ik kan het niet missen.”

„Maak je daar niet ongerust over, vrouw lief”, zeide Boer Koopers met een droevigen glimlach; „je hoeft niet te scheiden van de kleine meid. Hendrik zou haar niet kunnen onderhouden als hij haar meenam, en hij houdt genoeg van haar om haar liever te laten bij ons, waar zij, zooals hij weet, goed verzorgd wordt.”

„Maar wat moet de jongen zelf beginnen?”

zeide de goedgehartige vrouw Koopers. „Denk je dat hij naar Amsterdam zal gaan en zien, dat hij daar werk krijgt?”

„Ik denk 't wel,” antwoordde de boer, „in ieder geval kan ik hem niet langer hier houden; 't zou niet goed zijn als ik het deed; daarenboven, ik zou hem nooit weer kunnen vertrouwen! Hij zal echter ons huis niet zoo berooid en arm verlaten als ik hem gevonden heb, ik zal hem een maand loon uitbetalen, en hij mag ook al de nieuwe kleeren, die we voor hem gekocht hebben, meenemen. Als hij zonder een cent op zak wegging zou hij misschien nog tot erger kwaad vervallen, dan hij hier beging.”

Arme Hendrik! Het is niet goed mogelijk om onder woorden te brengen, wat er in hem omging, toen hij hoorde,

waarvan hij beschuldigd werd, en dat hij den volgenden morgen de boerderij moest verlaten. Tevergeefs verzekerde hij, dat hij van al het voorgevallene absoluut onkundig was, en hoegenaamd geen schuld had aan hetgeen hem ten laste werd gelegd. Boer Koopers had echter het vaste besluit genomen zich te houden aan hetgeen hij gezegd had; en hoewel hij groot medelijden had met den armen jongen, voor wien hij zoo goed was geweest en van wien hij veel was gaan houden, liet hij zich door zijn gevoel niet overmeesteren.

„Ga nu naar bed, Hendrik” zeide de boer, toen de jongen na zijn onderhoud met zijn baas in de opkamer, volkomen uitgeput leek van verdriet en ellende; „ga nu naar bed en doe je best om wat te slapen; ik weet, dat je een harde les krijgt, maar misschien zul je er door leeren, wat door iets anders niet mogelijk is; morgenochtend eer je vertrekt, spreken we elkaar nog.”

Hendrik bewoog zich in de richting van de deur, toen toegevend aan een onweerstaanbaar verlangen, keerde hij zich om en liep weer naar den boer toe, en terwijl de tranen hem over de wangen liepen en hij luid snikte, vestigde hij zijn donkere oogen op het gelaat van den boer, en nam diens groote, sterke hand tusschen zijn beide handen.

„Baas, goede, beste baas”, bracht hij uit, „ik kan alles dragen, ja, ook dat ik hier weg moet, als u maar wilt gelooven, dat ik uw vriendelijkheid niet met ondankbaarheid hebt vergolden. O, wilt u en vrouw Koopers niet probeeren dat te gelooven, al is de schijn nu ook nog zoo tegen mij? Eenmaal, misschien, zal God alles aan 't licht doen komen en het u even duidelijk maken als het mij nu duidelijk is, dat deze beschuldiging tegen mij valsch is, dat ik onschuldig ben.”

De boer was diep geroerd, tranen welden op in zijn eerlijke oogen, en zijn hart klopte snel en gejaagd. Hij had er zich altijd wel bij bevonden om toe te geven aan de goede ingevingen van zijn hart, en hij had een gevoel, dat zelfs nu, al was de schijn ook nog zoo tegen hem, het kon zijn, dat de jongen onschuldig was. Maar hij wilde nu niet

naar de inspraak van zijn hart handelen, de schuld van den jongen was duidelijk bewezen en hij wilde zich niet door zijn betuiging van onschuld laten vermurwen. Hij was echter zeer ontgaan. Hij boog zich voorover, legde zijn hand op Hendrik's hoofd, en zeide met gebroken stem: „Hendrik ik geloof, ik wil gelooven, dat na alles wat er gebeurd is, je toch liefde voor ons in je hart hebt. Moge God je zegenen, mijn jongen, en het mij vergeven als ik verkeerd handel door je weg te sturen, maar ik heb 't gevoel dat ik niet anders handelen mag.”

Een oogenblik later had de jongen het vertrek verlaten, en Boer Koopers, geheel van streek, leunde achterover in z'n stoel en zat een tijdlang somber voor zich uit te staren.

(Wordt vervolgd)

OVER DEN ST. BERNARDHOND „BARRY”

Ik weet niet of jullie dat aardige blad „De Dierenvriend” kent, zoo neen, dan moeten jullie er bepaald eens kennis mee maken. Er staat altijd veel leerzaams en wetenswaardigs over dieren in. Onlangs stond er een stukje in over den St. Bernardhond „Barry”, en daar ik denk, dat jullie dat evenals ik met veel genoegen zult lezen, laat ik het hieronder volgen.

Er bestaat in Parijs in een der voorsteden dier reusachtige stad, een kerkhof, waarop de Parijzenaars hun gestorven huisdieren kunnen begraven. Heel wat hondjes en poesjes zijn daar heengebracht, en roerende grafschriften trekken de aandacht. Doch er zijn op dat kerkhof ook monumenten opgericht, die spreken van den heldenmoed der dieren.

Een dier monumenten is gewijd aan de nagedachtenis van den St. Bernardhond „Barry”. De hond zelf ligt daar echter niet begraven, maar staat opgezet in het museum van Natuurlijke Historie te Bern.

Barry was een St. Bernard, die zooals het in marmer gehouwen grafschrift meldt aan 40 menschen het leven redde.



Bij het redden van den eenen=veertigsten werd hij, waarschijnlijk bij vergissing, zelf gedood.

Voor zoo'n hond een standbeeld — dat is geen overdrijving. Stellig zijn er onder jullie, die wel eens hebt gehoord van het wereldbekende St. Bernhard Hospitium en zijn bewonderenswaardige honden, die in de sneeuw verloren geraakte reizigers opsporen.

Maar al is dit het geval, zoo zijn toch maar weinigen nauwkeurig bekend met het verantwoordelijke en moeilijke werk, dat de dappere monniken met hun brave honden verrichten.

Eigenlijk kan men ook alleen door een bezoek aan het Hospitium een goed begrip krijgen van de gevaren en moeilijkheden, waaronder deze menschen hun taak volbrengen. De bergpas, waar het Hospitium staat, vormt een van de hoofdwegen tusschen Zwitserland en Italië en bevindt zich ruim 8000 voet boven den zeespiegel. Meer dan 20.000 personen trekken jaarlijks langs dezen weg, van wie bijna twee derde in den winter. Voor de voltooiing van den Simplon-tunnel was dit aantal nog aanzienlijk grooter. Des winters zijn het uitsluitend arme werklieden die deze reis maken, hiertoe gedwongen, doordat zij hun werk aan gene zijde van den berg hebben. Het Hospitium is een van de oudste instellingen in Europa, daar het reeds in het jaar 692 gevestigd werd. Sindsdien is er veel verbouwd en uitgebreid en thans bestaat het uit een blok eenvoudige grijze gebouwen. De muren zijn zeer dik, op sommige plaatsen twaalf voet, om weerstand te kunnen bieden aan den krachtigen wind en de drukking der sneeuw.

Midden in den winter ligt de sneeuw dikwijls tien voet hoog rondom het gebouw en soms drijft de wind de sneeuw zóó hoog op, dat ze zelfs tot aan het dak van het Hospitium reikt. Er zijn meer dan honderd bedden voor reizigers, een ruime eetzaal, een bibliotheek en museum, alsmede een kloosterkapel.

Gedurende de wintermaanden verleen de monniken dikwijls aan 400 reizigers tegelijk huisvesting. In den winter van 1908, die zeer streng was in de Alpen, waren er eens meer dan duizend reizigers in het hospitium, die door de hevige sneeuwstormen hun reis niet konden

vervolgen. Iedereen, die den bergpas doortrekt, kan van de gastvrijheid gebruik maken, niemand van welken godsdienst ook wordt teruggezonden.

Dagelijks worden twee maaltijden verstrekt, en wel 's middags om 12 uur en om 6 uur. Hierbij vindt men dan bijna alle natiën van Europa vertegenwoordigd. Het eten is eenvoudig, maar goed en voldoende. In de eetzaal staat een groote piano, een geschenk van den vorigen koning van Engeland.

Eenige jaren geleden werd het hospitium telefonisch verbonden met St. Remy, aan de Italiaansche zijde van de Alpen en Cantine de Roy, een kleine herberg aan de Zwitsersche helling. Hierdoor weet men steeds precies hoeveel reizigers den bergpas doortrekken en gebeurt het thans zelden, dat een reiziger verongelukt.

De wondervolle verhalen, die men omtrent den St. Bernhardhond vertelt, zijn werkelijk niet overdreven. Dicht bij het hospitium staat een monument van den beroemden hond, Barry, die jaren geleden stierf. Gedurende de tien jaar, die hij aan het hospitium was, heeft hij 40 menschen het leven gered.

Eens vond hij een kind van tien jaar in de sneeuw liggen. Het kind verkeerde in de noodlottige sluimering, die den dood vooraf gaat. De hond verwarmde het kind met zijn borst en wekte het uit den dood door het te likken. Daarna ging Barry naast het kind liggen, het daardoor uitnoodigend op zijn rug te klimmen. Het kind deed dit en werd veilig door den hond naar het hospitium gebracht.

Gelukkig bezit het hospitium thans weer honden, die even verstandig zijn als Barry. Daar is Emanuël, een pracht-dier en zachtzinnig als een kind. Eenige jaren geleden, vond hij twaalf reizigers, waaronder drie vrouwen en twee kinderen, die hij naar het hospitium bracht. De weg was afgesloten door een sneeuwval en slechts langs een grooten omweg kon het dier het hospitium bereiken.

(Wordt vervolgd)

LECTUUR VOOR DE JEUGD



ONDER REDACTIE VAN
C. VAN OPHEMERT

HOE HET UITKWAM

(Vervolg van blz. 367)

DE morgen, de droevige, sombere morgen brak eindelijk aan. Hendrik had een slapelozen nacht gehad; en te oordeelen naar het betrokken gelaat van den boer en dat van zijn vrouw, hadden zij ook geen van beiden veel rust genoten.

„Hendrik”, riep kleine Elsje uit terwijl zij de keuken kwam binnen gelopen, waar Hendrik zijn boterhammen zat te eten of liever gezegd probeerde te eten. „Hendrik wat zien je oogen rood, net of je gehuild hebt. Je hebt toch niet gehuild? Je hebt toch geen verdriet? Wat scheelt er aan?”

De arme jongen nam z'n kleine zusje op z'n schoot, en drukte een paar lange kussen op haar zacht, krullend haar, op haar voorhoofd en rozeroode wangen, toen zette hij haar plotseling op den grond en zeide met heesche stem:

„Zoo, lieveling, ga nu naar buiten; vandaag kan broer niet met je praten of met je spelen.”

Elsje keek hem een oogenblik peinzend aan, en liep toen de kamer uit, en Hendrik was blij, dat het afscheid van haar voorbij was.

Toen kwam het oogenblik, dat hij Boer en Boerin Koopers goeden dag moest zeggen, en dat was zóó droevig, dat we er maar niet te veel van zullen vertellen. Tenslotte was alles achter den rug; en Hendrik liep op den straatweg, op weg naar het groote Amsterdam, en verwijderde zich met elken voetstap verder van de boerderij, die zulk een gelukkig thuis voor hem was geweest.

Nu begon hij voor 't eerst pas goed te beseffen, hoe eenzaam en verlaten hij was. Hij voelde een onweerstaanbaren aandrang om zich hier of daar tegen den grond te werpen, en eens flink uit te huilen omdat hij zich zoo verlaten ge-

voelde en omdat hij er zoo'n verdriet over had, dat hij valsch beschuldigd was. Aan den rechterkant van den weg zag hij een open hek, en er doorgaande bevond hij zich in een weiland. Hij keek naar alle zijden om zich heen en toen hij overtuigd was, dat er zich niemand in de buurt bevond, liet hij zich onder een heg neervallen en schreide lang en o, zoo droevig!

De tranen deden hem goed; want toen hij na een tijdje wat uitgehild was, begonnen er zachtere gevoelens in zijn hart op te komen, en hij herinnerde zich, dat hij nooit heelemaal verworpen of verlaten kon zijn, omdat God zijn Vader was, en omdat al de kostbare beloften in den bijbel ook voor hem waren.

Hij was op 't punt op te staan en zijn weg te vervolgen, toen zijn oog viel op al de bloemen, die in het weiland groeiden. Als de goede God zorgt voor het gras en voor de bloemen des velds, zal Hij ook voor mij zorgen, dacht hij. En vervuld van deze troostvolle gedachte en zich geheel overgeevende aan de leiding en de zorg van zijn hemelschen Vader, vervolgde onze reiziger zijn weg.

HOOFDSTUK VII

In de straten van Amsterdam

Hendrik sliep dien nacht in een dorpslogement en den volgenden dag omstreeks vier uur, bereikte hij Amsterdam.

Wat keek de eenvoudige buitenjongen op van dat warnet van straten en pleinen! en o, hoe ontzettend eenzaam voelde hij zich tusschen al die zich haastig voortspoedende menschen, en al die voorbij snorrende auto's en fietsen! Terwijl hij de eene straat in de andere uitliep, overal uitziende naar de een of



andere gelegenheid waar hij onderdak zou kunnen komen en zich afvragende hoe hij, die in Amsterdam niemand kende, daar ooit werk zou vinden, hij had een gevoel alsof hij in een vreemd land was, honderden mijlen van allen, die hij kende en liefhad.

Eindelijk begonnen de schaduwen van den avond te vallen, en uitgeput van vermoeienis en angst, bleef hij staan voor een helder verlichte bakkerswinkel en keek naar binnen. Bij het zien van het brood voelde hij, dat hij 'n vreeselijken honger had en naar binnengaande vroeg hij om een paar kasetjes. Eer hij den winkel verliet, vroeg hij aan den ouden bakker, die achter de toonbank stond:

„Zoudt u mij ook kunnen zeggen, mijnheer, waar ik voor van nacht een onderdak zou kunnen vinden? Ik ben een buitenjongen, en voor den eersten keer in m'n leven te Amsterdam, en ik weet hier heg noch steg.”

De oude man nam Hendrik van top tot teen onderzoekend op. De jongen zag er schoon gewasschen en fatsoenlijk uit en hij had knappe kleeren aan. Hendrik had namelijk 's morgens z'n nieuwe pak aangetrokken, denkende, dat het hem eerder lukken zou een betrekking te krijgen, als hij er netjes uitzag. Na hem een paar minuten aandachtig te hebben beschouwd, zeide de oude man: „Hoe is je naam? Welk werk ben je gewoon te doen? Waar heb je 't laatst gewoond?”

De vragen volgden elkaar zóó snel op, dat het leek of zij allen slechts één zin vormden. Hendrik beantwoordde ze zoo snel als hem slechts mogelijk was, en zeide: „Mijn naam is Hendrik van der Mijl. Ik heb gewerkt op een boerderij te Veldorp in de provincie Utrecht. De eigenaar er van is boer Koopers. Mijn geschiedenis is heel treurig, mijnheer; maar als u tijd en zin hebt om er naar te luisteren, wil ik ze u graag vertellen.”



„Ja, ik wil ze wel hooren,” zeide de oude bakker: „wacht hier maar even, terwijl ik den winkel sluit, en dan zal ik luisteren naar wat je te vertellen hebt.”

Hij wees naar een stoel bij de toonbank, en Hendrik nam er op plaats terwijl de oude man naar buiten ging om de luiken voor de ramen te doen. Toen zeide hij op vriendelijken toon: „En nu, m'n jongen, moest je maar eens even met me meegaan naar mijn huiskamer; en dan, als hetgeen je me te vertellen hebt mijn goedkeuring heeft, zal ik je vertellen, waar je voor van nacht logies kunt vinden.”

Hendrik volgde den goeden man naar een gezellige, kleine achterkamer, waar hem gezegd werd plaats te nemen. Hij deed dit, en beginnende bij den aanvang van zijn geschiedenis, zooals wij die kennen uit de voorafgaande bladzijden, vertelde hij de juiste waarheid en hield ook de pijnlijke gebeurtenissen, niet achter, die de aanleiding waren geweest, dat hij de boerderij had moeten verlaten, waar hij zich zoo gelukkig had gevoeld. Toen hij alles had verteld, wat er te vertellen was, voegde hij er met treurige stem aan toe:

„Ik durf ternauwernood hopen, dat u mij wilt gelooven, mijnheer, mijn beste vrienden hebben mij, als zijnde

oneerlijk, de deur gewezen, en u denkt waarschijnlijk, dat ik de waarheid niet spreek. Maar, o, mijnheer, alles wat ik verlang is de gelegenheid om te bewijzen, dat ik werkelijk betrouwbaar ben, dat ik voor geen geld ter wereld onwaarheid zou spreken, en dat eerlijk werk het eenigst is wat ik begeer."

Hendrik's ernstig gelaat glansde terwijl hij sprak en zijn oogen schitterden bij het licht der lamp. De oude man had rustig zitten toelisteren en hij had zijn eigen gevolgtrekkingen gemaakt uit het uiterlijk en de manieren van den jongen. Hij zeide nu: „Ik zou je graag helpen, mijn jongen, maar hier in Amsterdam worden de menschen zoo voortdurend bedrogen, dat het vanzelf spreekt, dat ze ten opzichte van vreemdelingen, wantrouwend zijn, maar toch — gesteld, dat ik in staat was de een of andere betrekking voor je te vinden, met een kleinigheid aan loon, zou je daar dan genoeg mee nemen, denk je — zelfs al was het werk zwaar?"

„Ik zou alles, wat het ook is, dankbaar met beide handen aanpakken, mijnheer," antwoordde Hendrik, „alles waarmede ik m'n eigen brood kan verdienen."

„Goed dan, we zullen dan morgen verder zien! Zet nu je pet op, en ik zal je ergens brengen, waar je een bed voor den nacht kunt krijgen, en waar ik weet, dat je veilig en fatsoenlijk onder dak bent." De bakker en Hendrik liepen de straat uit, waarin zich de winkel bevond, gingen een hoek om en bevonden zich toen in een rustige, stille straat zonder het lawaai van kroegen of danshuizen. Ze bleven staan voor een eenvoudig uitziend huis.

De bakker schelde aan. Een reeds vrij bejaarde, moederlijk uitziende vrouw deed open.

„Is je zolderkamertje al verhuurd?" vroeg de oude man, na de vrouw vriendelijk te hebben begroet. En op haar ontkennend antwoord, ging hij voort: „Nu, dan breng ik je hier een nieuwen bewoner, in ieder geval voor van nacht, ik sta voor hem in."

Na deze woorden zegde hij Hendrik goeden nacht, en zeide hem, dat hij den volgenden morgen bij hem moest komen.

(Wordt vervolgd)

OVER DEN ST. BERNARD HOND BARRY

(Slot)

Korten tijd daarna spoorde hij een reiziger op, die door de monniken werd gezocht en die twintig voet diep in de sneeuw was gezakt. Was het den hond niet gelukt, de monniken zouden dien reiziger niet hebben kunnen vinden en hij zou zeker zijn omgekomen. De trouwste metgezel van Emanuël is Zürich, hoewel deze laatste in temperament geheel verschilt met den eersten. Zürich wil volstrekt niet toelaten dat men hem streelt of vertroetelt. Doch hij verstaat zijn werk uitstekend en voor de half bevroren reizigers is hij zoo zacht en zorgzaam als een moeder.

In de kennels bevinden zich op 't oogenblik 15 honden, alle in het hospitium geboren. De dressuur dezer honden is werkelijk heel eenvoudig. Gedurende de zomermaanden, als het niet zoo druk is, begeven zich enkele assistenten van het hospitium met de jonge honden naar plaatsen in de bergen, waar altijd sneeuw ligt. Een dier assistenten gaat dan in de sneeuw liggen en bedekt zich daarmede geheel, waarna de hond wordt uitgezonden om hem te zoeken. Heeft de hond den man gevonden dan moet hij blaffen en leert men hem den man wakker te maken.

Is de man goed wakker en staat hij weder op zijn beenen, dan moet de hond hem naar het hospitium leiden, door vóór hem uit te loopen en zodoende den weg te wijzen. Bij dit onderricht worden dan de oude, reeds gedresseerde honden gebruikt om de jongere honden te leeren. De honden beginnen hun werk eerst ernstig aan 't eind van September en gaan daarmede onafgebroken voort tot midden Juni. Dit is het winterseizoen op den top van den bergpas. In de wintermaanden is het zeer gevaarlijk op den bergpas. De weg is dan geheel onder de sneeuw verdwenen en een met de streek onbekende reiziger kan dan onmogelijk den tocht over den bergpas volbrengen.

De verschrikkelijke sneeuwstormen, waarbij de wind zich dan tot een orkaan verheft, versperren den weg en bedekken

de afgronden met hun wit doodskleed. Daarbij komt nog de mist. In dezen gevaarlijken tijd zoeken de monniken naar de reizigers en zien er dan niet tegen op vijftien, achttien, soms zelfs twintig uur achter elkaar buiten in den sneeuwstorm al zoekend rond te loopen. De honden blijven dikwijls twee, soms ook drie dagen buiten in de sneeuw, gedurende welken tijd zij heel weinig eten en bijna niet slapen. Dan is de schranderheid dezer edele dieren bijna ongelooflijk, hetgeen blijkt uit het volgende. Eens gingen eenige monniken naar reizigers zoeken, die onmogelijk hun weg konden vinden, daar het hard sneeuwde, bitter koud en heel donker was. Zij hadden drie honden bij zich, die vooruit gezonden werden.

Spoedig hoorden zij blaffen, waarop de monniken zich voort haastten in de richting waaruit het geluid tot hen kwam. Zij vonden daar een der honden bezig met het uitgraven van de sneeuw en begrepen dadelijk, dat daar iemand onder moest liggen. Met hun handen de sneeuw wegruimend vonden zij eindelijk het lichaam van een man, dien zij spoedig tot bewustzijn brachten.

Opeens hoorden zij een anderen hond blaffen, waarop een van de monniken wilde wegloopen. Hij werd echter dadelijk door den hond, die zoeven den reiziger had gevonden in zijn kleeren gegrepen en zóó hard teruggetrokken, dat de monnik terug viel in de sneeuw.

Hierover ten zeerste verbaasd, onderzocht de monnik met een lantaarn den weg, dien hij had willen volgen en ontdekte, dat hij aan den rand van een afgrond had gestaan. De hond had hem van een wissen dood gered.

De monniken vonden nog zeven personen, waaronder een vrouw en een klein kind. Het laatste was er heel slecht aan toe. Een van de broeders trok zijn jas uit, wikkelde het kind er in, bond het op den rug van den hond en zond dezen vooruit naar het hospitium, waarna de anderen volgden. Vroeger toen het hospitium nog niet telefonisch verbonden was, droegen de honden wijn en voedsel bij zich. Thans hebben zij alleen den wijn nog bij zich, daar het gewicht van het voedsel hinderlijk voor hen is op hun tochten door de sneeuw. De

honden zijn zoo goed gedresseerd, dat zij dikwijls alleen naar beneden den bergpas afgezonden worden om reizigers bergopwaarts te brengen en hun den weg te wijzen.

ONBEGREPEN

Er heeft eens iemand gezegd, dat veel van de menschen en kinderen, die er onder lijden, dat ze niet begrepen worden, veel meer zouden lijden, als ze eens wél begrepen werden. Men zou er kunnen bijvoegen, dat ze nog erger zouden lijden als ze er eens toekwamen om zichzelf te begrijpen. De jongens en meisjes, die er over jammeren, dat ze thuis niet begrepen worden, zouden dikwijls een heelen schok krijgen als ze hun eigen zelfzucht en kleinheid konden zien.

Als er onder de jongens en meisjes, die dit lezen, zijn, die zich ongelukkig voelen door de gedachte, dat niemand hen begrijpt, laten ze dan eens een poging doen om zichzelf te begrijpen. Probeert eens uit te vinden, hoe het komt, dat anderen niet met je kunnen opschieten, dat je niet gewaardeerd wordt. Met verbazing zullen dan velen van jullie tot de ontdekking komen van de minder liefelijke eigenschappen en karaktertrekken, die een verklaring geven, van de verhouding tot anderen, die je zoo kwalijk neemt. Terwijl dat jezelf begrijpen, om mee te beginnen, iets allesbehalve aangenaams kan zijn, is het toch het noodzakelijke fundament voor iets beters.

HOE IN NORMANDIË HET BROOD WORDT GEMAAKT

Een boer in Normandië gelooft graag, dat men in andere landen vreemde en wonderlijke gewoonten heeft, maar dat er buiten Normandië vrouwen bestaan, die brood kunnen kneden en bakken, neen, dat wil er niet bij hem in.

De mannen in die andere landen moeten wel onmenschen zijn, denken ze, want hoewel de boerenvrouwen in het noorden van Frankrijk ijverig meehelpen aan het zware werk op de boerderij, zullen ze er toch nooit over denken, om brood te bakken. Dat is mannen

werk, en het wordt verricht, niet in de keuken, maar in den stal!

De Normandische boer eet een onge- loofelijke hoeveelheid brood. Voor zijn ontbijt en zijn avondeten gebruikt hij weinig anders, en ook van zijn middags- maal is het een voornaam bestanddeel. De brooden zijn rond en hebben de bleekgele kleur van de volle maan; ze hebben dikwijls een omvang van drie voet en een dikte van tien à twaalf centi- meter.

Daar er in een Normandisch huis- houden maar ééns per maand brood wordt gebakken, moet die bezigheid op grooten schaal geschieden, wil de voor- raad voor het gezin, voldoende zijn voor vier weken. Het deeg wordt ge- kneed in een voor dat doel afgeschoten ruimte op den vloer van den stal.

Er is geen trog of schotel. Het meel en het water worden samen op den vloer uitgestort, en de boer en zijn zoons of knechts slaan de massa tot de vereischte dikte verkregen is met zware stokken, die breed uitloopen, een soort van spade dus. Dan wordt een stuk gist toegevoegd, en de massa wordt tien à twaalf uur met rust gelaten om te rijzen.

Daarna moet het deeg worden gekneed en dit geschied niet met de handen maar met de voeten. Met zware klompen aan — niet de daagsche klompen, die zwart geverfd zijn, maar anderen, die zijn gemaakt van ongeverfd wit hout — stappen de mannen midden in het deeg. Zij springen er met zware sprongen in rond; zij stampen uit alle macht op de sponsachtige massa, terwijl het steeds stijver wordende deeg aan hun klompen vastklontert. Het is het zwaarste werk, dat men zich denken kan.

Het deeg wordt nu een tweede maal met rust gelaten om te rijzen en daarna nog een poos met de spade bewerkt. Vervolgens wordt het in groote ronde vormen gedaan en gebakken in de mas- sieve steenen oven die zich in bijna iederen Normandischen stal bevindt.

Het aldus bereide brood is stevig en vast, vrij grijsachtig van kleur, zoet maar droog, en beslist smakelijk, zelfs voor hen, die het hebben zien kneden.

DE MEESTE VAN ALLEN IS DE LIEFDE.

Iemand zei eens van een meisje, dat *zij de eenige was van haar familie*, die geen uitgesproken talent bezat. Ik ben het niet met U eens, antwoordde men haar. Marie heeft een buitenge- wone gave om liefde te geven.

Wanneer men hierover nadenkt, is deze gave meer waard dan andere uit- blinkende talenten. Gesteld een meisje speelt buitengewoon goed piano — maar daarom willen wij haar toch liever niet den geheelen dag hooren spelen. De mooiste muziek maakt ons toch op den duur moe, en we snakken naar stilte. Maar niemand wenscht ooit dat de liefde ophoudt.

Een meisje ontdekte eens dat zij veel aanleg voor schilderen had; zij nam lessen en haar leermeester noemde haar veelbelovend. Weldra was Eva's heele huis vol schilderijen! Zij gaf vele weg, en verkocht zelfs een paar. En toen leek het wel alsof zij op het doode punt was gekomen. Ofschoon zij ongetwijfeld talent had, was dit toch niet zoo groot, dat zij met haar penseel aan de kost kon komen. In huis was geen plaats meer voor haar schilderstukken. Haar vrienden waren ruim voorzien — niemand had meer behoefte aan de voortbrengselen van haar talent, maar, zoo gaat het nooit met de gaven der liefde, deze zijn den geheelen dag en iederen dag noodig.

Het is heel moeielijk te zeggen welk talent het belangrijkste is. Maar een ieder zal mij toegeven dat de gave om liefde uit te deelen en om zich heen te ver- spreiden, het hoogste en schoonste talent is.

BLADVULLING

Het kind, dat het beste andere kin- deren helpt, hun leven te beteren, is niet het kind, dat altijd goeden raad geeft of aanmerkingen maakt, maar het kind, dat een goed voorbeeld geeft van een rein, onzelfzuchtig leven.

BLADVULLING

Het is verwonderlijk hoe veel jongens en meisjes zich kunnen opwinden over kleine pretjes en voorrechten, die ze hebben, terwijl ze in 't geheel geen oog hebben voor vele groote zegeningen, die al het verschil uitmaken tusschen geluk en ellende. Een jongen, die uitgelaten is, als hij een paar uur kan gaan voetballen, denkt er nooit aan, wat een groot geluk het voor hem is, dat hij een gezond lichaam bezit, een flinke eetlust en het vermogen om iederen nacht acht á negen uur achtereen ongestoord te slapen. Het is natuurlijk volstrekt niet af te keuren als jullie de kleine, prettige gebeurtenissen, die het leven blij maken, weet te waardeeren, maar als er eens een tijd is, dat je geen pretjes in 't vooruitzicht hebt, ga dan eens bij jezelf na, hoeveel echte zegeningen je deel zijn.

Als je je leven met dat van anderen vergelijkt, zullen de meesten van jullie tot het inzicht komen, dat veel van de voorrechten, die je als vanzelf sprekend aanvaardt, redenen zijn voor diepgevoelde dankbaarheid.

HET KINDJE DAT NIET LACHTE

Kleine Miekie kwam thuis van een partijtje.

„Heb je pret gehad, Miekie?” vroeg Moeder toen ze thuiskwam.

„Ja, Moeder, 't was heel leuk, maar niet altijd,” antwoordde Miekie.

„Niet altijd, wat gebeurde er dan?” vroeg moeder.

„Er viel een kindje van z'n stoel, en toen lachten al de andere kinderen, alleen één kindje lachte niet.”

„En wie was dat kindje, dat niet lachte?” wilde moeder weten.

„Dat was ikke, moeder,” zei Miekie.

„Dat vind ik lief van je, Miekie,” zei moeder, „want het kindje schrikte zeker erg en deed zich misschien wel pijn. En wie was het kindje, dat viel?”

„Dat was ikke ook, moeder!”

VAN EEN SLIMMEN TROUWEN HOND

Een tijdje geleden kon men in straten van Boston dikwijls een klein hondje zien, dat rondliep met een courant in zijn bek, totdat hij die aan een klant had verkocht. Eer de hond de courant afgaf, die hij in zijn bek had, moest de klant geld stoppen in een klein lederen zakje, dat was bevestigd aan den halsband, dien de hond droeg. Aan dien halsband bevonden zich belletjes, en als het geld in het zakje werd gedaan rinkelden die vroolijk, pas da stonde de hond toe, dat de klant de courant uit zijn bek nam en keerde hem terug naar zijn baas, die verlamde benen had en op krukken voortstropeld om een nieuwe courant in ontvangst nemen.

De hond had altijd een massa klant want iedereen had medelijden met zijn baas, en soms stonden er wel dertig mensen of meer te wachten op hun beurt om een courant te koopen en een paar vriendelijke woorden te spreken tot dezen verstandigen, kleinen kostwinnaar. Als belooning deelde zijn baas zijn vuur, zijn voedsel, zijn bed en zijn hand met zijn stommen doch trouwen leven makker.

OM TE ONTHOUDEN

Een goede vriend is veel meer waard dan geld.

Gewoonlijk wordt er veel te veel gesproken.

Hij is arm, die meer begeert dan hij noodig heeft.

Vriendelijkheid is het beste middel om een vijand te ontwapenen.

Neem een goeden raad aan, van wie of hoe hij ook tot u komt.

„Ik ben mijn eigen baas.” Zijt g ook baas over u zelve?

LECTUUR VOOR DE JEUGD



ONDER REDACTIE VAN
C. VAN OPHEMERT

HOE HET UITKWAM

(Vervolg van blz. 423)

NADAT de bakker vertrokken was, nam juffrouw Daalders, zoo heette de moederlijke, oude vrouw, Hendrik mee naar haar prettige huiskamer, waar op een theelichtje een groote koffiekkan stond.

„Je wilt zeker nog wel wat gebruiken?” vroeg ze vriendelijk. En op Hendrik's bevestigend antwoord, gaf ze hem een paar flinke boterhammen met kaas en een groote kop koffie. O, wat verkwikte dit maal den doodmoeden jongen!

„En nu wil je zeker graag naar bed?” zei juffrouw Daalders, toen de laatste kruimels van de boterhammen verdwenen waren. „Je ziet er tenminste uit, alsof je wel wat rust en slaap kunt gebruiken.”

Ze ging nu Hendrik voor, twee trappen op, en bracht hem naar een klein, doch heel genoeglijk zolderkamertje, waar een keurig bed in stond en dat met wat plaatjes aan den muur en nog een paar kleinigheden echt gezellig was gemaakt. Hendrik kleedde zich nu vlug uit en legde zich neder om te slapen, maar niet nadat hij eerst eenige verzen uit zijn kleinen bijbel had gelezen, en zijn Hemelschen Vader gedankt had voor Zijn leiding en hulp tot dusver, en dat Hij hem een vriend had doen vinden in de groote, vreemde stad.

De vriendelijke bakker was zoo goed als zijn woord; hij wist Hendrik aan een betrekking te helpen, waar, hoewel hij in 't begin maar heel weinig verdiende, hij kon hopen op meer, als het bleek, dat hij geschikt en ijverig was. Nu aan ijver zou 't Hendrik zeker niet ontbreken en hij nam zich voor om al 't mogelijke te doen om zijn patroon, een timmermansbaas, reden tot tevredenheid te geven. Wat betreft een kosthuis, zoo bleef Hendrik bij de goede oude vrouw, bij wie de bakker hem op den eersten avond van zijn verblijf in de

groote stad had gebracht. Over 't geheel genomen was het Hendrik dus zoo goed gegaan als een jongen zonder eenig getuigschrift of aanbeveling maar hopen kon. En nu moeten we Hendrik voorloopig verlaten en terugkeeren tot de bewoners der boerderij.

HOOFDSTUK VIII

Hoe het uitkwam

Hoe heel erg, en hoe voortdurend, de boer en zijn vrouw, en kleine Elsje Hendrik misten, zou moeilijk zijn te zeggen. Pas toen hij goed en wel weg was, beseften zij, hoeveel zij van hem waren gaan houden. Zijn zachte en opgewekte aard, zijn bereidwilligheid om allerlei diensten te bewijzen, zijn ijver bij zijn werk, hadden hem het hart van Boer en Boerin Koopers doen winnen, en nu wilden zij voor elkaar niet weten, hoezeer zij zijn vertrek betreurden. Wat de kleine Elsje betreft, ze had iederen dag hevige en lange huilbuien en niemand slaagde er in haar te troosten, ze snikte 't maar steeds uit: „Ik verlang zoo naar Hendrik. Hendrik moet terugkomen!”

Zoo gingen drie of vier dagen voorbij, toen kwam er op zekeren morgen een brief aan Elsje geadresseerd; en juichend van blijdschap vloog zij er mee naar vrouw Koopers om hem te laten voorlezen. De goede vrouw was nauwelijks minder verheugd dan het kind, toen ze zag, dat de brief van Hendrik was en ze las, dat hij reeds een betrekking had, in een goed kosthuis was en het, wat zijn gezondheid betrof uitstekend maakte.

„Hoe 't komt weet ik niet,” zeide ze dien avond tot haar man, toen zij samen den inhoud van den brief besproken hadden, „hoe 't komt, weet ik niet, vader,



maar ik heb een gevoel, dat al had de jongen nog veel erger dingen gedaan, dan hij deed, ik het toch niet zou kunnen laten om van hem te houden. Als we niet zoo'n overtuigend bewijs van z'n schuld hadden gehad, zouden we 't ook nooit over ons hart hebben kunnen verkrijgen, om hem weg te zenden. Maar God zij dank, hij heeft werk gevonden, hij heeft een dak boven zijn hoofd, en schijnt bij fatsoenlijke menschen besland te zijn."

"Ja, daar ben ik ook zoo blij om", zei boer Koopers, "ik kon de gedachte niet verdragen, dat de arme jongen daar eenzaam en verlaten in die groote stad rondzwierf, zonder misschien een dak boven z'n hoofd te hebben, terwijl hij in alle opzichten van kwaad tot erger ging. En toch kon ik hem, na hetgeen hij gedaan had, onmogelijk langer in mijn dienst houden."

En zoo wisselden de goede menschen van gedachten over den jongen, dien ze hadden moeten wegsturen, en Elsje in haar kleine bedje in de aangrenzende kamer mompelde „Hendrik!" in haar slaap; terwijl uren ver weg, in het hart van de groote stad, Hendrik vol verlangen dacht aan hen, die hij zoo kort geleden had verlaten. Hij smeekte in zijn gebed Gods beste zegeningen voor hen af en bad of nog eenmaal zijn onschuld aan den dag zou mogen komen en hij met gezuiverden naam, op Gods eigen tijd, tot hen zou mogen terugkeeren.

En hoe verging het Hannes, gedurende die eerste dagen na Hendriks verbanning? Was hij gelukkig nu hij zijn doel had bereikt, en het gedaan had weten te krijgen, dat de jongen, die naar hij meende den boer tegen hem opstookte, weggejaagd werd? Maar al was hem dit nu gelukt, Hendriks plaats in het hart van Boer Koopers kon hij niet innemen. Nooit kon Hannes voor



den boer zijn, wat Hendrik voor het geweest was. Hannes voelde dit heel goed, en nu, niettegenstaande zijn welgeslaagd plan, vatte hij dit, jaloersch en bitter van aard als hij was, als een persoonlijke belediging op. En dan ook verkeerde hij in een staat van voortdurende onrust als een gevolg van z'n slechte geweten, van een hart, dat geen vrede heeft met zichzelf. Als Elsje zich van hem afkeerde, niets van hem weten wilde, niettegenstaande hij alles deed wat hij maar verzinnen kon, om goed vrienden met haar te worden, dan kreeg hij bijna een gevoel, alsof ze met die reine oogen van haar in zijn hart kon kijken en daar al de booze gevoelens zag, die daarin woelden.

Neen, Hannes Beukels was ver van gelukkig, en om zijn ellende te vergeten dronk hij al meer en meer; en nu hi geen kans zag om zoo dikwijls naar de Blauwe Beer te gaan, kocht hij een flesch jenever en bewaarde die in een hoek van het kamertje boven in de schuur, dat eenmaal aan Hendrik had toebehoord en waar hij thans sliep.

Vrouw Koopers had den dag na Hendrik's vertrek een brief aan Mevrouw

Retelveld geschreven, waarin zij uitlegde hoe de gansche zaak zich had toege- dragen, er aan toevoegende dat de jonge man zijn verdiende straf had ontvangen, door te worden weggestuurd. De brief werd aan Hannes gegeven om hem bij Mevrouw van Retelveld te bezorgen; maar om redenen, die hemzelf het best bekend waren, gaf hij er de voorkeur aan, dit aan een kleinen jongen op te dragen, een zoontje van een der arbeiders, hoewel hij hem een dubbeltje voor de moeite moest betalen.

Drie weken gingen voorbij, en op de boerderij had alles z'n gewone kalme verloop, toen er op zekeren morgen een dame, gezeten op een driewieler het erf kwam oprijden, om even later voor de deur stil te houden. Jansje die de dame zag aankomen, haastte zich om de voor- deur te gaan openen en de dame bij het afstappen te helpen. Daarna bracht zij de dame naar de opkamer en ging aan haar meesteres zeggen, dat er een be- zoekster was.

„Een bezoekster? En hoe heet zij?” vroeg vrouw Koopers.

„Ik moest zeggen, dat Mevrouw van Retelveld er was en of u haar een oogenblik kon ontvangen”, zei Jans.

De boer was toevallig thuis en ging samen met zijn vrouw naar de opkamer om Mevrouw van Retelveld te begroeten. Natuurlijk kwam het gebeurde met de eieren ter sprake en werd breedvoerig behandeld. Na verder nog een poosje gezellig gepraat te hebben was Mevrouw van Retelveld op 't punt afscheidt te nemen, toen er op de deur getikt werd. „Binnen!” riep Boer Koopers en daar kwam Hannes Beukels de kamer in. Hij kwam zoo juist van 't veld en was even naar huis gegaan om den boer iets te vragen. Hij had er niet 't minste idee van, dat er bezoek was.

(Wordt vervolgd)

FEN PRAATJE OVER VLIEGEN

De huisvlieg brengt ons, gewoonlijk bijduizendtallen, ongewenschte bezoeken, gedurende den zomer en den herfst. Heb je er wel eens over nagedacht waar al die vliegen toch vandaan komen?

Hoewel de meeste vliegen gelukkig aan 't eind van den zomer en herfst doodgaan, zijn er toch een aantal die den winter over- leven. Ze liggen dan verborgen in warme plekjes in bakkerijen, stallen en andere geschikte plaatsen. Deze vliegen zijn de ouders van de vroegste broedsels van 't volgend jaar. Vroeger beschouwden de menschen de huisvliegen als een on- gevaarlijk insect of hoogstens als 'n vreeselijke last. Maar tegenwoordig weten we, dat de vlieg inplaats van een on- een heel gevaarlijk insect is, dat door verstandige menschen gevreesd en ver- delgd moet worden.

't Is geen gemakkelijke vijand om te bevechten. Zich gemakkelijk aanpassend aan iedere omgeving, wordt de vlieg bijna overal aangetroffen, en zij vermenig- vuldigt zich met verbazingwekkende snelheid.

En de huisvlieg wordt wel eens be- schuldigd van te steken — maar deze beschuldiging is toch valsch! Ze zou het niet kunnen doen, een vlieg kan met haar bek alleen maar zuigen, niet steken.

De geschiedenis van het vliegen-leven, is evenals van bijna alle dieren, heel belangwekkend. Bij voorkeur legt de vlieg haar eieren op een mesthoop. De kleine eitjes — ze hebben zoo ongeveer de lengte van het vijf- en- twintigste van een centimeter — zijn glimmend wit, en liggen in kleine hoopjes bij elkaar òf op hun uiteinden òf op hun zijden. Een vlieg legt van 120 tot 150 eieren tegelijk. Gedurende haar leven doet ze dat van vier tot zes maal. Reken dus maar uit hoeveel eieren door één enkele vlieg worden gelegd! Acht uur nadat het ei gelegd is kan het uitkomen, maar 't is ook mogelijk, dat het van drie tot vier dagen duurt. Dit hangt af van de temperatuur en andere omstandigheden.

Uit het ei kruipt een larve. Deze kleine larven zijn buitengewoon bewe- gelijk. In den loop van hun groei wisselen zij tweemaal van omhulsel, in het tweede omhulsel vormt de larve zich tot pop. Eerst ziet de pop gelachtig, maar al heel gauw verandert de kleur in bruin. Als de vlieg in de pop volgroeid is, stoot zij een der uiteinden van het pop- omhulsel weg, en komt te voorschijn.

Als je een vlieg onder de microscoop bekijkt, dan zul je zien, dat ze over haar geheele oppervlakte met kleine haartjes is bezet. Daaraan hechten zich allerlei deeltjes vast van voedsel, dat aan 't bederven is. Vooral de pootjes zijn buitengewoon geschikt om van alles en nog wat mee te dragen. De zes pooten van de vlieg zijn aan de deelen waarop zij loopt bedekt met haren, die een kleverige vloeistof bevatten. Het is met behulp daarvan, dat de vlieg zoo goed langs het vensterglas kan op- en neerloozen.

Weet je op hoe 'n manier de vlieg zich voedt? Als een olifant! Een vlieg heeft namelijk een slurf. Als nu een vlieg vloeibaar of half vloeibaar voedsel vindt, waar ze graag eens van proeven zou, dan zet ze eenvoudig haar slurf op de oppervlakte en zuigt de vloeistof op. Maar stel nu eens, dat ze graag wil snoepen van een aantrekkelijke, oplosbare, vaste stof, bijvoorbeeld suiker. Weet je wat ze dan doet? Dan brengt ze uit haar slurf eerst wat speeksel op de suiker, totdat de oppervlakte heelemaal vochtig is geworden, en dan zuigt zij er zoo veel mogelijk van op.

Heb jullie wel eens opgelet, dat de vlieg zich dikwijls liever tegoed doet aan de gedeeltelijk opgedroogde melk bij de tuit van de melkkan dan aan de melk zelf?

Vliegen zijn ontzachtelijke eters. In één enkel maal kan de vlieg bijna de helft van haar gewicht aan voedsel naar binnen werken. Stel je voor dat wij dat eens deden! Na zich volgepropt te hebben, gaat de vlieg stil zitten en brengt uit haar slurf druppeltjes vocht te voorschijn, die zij eenige malen weer opzuigt en dan weer opgeeft. Deze opgegeven druppeltjes veroorzaken de grootere vlekken, die je ziet op een raam, bedekt met vliegen stippels.

Natuurlijk heb je opgemerkt, dat als er veel vliegen zijn, hoe je dan overal hun vieze, zwarte stippels ziet. Op ramen heeft men wel van 4000 tot 10.000 vliegenstippels op één vierkanten voet geteld. Die stippels zijn een van de groote gevaren, die we van de vliegen te duchten hebben. Als ze zulke spikkels achterlaten op onze voedingsstoffen, dan zijn die

waarschijnlijk nog gevaarlijker voor gezondheid dan de voedseldeeltjes, ze meedragen op hun lijfjes of pooten op ons eten vallen laten.

Uit dit alles zien jullie dus, dat vlieg maar niet zoo'n onschuldige insect is, en hoe meer we de vliegen uit onze woning weten te houden, hoe beter dat is voor onze gezondheid.

EEN TOEVALLIGE ONTDEKKING

Vloeipapier werd geheel bij toeval ontdekt. In een fabriek te Berkshire Engeland werd gewoon papier gemaakt toen een achtelooze fabriekarbeider vergat om lijm bij de pap te voegen. Al het papier, dat van die pap gemaakt werd, legde men als onbruikbaar terzijde. Kortens later wilde de eigenaar van de fabriek iets opteekenen en dacht hij, dat het voor dat doel goed genoeg zou zijn, nam hij een stukje van het afgedankte papier maar wat keek erboos, toen de inkt zich geheel over het papier verspreidde! Daar op eens vloeg hem de gedachte door het hoofd, dat dit papier gebruikt zou kunnen worden in plaats van zand om inkt op te drogen en hij adverteerde het onmiddellijk als „opzuig of vloeipapier.”

Er was zoo'n groote vraag naar, dat de fabriek ophield met gewoon papier te maken en zich alleen op de vervaardiging van vloeipapier toelegde, waarvan het gebruik zich weldra over alle landen verbreidde.

OM TE ONTHOUDEN

Boeken verslinden is voor het denken gevaarlijk.

Een onbezorgde jeugd is niet altijd een zegen.

Leef iederen dag zoo, alsof het u laatste levensdag ware.

Niemand kan tegelijk bij en vlinde zijn.

In 't begin moet men overleggen, niet aan 't eind.

Hoeveel geeft ge, als ge een goed voorbeeld geeft!

KLEINE VERTELSLS VOOR DE KLEINSTEN

HET VERLOREN PRESENT

De bode was op weg naar 't paleis. Hij droeg een kleine mand, waarin een present was voor den prins. Struikelend over een boomstam liet hij de mand vallen, en die rolde langs den met bosch begroeiden bergrug al verder en verder naar beneden tot in de vallei. Hij klom den berg af en zocht en zocht, maar hij kon de mand waarin het present zat niet vinden. Hij vervolgde dus zijn weg en ging naar den koning en vertelde wat hem overkomen was.

Nu was het een zeer kostbaar present dat in de mand zat. De grootmoeder van den prins, die heel ver weg woonde had het gezonden. De Koning liet nu overal in de stad papieren aanplakken, waarop te lezen stond, dat al de jongens uit de buurt naar de vallei moesten gaan om naar het present te zoeken. De jongen die het vond zou een belooning ontvangen.

Natuurlijk wilde iedere jongen graag een belooning hebben. Maar niemand had die meer nodig dan Eric. Hij had geen vader meer om geld te verdienen,

en de belooning zou zoo heerlijk te pas komen voor z'n moeder, z'n kleine zusje en hem zelf.

Den volgenden dag was de vallei vol jongens, die naar de verloren mand zochten. Eric zocht zoo nauwkeurig mogelijk, hij keek tusschen de rotsen, in kuilen, en tusschen het dichte struikgewas.

Na een poosje hoorde hij een vreemd klagend geluid, dat kwam uit de richting van een beek in de buurt. Hij ging er op af en zag een heel eind onder hem vlak bij de beek een kleinen hond, die in een kuil was gevallen en er niet uit kon komen.

Toen de hond hem zag, begon hij verheugd te blaffen, denkende, dat hij een vriend gevonden had, die hem uit de kuil zou komen halen.

„O, hond, ik zou je graag helpen! maar ik moet naar het present zoeken. We hebben de belooning zoo noodig!” zeide Eric. „En er zoeken zooveel andere jongens. Als ik nu niet zoek, vind ik het vast niet.”

Toen keerde hij zich af, en het arme hondje, ziende, dat het weer alleen ge-



laten werd, begon opnieuw treurig te janken.

Eric zocht nog een poos. Maar zijn hart was er niet meer bij.

„Ik kan er niets aan doen, ik kan dat arme diertje niet aan zijn lot overlaten, ik moet het gaan helpen,” besloot hij.

Hij daalde dus af langs een steil pad, dat naar de beek voerde. 't Duurde een heel tijdje eer hij beneden was. Hij beurde het kleine hondje uit den kuil en voerde het een stuk brood, dat hij in zijn zak had. Toen, denkende dat het nu toch niets meer zou geven om naar de vallei terug te gaan, sloeg hij den weg naar huis in.

„De prins houdt vreeselijk veel van honden, dus ik zal dit hondje naar hem brengen, dan heeft het een goed thuis,” besloot hij.

Toen hij aan het paleis kwam, vroeg hij den prins te spreken. Zij brachten hem naar de kamer van den prins, en hij gaf den prins den kleinen hond en vertelde hem, hoe hij er aan was gekomen.

„Kijk eens!” riep de prins uit, er hangt een kleine label aan zijn halsband. Er staat op: „Voor den prins met hartelijke groeten van grootmoeder.” O, jongen, nu ben jij het toch, die mijn present gevonden hebt! Het hondje heeft zeker uit de mand weten te komen en is toen aan 't loopen gegaan, tot hij in dien kuil viel. Dit is een zeer kostbaar soort van hond. Mijn vader heeft eens aan mijn grootmoeder gevraagd of zij geen kans zag een exemplaar voor mij te krijgen. Zij zeide, dat ze haar best zou doen. En nu heeft ze hem gestuurd. Stel je voor, dat je niet naar beneden gekomen was om het hondje te redden! Wacht een oogenblik, ik ga even naar mijn vader om hem te vertellen, dat je mijn present gevonden hebt.”

En de prins liep naar den koning en liet hem het hondje zien, en ook de koning was heel blij, dat het present gevonden was. Toen de koning met den prins in het vertrek kwam, boog Eric zich op één knie uit eerbied voor den Koning. Maar de prins nam hem bij de hand en bracht hem bij den koning om de belooning in ontvangst te nemen.

„Je ontvangt de belooning,” zeide de koning, „niet omdat je het best van

allemaal hebt gezocht, maar omdat je hebt getoond een goed hart en liefde voor dieren te bezitten zoodat je niet kon besluiten den kleinen hond aan zijn lot over te laten. Ik ben blij, dat ik de belooning kan geven aan een jongen, zooals jij er een bent.”

ROBERT SCHUMANN

De grootste wensch van Robert Schumann, toen hij een jonge man was, was om een groot pianist te worden. Om dit doel te bereiken voelde hij, dat het noodig was om te studeeren onder Wieck, Leipzig's beste muziekmeester. De gelegenheid om hem te ontmoeten, waarop Schumann had gewacht sedert zijn komst te Leipzig, kwam ten laatste. Beide Schumann en Wieck met nog andere muziekvrienden waren genoodigd ten huize van Dokter Carus, een bekend professor in de medicijnen.

Na deze ontmoeting begonnen Schumann's lessen bij Wieck. Geïnspireerd door zijn leeraar maakte Schumann groote vorderingen en studeerde hij van 's morgens vroeg tot 's avonds laat. Na eenigen tijd echter bemerkte hij, dat zijn middelste vinger iets stijver was dan de anderen. Om dit euvel te overkomen, bedacht hij allerlei oefeningen om den vinger leniger te maken. Maar toen niets hielp, ging hij naar een dokter, die hem zeide, dat zijn hand volkomen rust moest hebben, daar ze anders zou verlammen. Schumann was wanhopig. Hij kon niet meer spelen. Was dit ongeval hem echter niet overkomen, dan zou hij misschien veel minder gecomponeerd hebben.

Op zekeren dag kwam Wieck hem tegen met een rol muziek onder den arm. De muziek was die van Chopin, en Schumann was troosteloos, dat hij ze niet spelen kon. „Ga met mij mee,” zei Wieck. „Ik weet iemand, die je helpen kan.” Wieck nam Schumann mee naar zijn huis en bracht hem bij zijn dochter Clara, die Chopin's muziek voor den jongen man speelde.

Schumann kwam dikwijls bij Clara terug, en 't duurde niet lang of ze waren getrouwd. Ze deelde trouw al zijn be-

proevingen en triomfen en stond hem bij tot het einde, toen hij aan een hersenziekte stierf.

BLADVULLING

Als je voelt, dat ie weinig vrienden of vriendinnen hebt, vraag jezelf de reden dan eens af. Er zijn sommige karaktertrekken, die vrienden aantrekken, andere, die ze afstooten. Zelfzuchtige jongens en meisjes; de slachtoffers van een dwaze ijdelheid, die het altijd hebben over den lof, die hun is toegezwaaid; de vitachtige, die altijd iets op iemand aan te merken hebben; de somberen, de bluffers, de twistzoekers, zij allen zullen waarschijnlijk weinig of geen vrienden hebben.

Inplaats van te jammeren over je gebrek aan populariteit, moet je jezelf eens onderzoeken om de reden er van te vinden. Als je ontdekt hebt, waarom je onpopulair bent, zul je ook den weg hebben ontdekt om je vrienden of vriendinnen te maken.

PRATENDE SCHOENEN

Heb je wel eens van „pratende schoenen” gehoord? Evenals de inboorlingen van Afrika zijn de Zuidzee-eilanders heel gelukkig als zij een paar Europeesche schoenen kunnen bemachtigen. Zij hebben 't liefst schoenen, die kraken, of zooals de Afrikaansche inboorlingen zeggen „schoenen die praten.” Ik las eens een verhaaltje van een zuidzee-eilander, die de kerk binnen kwam met schoenen die kraakten. Trotsch en gelukkig liep hij de kerk door tot aan de voorste bank, daar aangekomen ging hij zitten, trok de schoenen uit en gooide ze uit het raam naar buiten om zijn vrouw het genoegen te geven ook met „pratende” schoenen de kerk te kunnen binnenkomen!

UITSLAG RAADSELWEDSTRIJD 1STE HELFT 1931.

Slechts tien kinderen stuurden de oplossingen der raadsels in. Er waren 41 raadsels op te lossen, want No. 29 telde niet mee omdat de opgave foutief was.

Met No. 6 wisten de meesten ook geen raad en 't was toch heusch niet zoo moeilijk. No. 10 werd maar door één meisje goed geraden; een paar kinderen maakten er ook wel wat van, en daar dat raadsel heusch erg moeilijk, misschien wel wat al te moeilijk was, heb ik het voor hen ook goed gerekend. Geen enkel kind heeft dit keer al de raadsels geraden, iets wat bijna nooit gebeurt. Ik zal ze dus maar weer een tikje gemakkelijker maken of vinden jullie moeilijke raadsels juist leuk? Schrijf me dat maar eens. Hieronder volgen de namen van de kinderen, die hun oplossingen inzonden. Zij, die 40 goede oplossingen inzonden hebben een 1sten prijs en mogen uit den Catalogus van Neerbosch' Boekhandel, die daar op aanvraag gratis verkrijgbaar is, een boek kiezen van f 1.—. De kinderen, die meer dan 30 goede oplossingen inzonden een boek van f 0.75, de overigen een van f 0.50.

Het werk was over 't algemeen goed verzorgd.

Bets G. te Barendrecht	29.
Dora en Truus de K. te Groot Ammers	36.
Jelle N. te Akkrum	38.
Geertje P. te Giethoorn	39.
Nelly v. d. S. te Bilthoven	39.
Bertus en Willy S. te Nieuwlande	40.
Emma en Coba V. te Glanerbrug	40.

ONZE BRIEVENBUS

Nelly v. d. S. te Bilthoven. De postzegels heb ik opgezonden naar Neerbosch.

Dora en Truus de K. Groot Ammers. Jullie hebt een tweeden prijs. Je werk zag er keurig uit.

Bertus en Willy S. te Nieuwlande. Dank voor jullie briefje. Allebei overgegaan hoop ik?

Emma en Coba V. te Glanerbrug. Ja, de meeste kinderen vonden de raadsels nog al moeilijk dit keer, maar jullie hebt ze dan toch op één na gevonden. No. 10 konden er meer niet raden.

Bets G. te Barendrecht. Ik begrijp, dat je niet veel tijd voor de raadsels hadt, als je voor je overgangsexamen zat, aardig, dat je toch inzondt wat je hadt!

Allen hartelijk gegroet door de

JEUGDREDACTRICE.

LECTUUR VOOR DE JEUGD



ONDER REDACTIE VAN
C. VAN OPHEMERT

HOE HET UITKWAM

(Vervolg van blz. 479)

BIJ het binnenkomen van Hannes Beukels was het alsof mevrouw van Retelveld een schok ontving: ze vloog op van haar stoel en staarde den jongen man in de grootste verbazing aan, terwijl Hannes op zijn beurt, eerst vuurrood werd, en toen heel bleek. Hij keek mevrouw van Retelveld, den boer en de boerin een oogenblik als verwezen aan, maakte toen rechtsomkeerd en sloot de deur achter zich dicht.

Boer en Boerin Koopers keken elkan- der in de grootste verbazing aan, maar eenige oogenblikken lang werd er niets gezegd; toen keerde mevrouw van Retelveld zich tot Boer Koopers en zeide op kouden, gebelgden toon: „Ik dacht, dat u me zoo juist verteld had, dat u Hendrik van der Mijl uit uw dienst had ontslagen!”

„Dat hebben we ook!” riep de boer uit; „hij is drie weken geleden vertrok- ken, en heeft, zooals hij ons een paar weken geleden schreef, in Amsterdam een betrekking gevonden”.

„Maar”, antwoordde Mevrouw van Retelveld, „hoe kan hij tegelijkertijd in Amsterdam zijn en hier?”

Boer Koopers, sprakeloos van verba- zing, wist niets ander te doen dan zijn vrouw aan te zien, met een blik, waarin duidelijk was te lezen: „begrijp jij daar iets van?”

Mevrouw van Retelveld ging nu op heel ernstigen toon voort: „Hoor eens, Boer Koopers, er is in deze zaak iets heel geheimzinnigs, iets dat dringend om opheldering vraagt. U vertelt mij, dat u Hendrik van der Mijl hebt ont- slagen en dat hij op 't oogenblik in Amsterdam is, en toch ben ik er vol- komen zeker van, dat de jonge man,

die zich zoo juist een oogenblik in de deur vertoonde dezelfde Hendrik van der Mijl is, die mij de eieren verkocht”.

„De jonge man, dien u zoo juist zag”, antwoordde de boer, die eindelijk zijn spraakvermogen scheen te hebben terug- gekregen, „is al ongeveer twee jaar in mijn dienst, en zijn naam is Hannes Beukels. Wat kan deze geheimzinnige geschiedenis te beduiden hebben! Gaat u, als het u blijft weer zitten, mevrouw van Retelveld, terwijl ik Hannes ga halen en we hooren kunnen, wat hij te zeggen heeft”.

Mevrouw van Retelveld ging dus weer zitten, terwijl de boer zijn schre- den richtte naar den stal, waar hij dacht, dat Hannes 't waarschijnlijkst zijn zou. Maar terwijl hij de deur van de schuur voorbijging, verbeeldde hij zich, dat hij klaagtonen hoorde, als van iemand die zich bezeerd had. Hij bleef een oogenblik staan, en hoorde toen duidelijk de stem van een man, die jammerde van de pijn. Een paar stappen brachten hem aan den voet van den ladder, die voerde naar het vroegere kamertje van Hendrik, dat thans van Hannes was, en daar, tot zijn grooten schrik lag Hannes Beukels, met zijn been onder zich dubbel gebogen op een heel onnatuurlijke manier, terwijl in zijn wangen en lippen geen kleur was te bekennen.

In een oogwenk zag de boer hoe het ongeluk zich had toegedragen. Bovenin bijna bij den top van den ladder, die eerst Hendrik en toen Hannes zoo dikwijls veilig waren op- en afgegaan was een sport gebroken, en Hannes moest dus van een tamelijke hoogte met een flin- ken smak op den grond zijn neerge- komen.



Door de wijze waarop Hannes' been zoo wonderlijk verdraaid en gebogen onder hem lag, twijfelde de boer er geen oogenblik aan, of het been was gebroken, en zich neder bukkende, tilde hij Hannes in zijn sterke armen op, alsof hij een kind was geweest, en met hem teruggaande naar het huis, legde hij hem op de paardenharensofa in de mooie kamer neder. Toen liet hij den jongen man aan de zorgen zijner vrouw over, die hij haastig was gaan roepen, terwijl hij zelf een der arbeiders van 't land ging halen, om dien naar den dokter in de naburige stad te zenden, met verzoek zoo spoedig mogelijk te willen komen.

Door de pijn, die het overdragen hem had veroorzaakt, was Hannes flauw gevallen; maar nadat vrouw Koopers hem met wat water en azijn had gewasschen, opende hij zijn oogen, en zag het vriendelijke gelaat van vrouw Koopers over zich heengebogen, terwijl mevrouw Retelveld op korten afstand van hem stond. Hij keek eenige oogen

blikken in de medelijdend oogen, die vol tranen stonden van de goede vrouw, die hem verzorgde, toen, voelende hoe weinig hij haar vriendelijke behoeft verdiende, kermde hij weder en bedekte zijn gelaat met z'n handen.

„Arme jongen”, zeide vrouw Koopers vol medegevoel „arme jongen, ik kan me in denken, wat 'n pijn je hebt huil maar eens uit, als je daar zin in hebt, en stoor je niet aan ons”.

„O, vrouw Koopers, het is de pijn niet, hoewel die erg genoeg is!” steunde Hannes; „'t zijn andere dingen erger dan pijn! O, God, vergeef mij, als er vergiffenis voor zulke als ik er een ben en nog eens weder werd een jonge man doodsbleek, en viel in een diepe flauwte.

Eindelijk kwam de dokter en zette het gebroken been mevrouw van Retelveld naar

afscheid en vertrok. Vrouw Koopers had met behulp van Jans, haastig een bed in de mooie kamer opgeslagen en opgemaakt omdat zij Hannes de pijn wilde besparen van naar een andere kamer te worden overgebracht; en hier lag hij zoo goed als 't maar kon. Alles wat er maar mogelijk was voor hem gedaan kon worden, werd gedaan; en eindelijk denkende dat hij sliep, wilde Boer Koopers, die een poos bij hem had gezeten, de kamer verlaten, toen Hannes z'n oogen opende en zeide: —

„Och, baas, blijf als 't u blijft nog wat bij me, en luister naar wat ik te zeggen heb.”

„Beste jongen”, antwoordde de boer vriendelijk, „je moest nu liever niet praten; over een paar dagen als je wat minder pijn hebt, wil ik graag naar je luisteren.”

„Nee, baas”, zeide Hannes ernstig „ik kan geen vrede hebben en hier niet rustig liggen, eer u weet, wat ik op mijn geweten heb, en daarom zou ik het u liever dadelijk vertellen.”

Boer Koopers zeide niets meer, maar

ging weer naast het bed zitten, en Hannes in gebroken zinnen, en onder vele bittere tranen, vertelde hem alles.

„Ik was het, baas”, bekende Hannes met een half verstikte stem, „die die eieren uit de mand haalde, nadat Hendrik ze voor de markt had ingepakt; u weet nog wel, dat u ze miste, en maar niet kondt begrijpen, waar ze gebleven waren. Maar u wilde Hendrik niet van diefstal beschuldigen, zooals ik had gehoopt dat u doen zou. Toen, nadat u mij een standje had gegeven, omdat ik tegen Elsje had gezegd, dat haar broer een dief was, haatte ik hem meer dan ooit, en deed wat ik kon om hem tegenover u in een kwaad daglicht te stellen en hem den voet dwars te zetten.

Ten slotte besloot ik om eieren uit het kippenhok te stelen; maar ik besocht mij, dat ik dit niet kon doen of ik moest zelf een sleutel hebben, daar Hendrik den zijnen altijd zorgvuldig in z'n zak bewaarde, en hem nooit liet slingeren. Maar op 'n avond zag ik mijn kans schoon. Hendrik was door u naar 't dorp gezonden om een kaas naar den dominee te brengen. Ik had gezien, dat hij in z'n goede pak was gegaan. Ik sloop naar z'n kamertje en jawel, de sleutel van 't kippenhok zat in z'n werkbroek. In een stukje was, dat ik al een poosje steeds bij me droeg om m'n slag te kunnen slaan, als ik den sleutel maar voor een oogenblik te pakken kon krijgen, maakte ik een afdruk. Mijn vriend, de zoon van den vrachtrijder, die bij een smid werkt, maakte voor mij een sleutel, precies zooals de oude, en daarmee kon ik het kippenhok openmaken, zoo dikwijls als Hendrik niet in de beurt was.

(Slot volgt)

DOOR GANZEN GERED

„Snater, snater, snater!” O, wat kunnen ganzen toch snateren! En waar snateren ze altijd toch zoo over? Dat weet niemand, maar ganzen hebben altijd gesnaterd en zullen altijd snateren. Maar misschien snateren ze nu om er over te bluffen, dat hun voorvaderen

eenmaal iets goeds met hun gesnater deden.

Hier volgt de geschiedenis. Als ik een ganze=grootmoeder was, dan zou ik ze vast aan al mijn kleine ganze=kleinkinderen vertellen; en misschien is ze dan ook wel van gansje op gansje overgegaan, evenals ze is overgegaan op al de jongens en meisjes, die Romeinsche geschiedenis leeren.

Op zekeren nacht, meer dan tweeduizend jaar geleden, was iedereen in Rome in vasten slaap. Je zou zoo denken, dat de ganzen vaster moesten slapen dan wie ook, want om dien tijd waren alle menschen en ieder dier, dat geen gans was, op rantsoen gesteld. Maar dit waren heel bijzondere ganzen, ze behoorden bij den tempel van Juno, en de priesters, die de diensten in den tempel verrichtten, verklaarden, dat wie er ook te kort mocht komen, hun ganzen in geen geval.

Het was oorlogstijd — dit was dan natuurlijk ook de reden, waarom iedereen op rantsoen was gesteld, en op een heel klein ook. De vijand belegerde de stad, maar de vestingwerken waren zóo sterk, dat niemand er angst voor had, bij verrassing overvallen te zullen worden.

Weinig vermoedde men, dat terwijl iedereen sliep, een afdeeling vijandelijke soldaten, voorzichtig en zwijgend een steile rots beklom, die naar het kapitoel leidde.

Zóo steil en kaal was die rots, dat men ze onbewaakt had gelaten, maar de onverschrokken beklimmers vervolgden in duisternis en stilte hun tocht — hooger, hooger, steeds hooger kwamen ze, tot ze bijna den top van de rots, juist onder Juno's tempel bereikt hadden.

Nu was, niettegenstaande zijn rijkelijk avondeten, de oudste en wijste gans, gaan slapen met één oor open; en juist toen de belegeraars op 't punt waren over den rand van de rots te klimmen, liet de grootvader=gans, een flauw, verontwaardigd gesnater hooren. 't Was echter niet zoo flauw of alle andere ganzen schrikten er van wakker en begonnen onmiddellijk ook te snateren.

O, wat 'n gesnater was dat!

Iedere gans scheen z'n best te doen wie 't hardste kon snateren.

Een aantal menschen, die in de buurt van den tempel woonden keerden zich om in hun bedden, en mompelden: „O, die vervelende ganzen!”

Maar een jonge soldaat vermoedde, dat er onraad was, hij was ineens klaar wakker en sprong uit z'n bed en zijn wapens grijpende, snelde hij naar de rand van de rots — juist bijtijds om het hoofd van den voorsten bestormer er bovenuit te zien komen en hem terug te duwen.

„Snater! Snater! Snater!” harder dan ooit snaterden de ganzen.

„Snater! Snater! Snater!” Schilden en speren en helmen en soldaten vielen in een verwarde hoop langs de rots naar beneden, terwijl de romeinsche soldaat links en rechts slagen uitdeelde.

De verdere belegeraars, die bezig waren tegen de rots op te klauteren, haastten zich terug te keeren, wetende, dat hun plan was mislukt. Hun eenige hoop op welslagen lag hierin, dat de overval een volkomen verrassing moest zijn. Toen het alarm eenmaal gegeven was, zou een handvol soldaten boven aan den rand van de rots een heel vijandig leger hebben kunnen terugstooten. Dank zij de snaterende ganzen, mislukte de overval — en Rome was gered. De belegering duurde nog eenigen tijd langer, maar de moedige jonge soldaat, die alleen de belegeraars had terug gedreven, werd beloond door een dag-rantsoen van ieder van zijn kameraden; en wat de ganzen betrof — jullie kunt er zeker van zijn, dat wie ook honger had, zij voldoende te eten kregen.

En toen de dagen van overvloed eindelijk wederkeerden, werden ze al vetter en vetter en stierven ten slotte in geëerden en welgedanen ouderdom, een herinnering achterlatende, die niet verdwijnen zal eer Rome zelf verdwijnt.

En hun nakomelingen hebben sedert altijd iets gehad, waarover het de moeite waard was te snateren.

EEN EN ANDER OVER LOUISA ALCOTT.

Onder jullie zijn er zeker velen, die de boeken van Louisa Alcott kennen

en wel in de eerste plaats: „Onde moedervleugels”, en „Op eigen wicken”. Wie ze niet kent, kan ik aanraden, zoo spoedig mogelijk eens kennis met te maken.

Ja, „Onder moedervleugels”, is een van de beste boeken, die ooit voor meisjes geschreven zijn. Maar al is 't een meisjesboek, toch weet ik zeker dat ook menige jongen het prachtig zal vinden. En weet jullie hoe het komt dat dit boek zoo graag gelezen wordt? Dat komt omdat daarin een gelukkig gezinsleven wordt beschreven, gelukkig niettegenstaande armoede en beproevingen, gelukkig omdat men in dat gezin elkander liefheeft, omdat liefde er den boventoon heeft.

De schrijver van dit stukje, dat ik vond in een Amerikaansch blaadje, waaruit ik jullie 't een en ander navel, woont in Concord, en hij heeft dikwijls gesproken met oude menschen die speelkameraadjes waren van Louisa Alcott in haar jeugd. Een tijdlang woonden de Alcott's in Boston, waanneer Alcott een school had. Er waren echter weinig leerlingen op de school en het gezin moest heel eenvoudig leven. Een oude inwoner van Concord herinnert zich, dat hij bij de Alcott's aan huis kwam, toen hij een heel kleine jongen was. Als 't etenstijd was zeide mevrouw Alcott:

„Jongenlief, ik hoop, dat je van brood en melk houdt, want dat is alles wat wij vandaag hebben”.

Toen Louisa opgroeide, begon ze zich steeds ernstiger en bezorgder bezig te houden met de vraag: „Wat kan ik doen om wat geld te verdienen en de zorgen van onze lieve moeder wat te verlichten?” Zij ging uit naaien bij allerlei families; ze gaf les op 'n school, en toen begon ze te schrijven. O, hoe gelukkig was ze toen ze haar eerste geld kreeg voor haar kleine verhaaltjes 't Komt zoo aardig uit in sommige aantekeningen van haar dagboek. Hier is een van de eersten in Februari 1860 „Een kleed gekocht met mijn 50 dollar (f 125.—), en wilde Louisa's hoofd houden de voeten van de familie warm”. En dan: „Mijn kasboek optellende zie ik, dat ik sinds Januari zeshonderd

dollars verdiend heb en er minder dan honderd voor mijzelf heb uitgegeven, waar ik blij om ben. Met de rest zijn schulden betaald of noodige dingen voor de familie gekocht”.

Toen kwam haar eerste groote succes: „*Little women*”. („Onder moedervleugels”). Het bracht haar geen honderden, maar duizenden op. Maar haar meer waard dan al de lof en het geld, was het besef dat ze haar ouders hielp. „Mijn weg ligt nu duidelijk voor me”, schreef ze, „als ik maar gezond mag blijven, dan hoop ik mijn droom te verwezenlijken van ons gezin te onderhouden en volkomen onafhankelijk te zijn. In geen jaren hebben we 't zoo goed gehad en de oudjes voelen zich zoo gelukkig in een geriefelijk huis van ons zelf.”

„Eert uw vader en uwe moeder”, was voor Louisa Alcott geen streng gebod. Ze gehoorzaamde er aan, niet uit plicht, maar uit den vollen drang van haar liefdevol hart.

WAAROM ZAKDOEKEN VIERKANT ZIJN

Heb je er wel eens over gedacht, waarom zakdoeken vierkant zijn, inplaats van bijvoorbeeld rond of driehoekig? Dat is omdat Lodewijk XVI ze 't liefst vierkant had, hoewel tot in 't laatst der achttiende eeuw, de kleine zakdoek ovaal van vorm was. Om de een of andere onverklaarbare reden kreeg de koning een hekel aan ovale zakdoeken, en besloot dat daar een eind aan moest komen. Op 23 September 1784 werd dus plechtig van uit het Paleis te Versailles het bevel uitgevaardigd, dat in 't vervolg slechts vierkante zakdoeken in het koninkrijk vervaardigd mochten worden. Een paar maanden later werd de wet door de regeering afgekondigd en sedert dien tijd zijn zakdoeken altijd vierkant geweest.

TE VEEL TALENTEN

Te veel talenten is een nadeel, eer dan een voordeel. Kinderen, die aardig zingen, mooi voordragen, bij tennis en voetbal en zwemmen een goed figuur maken zullen later waarschijnlijk minder goed

in de wereld vooruitkomen dan bijv. een jongen, die uitmunt in wiskunde, of 'n meisje dat een buitengewonen aanslag voor handwerken heeft, maar op verdere talenten geen aanspraak kunnen maken. 't Leven is te kort voor de ontwikkeling van vele talenten. Zie er achter te komen naar welke richting je beste kracht ligt, en houd je daaraan.

BONBONZAAD

Oom Henk en tante Toos zijn al oud. Ze hebben zelf nooit kinderen gehad, maar toch houden alle neven en nichten en de kleine achterneven, en nichtjes dol veel van oom Henk en tante Toos. Dat komt omdat hun hart jong is gebleven en zij altijd hebben meegeleefd met de kinderen van zijn broers en zusters. Ze hebben dan ook een heel gezelligen ouden dag en altijd veel bezoek van de neven en nichten, voor wier kinderen 't ook altijd een feest is als ze met vader en moeder mee mogen naar de oudjes. Er is daar meestal iets leukste beleven. Als b.v. Freddie en Lientje op een keer met moeder bij oom en tante op visitie zijn, zegt oom Henk: „Nu moeten jullie eens meegaan naar den tuin, in het rotstuintje zijn van nacht toch zulke mooie bloemen opengegaan, die mogen jullie plukken. Nu dat wilden ze graag, dat begrijpen jullie. En wat groeiden daar tusschen de blaadjes? Allemaal bonbons! Daar keek een roze tusschen het groen uit en daar een witte en daar een in verguld papier. Wat een eenig gezicht was dat! En 't leukste was, dat je ze mocht plukken, zoo veel je wou. Freddie en Lientje hadden gauw ieder een handvol. Ze deden wel honderd vragen, hoe die bonbons gegroeid waren, of 't lang duurde eer ze uit den grond kwamen en of ze dan lang moesten groeien en zoo meer. En toen Freddie naar huis ging, was zijn laatste vraag aan oom Henk: En nou moet je me nog vertellen, waar jij dat bonbonzaad koopt, dan ga ik 't ook in m'n tuintje zaaien”. „Ja”, zei oom Henk lachende, „dat is nu mijn geheim!”

BIJBEL VERTELSLS VOOR DE KLEINSTEN



„Van avond zullen we vertellen van Saul”, zei moeder.

„Was hij niet koning van Israël?” vroeg Nellie.

„Ja; hij was koning, omdat de kinderen Israëls weigerden God tot hun koning te hebben”, antwoordde moeder. „God wilde hun koning zijn en Zijn wil bekend maken aan goede menschen, die dien wil dan weder aan zijn volk konden overbrengen. Maar toen Samuël oud werd, zeide het volk tegen hem, dat zij een koning wilden hebben om over hen te regeeren, zoodat zij konden zijn als andere volken. Eerst was Samuël daar zóó bedroefd over, dat hij tot God bad en hem de reden vroeg. God antwoordde hem: „Hoor naar de stem des volks, in alles wat zij tot u zeggen zullen; want zij hebben u niet verworpen, maar zij hebben Mij verworpen, dat Ik geen koning over hen zal zijn”. Hij zeide dus aan Samuël, dat hij hun een koning moest geven, maar hun tevens zeggen, hoe hun koning hen zou behandelen — dat hij hun zonen en hun dochters zou nemen om zijn dienaren te zijn, en dat hij ook het beste van alles voor zich zou eischen. Het volk hoorde dit alles, maar toch bleven zij roepen: „Geef ons een koning”. En dus koos de Heer een jongen man, genaamd Saul en gaf hem aan het volk om hun koning te zijn. In het eerst was Saul

een goed en edel man, maar het beviel hem zoo goed om koning te zijn en het stond hem zoo best aan, dat he volk opzag tot hem inplaat van tot God, en hij luisterde zoo gaarne naar hun lof, dat hij al heel gauw hoogmoedig werd.

In de bergen rondom het land, waar het volk van Israël woonde, hielden zich wreede roovers op. Zij ondernamen dikwijls strooptochten en stalen schapen en vee, die toebehoorden aan de kinderen Israëls. Menigmaal trok Saul er met krijgsknechten op uit om die slechte menschen te verdrijven. Zo lang Saul God liefhad, ging

alles goed. Op zekeren dag gaf God hen bevel met een leger tegen den vijand op te trekken. Maar God gebod Saul dat hij zich niets mocht toeëigenen van hetgeen aan den vijand toebehoorde. De kinderen Israëls wonnen den slag zooals altijd het geval was, als God hen hielp. Maar toen zij zagen hoeveel vee en andere begeeringswaardige dingen de vijand had, waren zij God ongehoorzaam door er van te nemen en voor zichzelf te houden. Toen Samuël Saul tegemoet kwam, vroeg hij hem, wat hij gedaan had. Saul begon met hem te vertellen welk een groote overwinning zij behaald hadden. Samuël hoorde hem aan en vroeg hem: „Wat is dat dan voor een stem der schapen in mijne ooren en een stem der runderen, die ik hoor?” Saul trachtte zich te verontschuldigen en zeide dat zij het een en ander hadden buit gemaakt om aan God te offeren.

Toen sprak Samuel: „Is het niet alzóó, toen gij klein waart in uwe oogen, dat gij het hoofd der stammen Israëls geworden zijt, maar nu zal het koninkrijk van u genomen en aan een ander gegeven worden.” Nogmaals trachtte Saul zich te verontschuldigen, dat hij ongehoorzaam was geweest; maar Samuel zeide hem: „Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffer, en omdat gij God verworpen hebt, heeft God u verworpen,

en zult ge niet veel langer Koning over Israel zijn." Saul had groot berouw en vroeg aan Samuel of hij hem wilde helpen om God om vergiffenis te vragen, maar Samuel zeide, dat het te laat was, dat God het koninkrijk aan iemand gegeven had, die beter was dan hij."

"Aan wien gaf God het, moeder?" vroeg Nellie.

"Henk, kan jij ons vertellen, wie Koning werd na Saul?" vroeg moeder.

"David werd Koning na Saul," wist Henk dadelijk te antwoorden.

"Toe vertelt u ons ook nog wat van David, moeder, 't is nog niet laat," vleide Ben.

"Nu goed, dat wil ik wel doen," zei moeder. "Er zijn in Kanaän veel prachtige groene heuvelen, waarheen de menschen hun schapen zenden om te weiden. En op een van die heuvelen weidde op zekeren dag een jonge knaap, de schapen van zijn vader. De jongen had mooie oogen en een lief, gelukkig gezicht, want hij had den Heer lief. Hij speelde op de harp liefelijke muziek als hij alleen was, want dan voelde hij zich niet eenzaam. Maar op zekeren dag kwam er iemand tot hem, die zeide, dat hij zoo spoedig mogelijk thuis moest komen. Toen hij thuis kwam, trof hij daar een ouden man aan. Die oude man was Samuel, die er op wachtte om den jongeling tot Koning te maken inplaats van Saul, want die jonge knaap was David.

"En werd die jongen toen dadelijk Koning?" vroeg Ben.

"Nee," zei zijn moeder, "pas jaren later. Maar hij wist, dat hij eenmaal Koning zou zijn, en toen Gods tijd daar was, werd David Koning. En nu moet ik jullie nog iets van David vertellen. Jullie herinnert je, de geschiedenis van Ruth nog wel! Nu, David was Ruth's achterkleinzoon."

"O, heusch, moeder?" zei Nellie.

"Ja, kindlief, en hij was zulk een goede jongen en later zulk een goed Koning, en hij gehoorzaamde God zoo voorbeeldig, dat God zeide, dat de Heer Jezus van hem zou afstammen," antwoordde haar moeder.

HOE OUD WORDEN DIEREN?

Er is een groot verschil in den leeftijd, dien de dieren bereiken. Er zijn eenige soorten van dieren, die verscheidene honderdtallen van jaren oud worden. Volgens een franschen zoöloog leven de walvisschen soms wel duizend jaar. Zwanen en pelikanen bereiken een hoog ouderdom. Arenden en raven leven ongeveer honderd jaar en een schildpad, wiens geboortedatum in zijn schild gesneden was, stierf op den leeftijd van honderd zeven jaar. Olifanten worden gemiddeld vierhonderd jaar oud. Alexander de Groote bezat een olifant, die stierf toen hij drie honderd vier en vijftig jaar oud was. Leeuwen worden zeventig jaar, kameelen halen dikwijls de honderd, maar beren leven niet langer dan twintig jaar, terwijl een rhinoceros meestal onder de twintig sterft.

Huisdieren hebben geen lang leven. Een paard leeft van twintig tot vijftien-twintig jaar. Katten veertien, honden vijftien à zestien, eekhoortjes en hazen zeven of acht jaar, koeien vijftien en schapen tien jaar.

BLADVULLING

Een van de slechtste dingen, die we ons kunnen aanwennen, is om onaangename opmerkingen te maken. Er zijn kinderen, die altijd kleine, hatelijke dingen hebben te zeggen, waar het gesprek dan ook over gaat, en dan zijn ze er verwonderd over, dat men niet van ze houdt. Als je niets aangenaams te zeggen weet, houd dan je mond.

OM TE ONTHOUDEN

Er is een moeder noodig om van een huis een „thuis" te maken, maar een onzelfzuchtige dochter is daarbij een wondervolle hulp.

Echte beleefdheid is voor tweederde vriendelijkheid.

Geloof het beste van anderen, zoo lang ge kunt. Geloof het slechtste van hen, slechts dan als ge moet.

LECTUUR VOOR DE JEUGD



ONDER REDACTIE VAN
C. VAN OPHEMERT

HOE HET UITKWAM

(Vervolg en slot van blz. 531)

NU dan, baas, toen ik de eieren eenmaal had, viel mij in, dat ik ze even goed zou kunnen „verkoopen en het geld er voor opstrijken. Toen bedacht ik mij, dat mevrouw van Retelveld, die hier pas woont en niemand van ons kent, een veilig iemand zou zijn, om handel mee te drijven. Maar om 't nog veiliger te maken, gaf ik Hendriks naam op, toen ze naar den mijnen vroeg, er kon dan, dacht ik, niets tegen mij bewezen worden, en als er iets aan 't licht kwam, zou ik mijn wensch vervuld zien en zou Hendrik worden weggejaagd.

„Van die bezeerde pols, baas, op den dag toen u wou, dat ik vrouw Koopers met het Utrechtsche wagentje naar den tandarts in de stad zou rijden, was geen woord waar. Toen Hendrik goed en wel met de vrouw weg was, haalde ik die eieren uit het hok en legde ze zelf in Hendrik's kist in z'n kamertje, en kwam toen bij u in de opkamer met die geschiedenis, u verzoekende met mij mee te gaan, en zijn kamertje te onderzoeken. Maar, o baas, wat ik sedert dien tijd geleden heb, zou ik met geen woorden kunnen vertellen.

„En zoo straks, toen ik mevrouw van Retelveld bij u in de opkamer zag, en wist, dat hetgeen ik gedaan had aan het licht zou komen, dacht ik, dat ik gek zou worden. Ik vloog den ladder op naar mijn kamertje, om zooveel ik kon van mijn boeltje bij elkaar te pakken en er van door te gaan; maar een sport van den ladder brak en ik viel naar beneden; en als ik voor de rest van mijn leven kreupel moet blijven, heb ik niet anders dan mijn verdiende loon.

„O, baas, denkt u, dat Hendrik mij ooit zal willen vergeven? O, schrijft u,

als 't u belieft aan hem, en vertel hem, wat 'n berouw ik heb; en o, baas, ik heb u van uw eieren beroofd, evengoed als hem van z'n goeden naam; wilt u mij ook vergeven?”

Hier werd Hannes zoo door zijn aandoening overmeesterd, dat hij geen woord meer kon uitbrengen, hij barstte in tranen uit en terwijl hij zijn gezicht in z'n kussen verborg, snikte hij hartbrekend. De boer bracht hem zoo goed hij kon tot bedaren en nadat hij be loofd had, dadelijk aan Hendrik te zullen schrijven, verliet hij de kamer.

Gedurende een poosje was Hannes alleen; toen hoorde hij een lichten voetstap, en Elsje kwam op haar teenen naar binnen, en legde haar klein koel handje op zijn brandend voorhoofd.

„Ik vind het zoo naar voor je, dat je je been gebroken hebt en dat je zoo'n pijn hebt, Hannes”, zei ze; „als Hendrik hier was, zou hij zeker met van alles willen helpen, en je weet—”

„O, Elsje, Elsje! kom niet dicht bij mij! raak me niet aan!” snikte de jongen. „Ik ben zoo slecht geweest, zoo verschrikkelijk slecht! O, je zoudt meer hekel aan me hebben dan ooit, als je alles wist, wat ik gedaan heb!”

„Maar je hebt er toch berouw over, Hannes, is 't niet?” vroeg het kind, terwijl haar oogen zich vulden met tranen van medelijden.

„Berouw! O, of ik er berouw van heb!” antwoordde Hannes; „maar berouw kan het kwaad niet ongedaan maken.”

„Maar God kan het, Hannes”, zeide Elsje ernstig; „en als we echt berouw hebben, dan wil Hij ons altijd vergeven. Hendrik heeft me dikwijls verteld hoe heel veel Jezus van ons houdt,



zóoveel, dat Hij zelfs bereid was om uit zijn heerlijken hemel te komen, en te sterven om ons te redden. En toen hij weer terugging naar den hemel, zond Hij Zijn heiligen Geest, zoodat niemand, die Jezus liefheeft zich ooit weer alleen en verlaten hoeft te voelen, maar tot Hem kan gaan om hulp en troost.

„En dus, Hannes, als je aan God vraagt of Hij het kwaad ongedaan wil maken, dat je denkt, dat je gedaan hebt, zal Hij het zeker doen, of misschien zal Hij er iets goeds uit laten voortkomen. Hendrik heeft me de geschiedenis van Simson eens verteld, die ken jij zeker ook wel en je herinnert je, dat hij op 'n keer eens een leeuw gedood had en hoe, toen hij een poosje later dienzelfden weg weer eens langs kwam, een zwerm bijen zich in het lichaam van den leeuw genesteld had, en daar honing had gemaakt.

En Hendrik zei, dat een doode leeuw natuurlijk iets akeligs was, en dat Simson daar toch zoete honing vond; en zoo, zei hij, brengt God allerlei goede dingen voort uit wat slecht en vreeselijk lijkt.”

„O, Elsje=lief, als dat zoo is, vraag Hem dan, of Hij dat ook voor mij wil doen! Bid voor mij, Elsje, als=t=je=bleeft; bid voor mij!”

En het kind knieldé naa Hannes' bed, en smeek om vergiffenis voor he hoewel ze niet wist we kwaad hij gedaan had.

En terwijl zij bad, de de wijsheid en de liefde va den Eeuwigen Vader goe voortkomen uit Hannes' pij en berouwvol verdriet e gaf hem een hart zacht e teeder, als dat van de klein Elsje.

Boer Koopers schreef no dienzelfden dag aan Hen drik, en den volgenden mo gen werd de brief te An sterdam bezorgd.

O, wat maakte die br Hendrik ingelukkig! F snelde er mee naar zijn vrien den bakker, en spreidde d brief op de toonbank i voor den verbaasden oud man. En hoe wensch

zijn vriendelijke patroon hem gelu toen hij alles had uitgelegd en ho goed kon hij begrijpen, dat Hendri nu niets liever verlangde dan zoo gau mogelijk naar de boerderij terug t keeren. En toen een dag later Elsje voc haar bedje geknield lag en haar avonc gebedje deed, en ze juist aan de woo den gekomen was: „En zegen Hendr en laat hij gauw bij ons terugkomen voelde zij zich plotseling opgepakt i twee groote sterke armen en een b kende stem zeide aan haar oor: „Ge heeft je gebed verhoord, mijn klein lieveling. Hij heeft mij zelf met h antwoord gezonden. Kijk eens op, Elsj — Hendrik is weer veilig thuisgekomen.”

BLADVULLING

Van een afgeraffeld werk, zul je noo eenige voldoening hebben. En zelfs a je je werk goed doet, zul je er geen g lukkig gevoel over hebben, al je he alleen maar goed deedt, uit angst va anders slechte cijfers of straf te zullen krijgen. Slechts als we ons werk doen van ganscher harte, uit liefde tot het werk, is het voor ons een bron van altijd weer nieuwe vreugde.

KLEINE VERTELSLS VOOR DE KLEINSTEN



HOE 'T KWAM DAT TURK BLIJVEN MOCHT

„O toe vader, geef hem nog één kans!”

„Waarom, Henk, 't dient nergens toe, als 'n hond telkens wegloopt, is hij een zwerfhond. En behalve dat, als ik dien hond van Wouters neem, dan moet ik hem dadelijk nemen, en ik geloof, dat die Hector, precies de hond is, dien we noodig hebben”.

„Maar vader, wat moet er dan met Turk gebeuren?”

„Ja, hoe akelig ik het vind, ik zal hem wel moeten afmaken, een hond als Turk kun je niet verkoopen of weggeven, want je moet er natuurlijk, als je eerlijk wilt zijn, bij zeggen, dat hij een zwerfhond is, en dan wil niemand hem hebben”.

„Vader, dat meent u niet? Turk laten afmaken! Een hond, die zooveel leuks heeft, al loopt hij dan ook telkens weg. Ik wed, dat u ook nog nooit een hond heeft gezien, die 'n ladder op kan klimmen, zooals Turk dat kan. Maar dat is maar één ding. Verleden avond, toen

meneer Houtdijk hier buiten op de bank op u zat te wachten en zooals altijd, ik weet niet hoeveel lucifers noodig had, om z'n pijp aan te houden, die hij ieder oogenblik laat uitgaan, sprong Turk telkens op, als hij een lucifer op den grond gooide, om ze met z'n poot uit te trappen.

Toen meneer Houtdijk zag wat hij deed, gooide hij nog 'n stuk of wat lucifers op den grond, alleen omdat hij 't zoo eenig vond om te zien, hoe Turk ieder keer opstond om ze uit te trappen. Toen gaf hij 'n klap op z'n knie en zei: „Die hond zou je alle mogelijke kunstjes kunnen leeren: ik heb nooit zoiets gezien”.

Henk's vader glimlachte en zei: „Alles goed en wel, maar ik heb een hond noodig, waar ik van op aan kan, dat

hij op de boerderij blijft. Maar in vrede, om jou een plezier te doen, zal ik hem dan nog één kans geven en van Hector afzien. Maar probeer hem aan 't verstand te brengen, dat de volgende keer, dat hij van de werf afloopt, hij er voor goed af gaat.”

Alles ging een paar weken goed, toen op zekeren avond, Henk aan Turk merkte, dat hij erg rusteloos was, dus sloot hij hem op in de schuur. Om een uur of acht kwam Henk's vader de huiskamer binnen en zei: —

„Henk, ik heb Turk in de schuur opgesloten gevonden. Van wat nut zou hij daar zijn, als bijvoorbeeld een landlooper het hooi boven in den deel uitkoos voor z'n nachtverblijf! Luister nu eens naar mij. Natuurlijk heb ik hem er uit gelaten. Als Turk op deze boerderij blijft, dan blijft hij er uit eigen vrije beweging. Dus laat ik hem nooit meer opgesloten of aan de ketting vinden, begrepen?”

„Ja, vader”, antwoordde Henk, terwijl hij de kamer uit glipte.

Op de werf gekomen liet hij het langgerekte, schelle gefluit hooren,

waarop Turk altijd kwam aangerend.

Maar er was niets van Turk te zien of te hooren. Toen vloog Henk den weg op, telkens fluitende en Turk's naam roepende. Toen hij 'n heel eind geloopt had en geen spoor van Turk ontdekken kon, sloeg hij, hoewel met tegenzin den weg naar huis in.

Toen hij weer tamelijk dicht bij de boerderij was, kwam hij een landlooper tegen. „Heb je ook 'n grooten zwarten hond op den weg gezien, van avond?” vroeg Henk.

„Nee, ik heb geen een hond op den weg gezien, maar als ik 'r een zie, sla ik 'm tot moes. Nou weet je 't”, zei de man brutaal.

Henk liep in treurige stemming terug. Toen hij bij het achterhuis kwam, zag hij tot z'n verbazing de heele familie bij de deur staan en in hun midden leek te zitten — ja heusch, hij was 't: Turk! Maar wat was er met hem? Henk rende op de omstanders af, en knielde neer naast de hond, die z'n beide voorpooten in de lucht hield, en klaarblijkelijk erg veel pijn had.

„Had hij gevochten? O, arm beest, wat scheelt er aan?”

„Toen je zoo lang wegbleef”, zeide Henk's vader, „ging ik eens kijken, waar je bleef. Toen ik langs het achterhuis kwam, verbeeldde ik me, dat ik iets hoorde in het hooi boven in den deel, en ging den ladder op. Ik vond Turk, werkende als 'n paard, om een klein begin van brand uit te dooven, dat in het hooi begonnen was. Hij trapte met z'n pooten en sloeg er op met z'n bek, terwijl hij inmiddels jankte van de pijn. Maar hij had verhinderd, dat de brand een grooteren omvang aannam, zoodat die met een paar emmers water was uitgebluscht. Zonder twiifel zou met dezen wind de heele boerderij zijn afgebrand, als Turk er niet was geweest. Ik vond deze oude pijp in het hooi.”

„En ik ben den landlooper tegen gekomen, waar die aan hoort!” viel Henk opgewonden in de rede.

„Nu, ik zal eerst gauw met de auto den veearts gaan halen, dan kan hij Turk verbinden,” zei vader. „En wat ik nog zeggen wou, Henk, je hoeft er niet

over te tobben, dat ik Turk weg zal doen. Hij heeft hier een thuis verdiend, zoo lang hij leeft.”

DE TOOVERBOOG

(Een sprookje van de Roodhuiden)

Heel lang geleden, behoorde tot den stam van de Pawnees, een moedige jongeling, die een wondervolle pijl en boog bezat, hem door zijn vader nagelaten. Nooit miste hij iets, waar hij op mikte. De andere jongelingen van den stam, werden jaloersch van zijn nooit falend geluk, en zij besloten een gelegenheid af te wachten om die tooverwapenen te vernielen. Ze gingen dus nauwlettend de gangen van hun makker na, en toen ze hem op zekeren dag, slapende in het bosch aantroffen, grepen ze zijn pijl en boog, braken die in stukken, en terwijl ze de fragmenten naast den slaaper neerlegden, slopen ze weg.

Toen de moedige jongeling ontwaakte en zijn gebroken wapen naast zich zag liggen, wist hij geen raad van verdriet. Uren lang lag hij op den grond met zijn gelaat tegen de brokstukken gedrukt, te jammeren over zijn verlies, en de wreedheid zijner makkers, totdat hij voelde hoe een hand op zijn schouder werd gelegd, en opziende, zag hij een ouden man, die over hem stond neergebogen.

„Sta op mijn petekind!” riep de nieuwe aangekomene uit. „Treur niet langer! Een andere pijl en boog kunnen gevonden worden, waar deze vandaan kwamen, die bestand zullen zijn tegen den afgunst van uw makkers, en die niemand van u kan stelen, want de boog gaat zingen, zoodra een vreemde hand haar aanraakt. Ik heb uw vader geholpen aan deze vernielde pijl en boog, en nu zal ik u helpen.”

De oude man zweeg om den jongeling een stuk stof, drie stukken papier, en een paar sandalen te overhandigen, toen ging hij voort —

„De pijl en boog behooren aan een machtigen slangenman, die zijn wigwam op den top van een hoogen berg heeft. Een stap in de sandalen zal u aan den voet van den berg brengen, wacht daar tot de nacht valt, neem dan een stap

naar boven naar den wigwam en ga die zonder eenig leven te maken binnen. De slangenman zal in de wigwam liggen slapen; naast hem zult ge de pijl en boog vinden. Wikkel uw hand in het stuk stof, dat ik u gegeven heb, dan zal de boog niet kunnen zingen. Als ge u meester hebt gemaakt van de pijl en boog, haast u dan uit de wigwam, neem dan één stap, en de sandalen zullen u doen nederkomen in een afgelegen vallei, waar een broeder van mij u helpen zal, als ge hem een van de papieren geeft. Maar denk er aan; hoe ver ge ook gaat, uw vijand zal u des avonds inhalen."

De jongeling sprong op, en, na den ouden man hartelijk bedankt te hebben, trok hij de sandalen aan, deed één stap vooruit, en bevond zich aan den voet van een hoogen berg. Hier zag hij, dat 't avond was geworden, dus nam hij weer een stap en onmiddellijk stond hij voor de deur van de wigwam van den slangenman. Na zijn hand zorgvuldig bedekt te hebben met het stuk stof, dat de oude man hem had gegeven, stapte hij zacht over den drempel. Daarbinnen, zag hij bij 't licht van 't vuur, den slangenman, die vast lag te slapen met de tooverboog en pijl naast zich.

Met onhoorbare schreden liep de jongeling op hem toe, greep de pijl en boog, haastte zich naar buiten en zag tot zijn verbazing, dat de dag reeds begon aan te breken. Eén reuzenstap deed hem in de afgelegen vallei nederkomen, en vond daar een ouden man hem opwachten. Hij overhandigde hem een van de stukken papier, en dadelijk daarop verwees de oude man naar een punt, blauw in de wazige verte.

Na hem bedankt te hebben, nam de jongeling een stap, en bereikte het punt, dat hem was aangewezen. Hij vond daar weder een ouden man hem opwachten, die na zijn stuk papier in ontvangst, genomen te hebben, hem naar een ander punt verwees.

Met één langen stap legde hij den afstand af en vond weder een ouden man hem opwachten, aan wien hij zijn laatste stuk papier gaf, en, in ruil daarvoor, ontving hij van den ouden man een koolblad, een zak vol zaadkorrels, en een kleine noot. Toen sprak de grijsaard —

„Daarginds in de diepte zult ge een stroom zien. Ga er heen en loopt recht door, tot gij een pad, een rat, een visch, een schildpad en kikvorsch bij elkaar zult vinden liggen. Geef het koolblad aan de pad, en de zaadkorrels aan de rat, de visch, de schildpad en den kikvorsch, en in ruil voor deze gaven zullen zij u helpen om uw wapens te verbergen, als uw vijand u inhaald. Als gij u van hun hulp verzekerd hebt, slik dan de noot in en ge zult een visch worden, zwem de stroom op en ga bij den draaikolk liggen. Maar wees gewaarschuwd, als uw vijand u ziet, zult ge nooit meer uw menschelijke gedaante terug krijgen.

De jongeling bedankte hem en liep voort tot hij den stroom bereikte, en de schildpad, de rat, visch, pad en kikvorsch bij elkaar naast een rotsblok vond liggen.

Bij hen stilstaande, legde hij het koolblad voor de pad, en strooide de zaadkorrels voor de anderen uit, waarna hij op vriendelijken toon vroeg —

„Kleine vrienden, ik bid u neemt mijn geschenken aan en wilt mij helpen."

„Met genoegen!" riepen ze allemaal tegelijk uit. „We weten, wat u van ons verlangt, en we zullen uw vijand om den tuin leiden en uw tooverwapenen verbergen. Leg ze op de rots en ga dan naar den waterkant en slik de noot in."

De jongeling deed slechts noode afstand van zijn nieuwe schat, en haastte zich toen naar den waterkant. Toen hij dien bereikte zag hij in de verte den slangenman naderen, en herinnerde zich de waarschuwing van den ouden man, dat zijn vijand hem in den avond zou inhalen. Hij slikte haastig de noot in, en werd een klein vischje, dat zich langzaam in het water bewoog. Hij bleef vlak in de buurt van den kant liggen wachten, want vandaar kon hij nieuwe vrienden zien en alles hooren, wat gebeurde.

Al heel gauw kwam de slangenman, die met groote passen langs de waterkant liep, bij hen en bleef staan.

„Hebben jullie den man gezien, dien ik zoek?" vroeg hij op scherp toon.

„Ja!" riepen ze in koor, alsof ze verrukt waren hem te kunnen helpen. „Hij ligt daar in den stroom."

Met een triomfkreet sprong de slangen-

man in 't water, en de kleine visch zwom haastig tot vlak bij den draaikolk, die hem, naar hij toevertrouwde, beschermen zou.

Dichter en dichterbij kwam de slangenman, maar slim en voorzichtig als hij gewoonlijk was, nu was hij te opgewonden om op den draaikolk te letten, en kwam er in terecht. De draaikolk zoog hem onmiddellijk onder water, en hij verdronk.

De jongeling zwom terug naar 't strand, waar hij zijn menschenlijke gedaante terug kreeg; en na zijn dierenvriendjes bedankt te hebben, nam hij zijn pijl en boog en ging haastig op weg naar zijn eigen dorp, dat hij tegen den avond bereikte.

De andere mannen van zijn stam waren woedend, toen ze zagen, dat hij een andere pijl en boog had, maar toen ze de tooverkrachten er van ontdekten, bekeken zij de wapens met ontzag, en waagden nooit ze aan te raken.

EEN POPPENPRAATJE

Laten we eens 'n pop in onze handen nemen, en eens kijken of ze ons iets te vertellen heeft. Jullie denkt misschien, dat een poppenpraatje alleen goed is voor kleine meisjes. Maar dit is volstrekt niet het geval. Als de grootten onder m'n lezers en lezeressen dit stukje uit hebben, wed ik, dat ze zeggen: „daar staat een heeleboel over poppen in, dat ik niet wist en dat ik wel heel aardig vind om te weten.” Jullie zoudt het misschien niet denken, maar zelfs heel geleerde menschen hebben vele uren gewijd aan het bestudeeren van poppen. Lord Macaulay de beroemde historicus, at eens met vele andere geleerde menschen, toen iemand poppen ter sprake bracht, en toen bleek het, dat Macaulay daar zóóveel over gedacht had, er zóóveel van wist te vertellen, dat er voor de rest van den avond over niets anders werd gesproken.

Waarom een pop — pop heet — waar het woord van afgeleid is, weet ik niet. Vermoed wordt dat de oorspronkelijke poppen in overoude tijden dienst deden bij godsdienstige plechtigheden.

Hoe dat zij, wij weten uit de huizen en graven, die in Egypte, Griekenland

en Rome zijn opgegraven en blootgelegd dat poppen, duizenden jaren geleden als speelgoed werden gebruikt. In Musea kunnen we de eigen poppen zien en aanraken, waar kinderen in overoude tijden mee speelden.

Egyptische poppen zijn meestal zeer goed gevormd, en sommige van hen hadden ledematen, die je door middel van een touwtje in beweging kon brengen. Wát nog merkwaardiger is; andere poppen in 't oude Egypte waren voorzien van een klein blaasbalgje om een piepend geluid te maken, precies zooals poppen van den tegenwoordigen tijd wel hebben. Er waren ook platte, vroolijke geverfde houten poppen, die geen benen hadden en wier armen stijf langs hun zijden neerhingen en die uit één stuk hout gesneden waren. De lijfjes waren beschilderd met patroontjes of met kleine afbeeldingen van dieren. Om de koppen was een overvloed van kralen die tot over 't middel neerhingen bij wijze van tressen. Die kralen waren vervaardigd van gedroogden modder uit den Nijl en die daarna werden aangeregen.

Er zijn ook poppen zonder koppen gevonden. De verklaring hiervan is zeer interessant. Jullie weet, dat de wet van Mozes den Joden verbiedt „eenige gelijkens te maken.” Nu wordt verondersteld, dat deze oude, koploze poppen hebben toebehoord aan Joodsche kinderen of aan Egyptische kinderen, wier ouders tot het Hebreeuwsche geloof bekeerd waren.

Daar Grieksche meisjes op heel jeugdigen leeftijd trouwden, was het niets ongewoons, dat ze met hun poppen speelden, tot op den dag van hun huwelijck. Grieksche en Romeinsche meisjes plachten dan na den trouwdag, hun thans in onbruik geraakte lievelingen naar den een of anderen tempel van Venus of Diana te brengen, en ze daar aan de godin te wijden.

„O Venus”, smeekt Sappho, de grieksche dichteres, die ongeveer zeshonderd jaar vóór Chr. leefde, veracht de purperen draperieën van mijn pop niet. Ik ben het, Sappho, die u deze kostbare offers wijdt.”

In den griekschen tijd werden poppen voornamelijk van terracotta gemaakt. Grieksche en romeinsche poppen zijn

bepaald kunstwerken wat de koppen en de aanhechting der ledenmaten betreft. Er zijn ook luxueuse poppen van ivoor en er schijnen ook wassen schoonheden te hebben bestaan, omdat er van poppen gesproken wordt, die in de zon smelten.

Plato, de wijsgeer van Athene, die ongeveer tweehonderd jaar later leefde dan Sappho, vergeleek de mensch bij een pop, en zijn gemoedsaandoeningen bij de touwtjes, die zijn bewegingen en daden bewerken. Klaarblijkelijk doelde hij op bewegende en dansende poppen, marionetten genaamd.

Maar de mooiste poppen van de wereld komen wellicht uit Japan, want het is daar, dat het groote Poppen Feest wordt gehouden, bij welke gelegenheid poppen het speciale speelgoed is, waarmee gespeeld wordt, als present gegeven, of als geërfde schatten tentoongesteld worden. Niet alleen zijn de gezichten dezer poppen naar 't leven in ivoor of hout gesneden, maar alle mogelijke zorg wordt aan de kleeren besteed. Sommige dezer zeer zeldzame en kostbare poppen zijn sedert eeuwen in Japansche familie's geweest. Zij worden slechts éénmaal per jaar vertoond, op den 3den Maart. Het feest staat bekend als *Hina Matsuri*, het Feest van de meisjes, of het Feest van de poppen.

Dagen van tevoren, zijn de winkels vol poppen. Ze zijn gemaakt van hout of van geverfde klei, en stellen meestal den Keizer en zijn vrouw voor, Hofdignitarissen en dames, of welbekende personen uit de Japansche geschiedenis of fabelleer. Voor de poppen die den Keizer en de Keizerin voorstellen brengen de meisjes offers van rijst en thee.

Met haar fraai opgemaakt haar, haar kleine kammen en spelden, haar bloemen, haar miniatuurwaaiers is de Japansche pop, een schattig schepseltje. Ze heeft ook een volledigen uitzet, tot klein schrijfgereij inclus.

Of gedurende de middeleeuwen poppen als speelgoed werden gebruikt in ons land, weten we eigenlijk niet goed. Wel worden in sommige families nog heel oude, prachtig gekleede poppen als erfstukken bewaard. Toen de poppen echter eenvoudiger en goedkooper werden, werden ze meer algemeen.

Modelpoppen, gekleed naar den laatsten smaak om de modes te laten zien, waren de voorloopsters van de dames modebladen.

OM TE ONTHOUDEN

Het verschil tusschen gelukkige en ongelukkige menschen ligt voor een groot deel hierin, waar zij den nadruk op leggen. Praat niet zooveel over de dingen waar je een hekel aan hebt. Leg den nadruk op de dingen waar je van geest niet. Denk niet zooveel aan de fouten van een schoolkameraad, of aan de eigenaardigheden van den onderwijzer. Leg den nadruk, zelfs in je gedachten op hetgeen in beiden te bewonderen is. Den nadruk te leggen op hetgeen goed en mooi is, is een van de groote geheimen van een gelukkig leven.

Iemand heeft eens gezegd, dat als je goed in je humeur bent tot 's morgens tien uur, je den heelen dag prettig gestemd blijft. Dit is een van de manieren om het feit te constateeren, dat het moeilijk is om iets dat slecht begint, te doen slagen. Begin een dag met rimpels in je voorhoofd, met neerslachtig te zijn, met onvriendelijkheid en je kunt niet anders verwachten dan dat je dag een mislukking wordt.

„HET IS MIJN SCHULD”

Jongens en meisjes, die grif bekennen willen: „'t Is m'n eigen schuld”, kom je niet dikwijls tegen. Kinderen, die zakken voor 't examen of niet overgaan, of ruzie hebben met een vriend of vriendin, of die 'n afspraak niet houden, achten zichzelf maar zelden verantwoordelijk, voor hetgeen gebeurd is. Ze weten altijd op de een of andere manier uit te leggen, dat de schuld niet aan hen, maar aan een ander licht.

Er is altijd hoop voor den jongen of 't meisje, dat er ruiterslijk voor uitkomt: „Het is mijn schuld” Want als je bekent, dat je iets verkeerd deed, dan mag er verwacht worden, dat je 't een ander maal goed zult doen.

LECTUUR VOOR DE JEUGD



ONDER REDACTIE VAN
C. VAN OPHEMERT

SNEEUWKLOKJES

(Een oud Duitsch Kerstspreekje naverteld)

HEEL, heel lang geleden woonde in een dorp een arme timmerman met zijn vrouw en twee kinderen, een jongen en een meisje. Het was de dag vóór Kerstmis, en buiten lag de sneeuw wel een paar handbreed hoog, toen de moeder zeide: „Hans, ga met de slee in het bosch en haal een flinke vracht brandhout, zoodat we morgen, op het Kerstfeest, goed wat te stoken hebben.” Lize, die altijd overal met Hans meetrok, wou ook nu meegaan. De moeder vond het best, want ze moest de kaarsjes nog op den Kerstboom maken en er de vergulde noten nog inhangen. Dit alles wou ze doen, terwijl Hans en Lize in 't bosch waren. Veel bracht het kerstkind weliswaar niet, maar toch voor Hans een nieuwe muts en voor Lize een warme omslagdoek, en ook nog voor ieder twaalf appels en twaalf noten. Lize was op de slee gaan zitten en Hans trok hem voort. Als Hans moe was, ging hij op de slee zitten, en moest Lize trekken. Hans was ouder dan Lize en kon het loopen en trekken langer volhouden. „O, Hans, ik kan niet meer!” riep Lize, als ze een klein eindje de slee getrokken had, en dan mocht Lize er weer op gaan zitten en trok Hans weer. Na een poosje kwamen ze aan wat struikgewas. Hier bond Hans de slee vast en ging er met Lize op zitten om wat uit te rusten. Daar kwam een ruiter op een sneeuwvitten schimmel langzaam voorbijgereden. Die had een witten baard, wit haar en om zijn schouders hing een langen, witten mantel. In zijn baard hingen lange ijskegels. Hij keek de kinderen met een strengen blik aan en reed verder. Het was de sneeuwkonink, die door 't land reed, om te zien of z'n dienaren wel overal het sneeuwdek hadden uitgespreid. „Wat

keek die ruiter ons boos aan”, zei Lize. „Als die schimmel van mij was,” sprak Hans, „dan zou ik hem voor de slee spannen.” „We zouden de slee ook aan den staart van het paard kunnen binden”, bedacht Lize. „Maar Lize, dat kunnen we nog doen,” zei Hans, „als we dan aan 't bosch komen, maak ik de slee weer los. Moeder zal dan blij zijn als we zoo gauw weer thuiskomen!” Flug maar heel zacht, zoodat de ruiter het niet merken zou, liep Hans den schimmel na en maakte de slee aan den staart van 't paard vast. Maar nauwelijks voelde de schimmel den last aan z'n staart of hij ging er als de stormwind van door. Hans had nauwelijks tijd gehad om met Lize op de slee te gaan zitten. Huizen, boomen, bosschen vlogen pijlsnel aan hun oogen voorbij. Daar dacht Hans aan moeder en hoe ze nu zoo ver van huis waren, dat ze den weg terug wel niet meer zouden kunnen vinden! „Ho, schimmel, ho!” riep hij nu zoo hard hij kon, maar de schimmel luisterde er niet naar.

Ook Lize riep hard om hulp, maar noch de ruiter, noch het paard schenen iets van hun jammerkretten te hooren. Ver, ver waren ze al van hun dorp weg, toen Hans' muts aan een lagen boomtak bleef hangen en terwijl hij er naar greep, viel hij van de slee. Haastig stond hij op en zette 't op een hollen om de slee weer in te halen, maar de schimmel liep zóó hard, dat hij na weinig oogenblikken uit z'n oogen verdwenen was. Wel hoorde hij nog een tijdlang het droevig schreien van Lize. Tevergeefs keek hij naar alle kanten naar hulp om. Eindelijk ging hij zitten op een grooten steen waarop de cijfers 100 stonden. „Nu ben ik honderd uur van huis weg”, dacht Hans en begon

bitter te schreien. „Waarom ben je zoo verdrietig Hans?” hoorde hij opeens iemand met een heesche stem achter zich vragen, en toen hij zich omkeerde, stond een wolf voor hem. „Ja, hoe zou ik niet verdrietig zijn!” zei Hans en vertelde aan den wolf, wat er gebeurd was.

„Hoor eens, Hans,” zei de wolf, „als jij mij het hoefijzer, dat achter in m'n keel steekt, er uit trekt, dan zal ik je naar vader Michiel brengen, die zal je wel kunnen helpen. Ik heb van een dood paard gegeten, dat in 't bosch lag en bij ongeluk het hoefijzer mee ingeslikt.”

Hans zeide: „Ik zal het doen.” Hij stak zijn hand in den muil van den wolf en haalde het hoefijzer er uit. „Dank je wel, Hans,” zei de wolf, „nu kan ik tenminste weer fatsoenlijk praten en slikken. Ga nu op mijn rug zitten, dan zal ik je, om te beginnen, naar mijn hol brengen.” Hans deed het, en voort ging het naar het hol van den wolf. Dat lag diep verscholen in het bosch, zoodat niemand het vinden kon. In het hol was 't warm, want de wolf had er mos en doode blaren ingebracht.

„Rust hier nu maar eens flink uit,” raadde de wolf Hans aan, „ik ga je een oogenblik verlaten, want ik wil iets voor je halen om te eten.” Niet lang duurde het of de wolf kwam terug met een groot stuk brood in z'n bek, dat hij op 'n naburige boerderij had weten te stelen. Toen Hans er van gegeten had, zei de wolf: „Nu moeten we gaan slapen, morgen vroeg breng ik je dan bij vader Michiel, die nog een uur van hier het bosch in woont.”

Hans sliep al gauw van vermoeidheid en verdriet in. Geplaagd door angstige droomen lag hij op z'n bed van mos heen en weer te woelen. De wolf, die Hans dikwijls diep hoorde zuchten, dacht bij zichzelf: „die arme Hans!”

Hans droomde, dat de booze ruiter Lize bont en blauw geslagen had en dat z'n moeder ziek was van verdriet over haar verloren kinderen. Bij 't aanbreeken van den dag maakte de wolf Hans wakker. „Kom, Hans!” zei hij, „laten we op weg gaan naar vader Michiel.” Hans ging op den rug van den wolf zitten, en vooruit ging het naar vader Michiel. Vader Michiel woonde in een klein hutje,

dat temidden van groote velden sneeuw-klokjes stond. Hij was juist bezig, staande in z'n huisdeur om een pijpje te rooken. Hij was gekleed in een leeren broel en een jas, die hem tot over de knieën reikte. Hij had ook een langen, zwarten baard. „Vader Michiel”, sprak de wolf, „Hier breng ik u Hans, die zijn zusje Lize heeft verloren; hij zou haar graag van u terug krijgen!”

„Kom binnen!” zei vader Michiel. Hans moest nu eerst vertellen, wat hem overkomen was. „Dat was heel ondeugend van je, Hans, om je slee aan een andermans paard te binden, dat wist je zeker ook wel terwijl je het deed, en nu wordt je er vreeselijk voor gestraft want de ruiter, die op dien schimmel zat, was niemand anders dan de sneeuw koning en die laat Lize niet los. Ze za voor hem moeten koken, z'n bed op maken en z'n kamer aanvegen. Blij voorloopig hier, en als de sneeuw koning weer van huis gaat, zal ik zien of ik je helpen kan; als je tenminste gehoorzaam en gewillig bent.” Hans bleef nu bij vader Michiel en hielp hem, zooveel hij maar kon. Dadelijk den eersten morgen had vader Michiel hem mee naar de velden met sneeuw klokjes genomen en gezegd: „alle dagen moeten de sneeuw klokjes van hun sneeuwdek worden bevrijd, zoodat de bloemen goed ademen en welig tieren kunnen. Daar moet je mij mee helpen. Iederen nacht om twaalf uur komen er engeltjes uit den hemel om van deze sneeuw klokjes te plukken. Ze dragen ze voor de kindertjes uit, die op aarde sterven en onder het gelui van de sneeuw klokjes brengen zij ze dan naar den hemel. Ik moet dus altijd zorgen, dat zij genoeg sneeuw klokjes hebben”.

Hans luisterde aandachtig naar wat vader Michiel hem vertelde en ging iederen morgen met hem naar buiten om hem te helpen bij de verzorging van de sneeuw klokjes. Waar vader Michiel woonde, was 't altijd winter, dus de sneeuw klokjes bloeiden er altijd. Daar Hans steeds braaf en gehoorzaam was, had hij het best bij vader Michiel, maar hij kon toch nooit echt vroolijk en opgewekt zijn; want hij moest altijd weer aan z'n zusje Lize en aan z'n arme

moeder den ken. Toen Hans ongeveer een jaar bij Vader Michiel was geweest en het dus weer tegen Kerstmis liep, riep deze hem op zekeren dag tot zich.

„Hans”, zei hij „je bent nu bijna een jaar bij me en je bent altijd een beste jongen geweest. Nu zou

je zeker graag weer naar je vader en moeder terug gaan, want op den duur kun je bij mij toch niet aarden. Maar je zoudt zeker liever niet zonder Lize thuis komen. We zullen zien of we haar weer vrij kunnen krijgen. De sneeuwking, die 't heele jaar thuis was, is gisteren weer op reis gegaan en dus is Lize alleen thuis. Reis nu morgen naar 't paleis van den sneeuwking en probeer haar te bevrijden! Vraag aan de sneeuwmannen, die voor 't paleis staan, of ze je Lize willen meegeven. Als ze het niet willen doen, luid dan driemaal met deze sneeuwkllokjes, die ik je zal meegeven, en dan zul je geholpen worden. Mijn vriend, de wolf zal je vergezellen!” Den volgenden dag, nadat Hans vader Michiel eerst nog met de sneeuwkllokjes had geholpen, maakte hij zich reisvaardig. De wolf stond al op hem te wachten. In zijn hand droeg hij zeven sneeuwkllokjes, die hij van vader Michiel gekregen had. Bij 't vertrek zeide vader Michiel: „Blijf op den weg door het bosch, tot dat jullie aan den straatweg komt. Dien blijven jullie vervolgen tot je aan een wegwijzer komt waarop staat: „Naar de ijsbergen.” Gaat daarheen!” Nadat Hans en de wolf een poosje naast elkaar voortgelopen hadden, ging Hans weer op den rug van den wolf zitten, dan konden ze gauwer vooruitkomen. Toen ze op den straatweg kwamen, zagen ze in de sneeuw overal ijsparels liggen. „Dat



zijn Lize's tranen, die tot ijs bevroren zijn,” zei de wolf. „O, die arme Lize,” zuchtte Hans, „o, wat zal ze blij zijn, als ze me terug ziet!” Eindelijk kwamen ze aan den wegwijzer. Ook hier zagen ze nog overal ijsparels liggen. Wat had die stakkerd van een Lize toch veel tranen geschreid! Aan den avond van den derden dag stonden ze voor het paleis van den sneeuwking. Dit was opgetrokken van sneeuw, en de vensters en de deuren waren van ijs. Voor de poort stonden twee reusachtige sneeuwmannen, met knuppels in hun handen. Je kon niet naar ze kijken zonder bang te worden, zoo grimmig zagen zij er uit. Hans raapte al zijn moed bij elkaar en smeekte: „Lieve sneeuwmannen, geef mij m'n zuster Lize, die daar binnen in 't paleis is, terug.” De sneeuwmannen gaven Hans niet eens antwoord, maar kwamen met hun knuppels op hem af. Toen sloegen Hans en de wolf op de vlucht. Gelukkig kon de wolf, zelfs met Hans op zijn rug, harder loopen dan de sneeuwmannen, anders zou het hun slecht vergaan zijn. Na een poosje staakten de sneeuwmannen de vervolging en Hans ging in de sneeuw zitten en begon te huilen. Ook de wolf wist geen raad; daar dacht Hans ineens aan de sneeuwkllokjes en hij luidde er driemaal achter elkaar mee, zooals vader Michiel hem gezegd had. Dadelijk daarop verschenen zeven witte dwergen, die aan Hans vroe-

gen, wat hij van hen verlangde, omdat hij ze geroepen had. Hans vertelde hun in welke narigheid hij zich bevond. Toen haalde een van de dwergen een rond glas met gouden steel uit zijn zak en sprak: „Dit glas, waarmee je de lichamen van de sneeuwmannen aan 't smelten kunt brengen, willen wij je geven als je ons daarvoor ieder een sneeuw-klokje geeft!” Hans wou dat graag doen, en daar hij juist zeven sneeuw-klokjes had, gaf hij er ieder een. De dwergen waren er dolblij mee. Toen verdwenen ze opeens. Hans sliep dien nacht tegen de warme pels van den wolf geleund. Toen het den volgenden dag licht werd, ging hij weer met den wolf op weg naar 't paleis van den sneeuw-koning. Zoodra de sneeuwmannen Hans zagen, kwamen ze weer met hun knuppels op hem af. Toen haalde Hans plotseling zijn glas te voorschijn, liet daardoor de stralen van de zon op ze vallen, en al gauw liep het water met stralen langs hen neer. „Help, help!” riepen ze, „houd op, houd op! we zullen Lize vrij laten.” Hans stak het glas in z'n zak. „Gaat voor,” gebod Hans, „en toont, dat het u ernstis.” De sneeuwmannen sloten de deur naar het paleis open en brachten Hans naar Lize's slaapvertrek. Ze lag op een bed van sneeuw en sliep nog vast. Als de dwergen, die veel van Lize hielden, haar niet iederen avond een pels gebracht hadden, dan zou ze zeker van kou zijn gestorven. Hans bukte zich over haar heen, nam haar in z'n armen en kuste haar. „O, Hans, ben jij het?” lispelde Lize en werd wakker. Ze hielden elkaar zoo vast omvat, als wilden ze elkaar nooit meer loslaten. „En nu gauw weg van hier!” drong de wolf aan: „de sneeuw-koning zou eens ons verwacht thuis kunnen komen en jullie allebei hier houden!” „We zullen op de slee gaan zitten, die staat hier nog in een bijgebouw”, zei Lize. Haastig werd nu de slee tevoorschijn gehaald. Hans en Lize gingen er op zitten en de wolf trok ze voort. Drie dwergjes gingen op den rug van den wolf zitten en vergezelden ze tot den wegwijzer onder het luiden van hun sneeuw-klokjes. Toen namen ze afscheid en wenschten hun goede reis. Onderweg vertelden

Hans en Lize elkaar alles wat ze beleefd hadden, waarbij ze elkaar telkens om armden en kusten. Op den derden da kwamen ze weer bij Vader Michiel aan. Die was erg blij, toen hij zag, dat Hans en Lize bij zich had. „Zoo kinders”, sprak hij toen, „rusten jullie hier eerst wat uit en dan gauw weer verder naar huis want stelt je voor, dat de sneeuw-koning terugkwam en jullie hier nog vond! Er dan ook, morgen is het Kerstmis, en om jullie ouders weer zoo'n treurig Kerstfeest te besparen als ze verleden jaar hadden, moeten jullie vandaag nog naar huis. Wat zal jullie moeder blijn, als ze jullie, die ze al lang al dood betreurd heeft, weer gezond terug ziet!” Hans en Lize gingen dus na korten tijd gerust te hebben, weer op de slee zitten. Bij het afscheid zei Vader Michiel: „Hier geef ik jullie een kist mee waar kerstgeschenken in zitten en deze bos sneeuw-klokjes. Weest altijd brave, gehoorzame kinderen, dan zal jullie in je verder leven goed gaan. Voor morgen wensch ik jullie met jullie ouders een heel gelukkig kerstfeest. Toen drukte hij hen allebei heel hartelijk de hand en de wolf trok de slee voort. De wolf, die er een flinken draiver in had, bracht ze al tegen den avond in 't dorp van hun ouders. Toen ze bij 't struikgewas vlak bij 't dorp waren gekomen, zei de wolf: „nu moet ik jullie verlaten, jullie weet den weg naar verder wel alleen.” Bij die woorden stonden den den wolf de tranen in de oogen. Hij zou graag met Hans en Lize zij meegegaan, maar hij moest weer naar Vader Michiel terug. De wolf draafde weg en wuifde zoolang hij nog ie van de kinderen zag, met z'n poot een laatste vaarwel. Hans trok nu de slee naar zijns vaders huis. De moeder had juist den avondmaaltijd gereed gemaakt, ze zat met vader aan de tafel en terwijl ze tegen elkaar zeiden, hoe heerlijk het kerstfeest zou zijn, als Hans en Lize het konden meevieren, vloog ineens de deur open en de kinderen, die ze zoo lang betreurd hadden, vielen hen in de armen! Wat een vreugde was dat! Aan het omhelzen en liefkozen scheen geen einde te zullen komen. Toen vertelden Hans en Lize waar ze zoo lang geweest

waren, en haalden eindelijk het kistje van de slee. Het werd geopend en behalve kleeren voor vader, moeder en de kinderen, bevatte het honderd goudstukken en een aantal bolletjes van sneeuwkllokjes. Nu was er een eind aan alle armoede en werd een vroolijk kerstfeest gevierd. De bolletjes van de sneeuwkllokjes werden gepoot en toen ze in 't voorjaar bloeiden, plukten Hans en Lize er een bos van en zetten dien in een glas als een dankbare herinnering aan den goeden Vader Michiel.

ADVENT

Van den beroemden Deenschen beeldhouwer Thorwaldsen hebben de meesten van jullie zeker wel eens gehoord. Veel van zijn werk is bijeen in de *Frauenkirche* te Kopenhagen, en wel niemand die een bezoek aan die stad brengt zal verzuimen daarheen zijn schreden te richten. In den gevel van de kerk, dus eer men de kerk binnentreedt, ziet men de hier voor jullie nageteekende groep: *De prediking van Johannes den Dooper*. Zoo moet het ook. Eer we Christus hooren, moeten we Johannes hooren, zijn woord van boete, en dan wijst hij de kerk in. Zie, dat is het Lam Gods — en dan zien wij den Heiland en de twaalf apostelen. Het beeld van den Heiland is het be-

kendste; zooals Hij de armen uitbreidt, als wilde Hij een ieder die tot Hem vlucht daarin opnemen. Maar we willen bij Johannes blijven. Die hoort zoo echt thuis in den adventstijd, die thans weder aanbreekt, want een grooter adventsprediker dan Johannes bestaat niet, dat heeft de Heiland zelf gezegd. Hij is het, die in de Evangelien aan het woord komt als de heraut, die voor den Heer uitgaat en zijn komst aankondigt. En zoo is dan onze afbeelding een echt Adventsbeeld, en laten we dat goed in ons opnemen, want evenmin als kerstmis is te begrijpen zonder den advent, evenmin is Christus te begrijpen zonder Johannes den Dooper. —

Als wij zijn beeld aanzien, dan is het alsof we hem hooren prediken in zijn kleed van kemelshaar, en alsof hij ons, met zijn kruisstaf in de hand, achterwaarts wijzen wilde op de verhoogde slang in de woestijn en voorwaarts op den aan 't kruis verhoogden Heiland. Ja, ziet hem slechts in 't gezicht — dat is waarlijk de „stem in de woestijn”, geen Messias, maar hij, die Hem den weg bereidt; zoo geeft hij zich geheel, wil zelf niets zijn, buigt het hoofd en spreekt van Hem, dien hij liefheeft, naar Hem wijst hij heen met de hand, zoo ernstig en toch zoo vriendelijk.



ADVENTSLIED



Hal = le = lu = ja! uit den he = mel daalt de Vorst des



Vre = des af. Eeu = wig, eeu = wig zij ge = pre = zen God,



die Hem aan d' aar = de gaf. Juicht gij zon = daars, Juicht gij vro =



men, uwen Hei = land, ziet Hem ko = = men, Hem die ie = ders

Koor



hart ver-heugt, Hem uw Red-der, Hem uw vreugd. Hem Die
ie = ders hart ver-heugt, Hem uw Red=der, Hem uw vreugd.

Gods genade straalt nu weder
Op 't verloren menschdom af.
Zegen daalt van Boven neder,
Morgenglans licht over 't graf,
Want verlossing is gevonden,
Ziet, nu heelen alle wonden;
Troost is er voor elke smart } *bis*
En rust aan Gods Vaderhart. }

Bereidt dan allen Hem de baan,
Wilt Hem waardig tegengaan,
Wilt met deemoed en verlangen
Vol liefd' uw Heer ontvangen,
Strooit Hem twijgen, strooit Hem palmen,
Zingt met vreugd Hem blijde psalmen,
Geest en hart zij Hem gewijd, } *bis*
Hem, den Heer der heerlijkheid. }

ONZE BRIEVENBUS

Bets G. te Barendrecht. Je brief en postzegels heb ik doorgezonden. Zooals ieder half jaar wordt vermeld, moeten aanvragen om prijzen gericht worden aan „Neerbosch Boekhandel” te Neerbosch en *niet* de Jeugdredactie.

Aan allen: De oplossingen van de raadsels 2de helft 1931 worden vóór 24 Dec. ingewacht bij „Neerbosch Boekhandel” te Neerbosch op de enveloppe moet staan: *Oplossingen Prijsraadsels, Vriend des Huizes.*”

DE JEUGDREDACTRICE